

รวมใจ

รวมใจ

รวมใจ

คณะศิษย์
หลวงพ่อดู่ พรหมปัญโญ
วัดสะแก ตำบลธนู อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ออกแบบปก : พรชัย อรรถรัตน์ปรีชา

: สุดิษฐา ปรีชม

: ละอองดาว เหล่าทวีคุณ

ออกแบบและจัดรูปเล่ม : พรสิทธิ์ อุดมศิลป์จินดา

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : มีนาคม ๒๕๔๑

จำนวน ๔,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ บริษัท เฟื่องฟ้า พริ้นติ้ง จำกัด โทร. (02) 895-2300-3

คำปรารภ

เมื่อต้นปี ๒๕๔๐ ที่ผ่านมา ข้าพเจ้าได้พบกับเพื่อนสหธรรมิกคือพี่วรวิทย์ (คุณวรวิทย์ ด่านชัยวิจิตร) และพี่พรสิทธิ์ (คุณพรสิทธิ์ อุดมศิลป์จินดา) พร้อมทั้งหมู่คณะลูกศิษย์หลวงพ่อดู่ พรหมปัญโญ ที่วัดสะแก

พี่ ๆ ทั้งสองและเพื่อนหมู่คณะได้ปรารภเรื่องการจัดทำหนังสือที่ระลึกสำหรับหลวงพ่อดู่อีกครั้ง และขอให้ข้าพเจ้าช่วยรวบรวม เรียบเรียง เรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับหลวงพ่อที่จะเป็นอุทาหรณ์สำหรับเพื่อนผู้ปฏิบัติธรรมท่านอื่น ๆ

ข้าพเจ้ารับปากว่าจะเขียนหนังสือเพื่อถวายแด่หลวงพ่อทันที จวบจนกระทั่งเดือนเมษายนที่ผ่านมา ข้าพเจ้ารู้สึกผิดอยู่ในใจเรื่อยมาที่ได้แต่เก็บข้อมูลสำหรับการเขียนหนังสือแต่ยังไม่ได้เริ่มลงมือเขียนสักที

...พอดี กับเวลาที่การก่อสร้างพิพิธภัณฑ์หลวงพ่อดู่ พรหมปัญโญ ที่วัดสะแก เริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา

...พอดี กับที่หมู่เพื่อนปรารภการจัดสร้างเหรียญที่ระลึกของหลวงพ่อรุ่น ***"รวมใจ ใจรวม"*** ซึ่งข้าพเจ้าขออนุญาตนำมงคลนามมาเป็นชื่อหนังสือเล่มนี้

...พอดี กับที่พี่พรสิทธิ์ มิตรผู้มีอุปการะมากของข้าพเจ้าได้เร่งเร้าให้ช่วยจัดทำต้นฉบับหนังสือนี้ให้แล้วเสร็จ...ก่อนวันเข้าพรรษาปีนี้

...พอดี กับที่การงานของข้าพเจ้าไม่รัดตัวจนเกินไป ทำให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสหายใจทั่วท้องบ้าง

เป็นความพอดีที่ข้าพเจ้ามิอาจปฏิเสธกับตัวเองให้งานเขียนเนิ่นช้าออกไปได้อีก

ความคิดเรื่องจะทำหนังสือนี้ให้แล้วเสร็จอย่างจริงจังจึงแว่บขึ้นมาอีกครั้ง

ความรู้ในเรื่องต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าได้รวบรวม เรียบเรียง หรือนำมาอ้างอิงไว้ในที่ใด ๆ ก็ดี เกิดจากการที่ข้าพเจ้าและหมู่เพื่อนได้ ***"ประสบ"*** กับตัวเอง

ขอท่านผู้อ่านได้โปรดอย่าคิดว่าข้าพเจ้าอวดตัว ถือตน ในการเขียนหนังสือครั้งนี้ การเขียนหนังสือพรรณนาถึงพระคุณและคำสอนของครูบาอาจารย์ ของหลวงพ่อ หรือเรื่องราวต่าง ๆ อันเกี่ยวเนื่องกับท่านนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนว่าตัวเองเป็นอึ่งอ่าง ริจะเอาหางตวัดวาดท้องฟ้า อึ่งอ่างตัวนี้ได้แลเห็นท้องฟ้า นึกอยากจะวาดรูปท้องฟ้าก็ตวัดหางทีหนึ่ง

ครั้นขยับตัวแลเห็นท้องฟ้าอีกด้านหนึ่งดูสวยงามดี ก็ตวัดหางวาดอีกทีหนึ่ง จะวาดสักกี่ร้อยกี่พันครั้งก็ตามจนกระทั่งอึ่งอ่างตายไป ก็ไม่สามารถวาดภาพท้องฟ้าอันสวยงามได้ดั่งของจริงฉันใดก็ฉันนั้น

คำสอนของหลวงพ่อมีความหมายในชั้นลึกมากมาย สุดแต่ปัญญาผู้ฟังจะสามารถหาประโยชน์ นำมาแก้ไขปรับปรุงตนได้ ดังเช่นเรื่องหนึ่งในสี่ที่ข้าพเจ้าเคยเล่าไว้ในหนังสือ ***"นพรัตน์"*** มาในครั้งนี้ อึ่งอ่างตัวนี้ได้ขยับตัวแลเห็นท้องฟ้าอีกด้านแล้ว จึงขอเล่าเพิ่มเติมตามที่อึ่งอ่างจะคิดออกและคงจะเป็นแนวทางให้ผู้สนใจได้นำไปพิจารณากันต่อไป

ด้วยนึกถึงความยากลำบาก และไม่รู้เรื่องรู้ราวในการปฏิบัติธรรมของตนเองตั้งแต่เริ่มต้นปฏิบัติจนทุกวันนี้ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงคิดว่าถ้าหากจะให้ความสะดวกแก่ท่านผู้อ่าน ทั้งผู้ที่เป็นศิษย์หลวงพ่ออยู่แล้วหรือผู้ที่เพิ่งได้มารู้จักหลวงพ่อ โดยการนำเอาเรื่องราวต่าง ๆ ที่เป็นความรู้และประสบการณ์ทั้งในทางที่ผิดและในทางที่ถูกของตนและบุคคลใกล้ชิด มาเล่าให้ท่านผู้อ่านฟัง รวมทั้งเรื่องปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ที่หลวงพ่อต้องการสื่อ...อะไรบางอย่าง ที่มิใช่เพียงแค่อิทธิปาฏิหาริย์ ท่านผู้อ่านก็จะติดตามเรื่องราวได้อย่างเข้าใจแจ่มชัด และเกิดความดื่มด่ำในอรรถรส ธรรมรสที่หลวงพ่อต้องการจะถ่ายทอดให้มากยิ่งขึ้น

ข้าพเจ้ากราบขอขมาแด่คุณพระพุทธ คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์ และองค์หลวงพ่อ พระผู้ทรงศีลวิสุทธิ์...ศีลวิสุทธิ์...หลวงพ่อดู่ พรหมปัญโญ ..ด้วยเศียรและเกล้า หากมีข้อเขียนแม้เพียงนิดของข้าพเจ้าที่แสดงออกถึงความเขลาและเบาปัญญา

หนังสือนี้จะสำเร็จไม่ได้เลย หากไม่มีพี่พรสิทธิ์ คุณวลีพร ตัณฑพานิช คุณนวลรัตน์ รุ่งสว่าง คุณสมศักดิ์ วิวัฒน์ไพศาล คุณพันธุ์เทพ นิยะโมสถ คุณสุภัทรา โอฬาริกเดช คุณอรพินท์ เจียรถาวร คุณธวัชชัย ศิริอุบลวัฒนา คุณวันชัย สิริอัครพิศาล คุณสุรรัตน์ นิโครธานนท์ คุณวิชัย ครองบุญจรัส และหมู่คณะอีกหลายท่านที่ข้าพเจ้าใคร่ขออภัยด้วยที่มิได้เอ่ยนามทั้งหมด ต่างให้ความช่วยเหลือเอื้อเฟื้อข้อมูลเพื่อบอกเล่าสู่กันฟัง

เนื่องจากการจัดทำหนังสือทุกครั้ง ย่อมมีข้อผิดพลาดบกพร่องอยู่บ้าง ข้าพเจ้าจึงใคร่กราบขอประทานอภัยจากท่านผู้รู้ทุกท่านไว้ด้วย หากท่านใดมีข้อติติง หรือข้อเสนอแนะประการใด ข้าพเจ้าขอน้อมรับด้วยความขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้

เมธา พรพิพัฒน์ไพศาล

สถาบันฝึกอบรม ธนาคารแห่งประเทศไทย

๑๔ ธันวาคม ๒๕๔๐

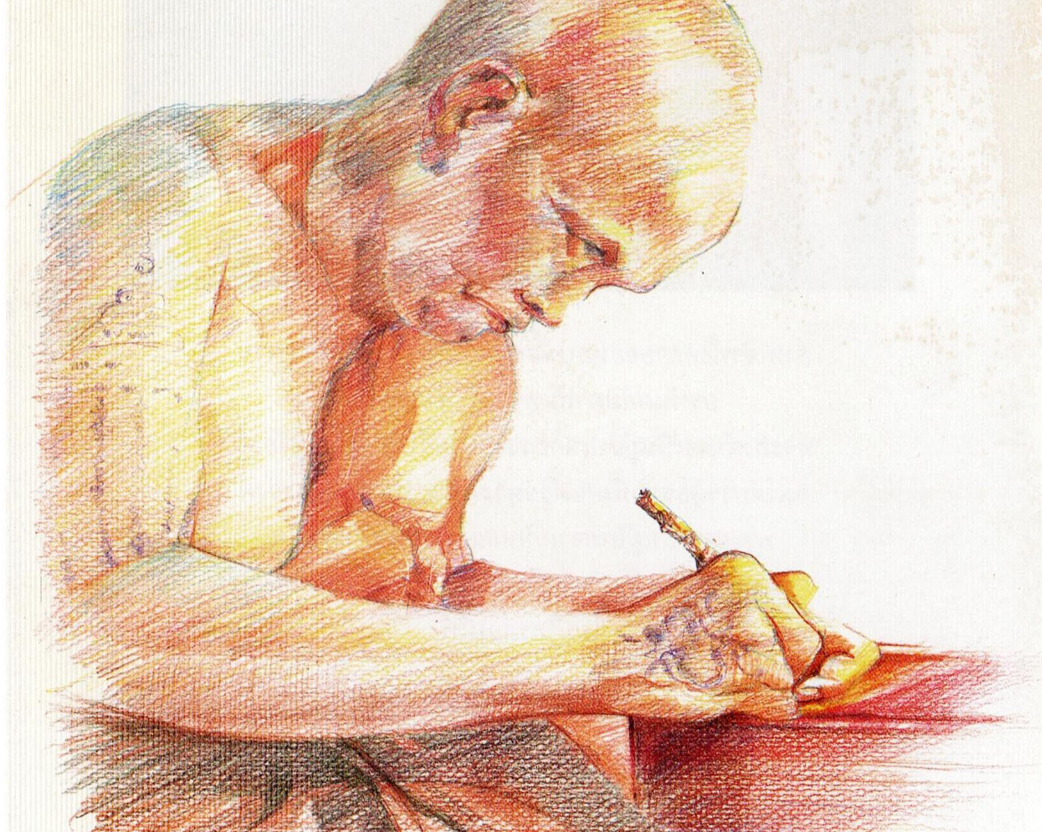
สารบัญ

ข้าพเจ้าทั้งหลายขอนอบน้อมแด่สมเด็จพระผู้มีพระภาค
อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น
พระองค์ทรงเป็นผู้จำแนกธรรม นำผู้อื่นให้รู้จักดี รู้จักชั่ว
จนได้บรรลุธรรมพิเศษด้วยพระมหากรุณาของพระองค์
พระองค์เป็นผู้ไกลจากกิเลสและความชั่วทุกชนิด
พระองค์ทรงเป็นผู้ตรัสรู้พระธรรมด้วยพระองค์เอง
ไม่มีใครสอนให้

ข้าพเจ้าทั้งหลายขอนอบน้อมแด่พระธรรม
อันพระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น
ได้ตรัสไว้ดีแล้ว ประเสริฐแล้ว
ในทุกประการ ในทุกสถาน ในทุกกาลเวลา

ข้าพเจ้าทั้งหลายขอนอบน้อมแด่พระสงฆ์ผู้เจริญ
ซึ่งเป็นสาวกผู้ปฏิบัติดีแล้ว
ปฏิบัติชอบแล้ว เป็นผู้ประเสริฐแล้ว
ของพระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น
ในทุกประการ ในทุกสถาน ในทุกกาลเวลา

๑

บทเรียน บทแรก

หากย้อนระลึกถึงหลวงพ่อดู่ พรหมปัญโญ ในความทรงจำของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าได้มากราบนมัสการหลวงพ่อเป็นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ.๒๕๒๖ ด้วยการชักชวนของเพื่อนกัลยาณมิตร...พี่วิทย์ หรือคุณวรวิทย์ ด่านชัยวิจิตร จากนั้นไม่นานบทเรียนบทแรกที่หลวงพ่อได้เมตตาสอนลูกศิษย์ขี้สงสัย ก็ได้เริ่มขึ้นเหมือนเป็นปฐมบทแห่งการเริ่มต้นที่ท่าน...รับข้าพเจ้าไว้เป็นลูกศิษย์

มีเหตุการณ์ที่ประทับใจข้าพเจ้าในช่วงแรกจากการได้มากราบหลวงพ่อ อันเป็นจุดเริ่มต้นแห่งศรัทธาซึ่งต่อมาภายหลังได้กลายเป็น.... *อจลศรัทธา* ศรัทธาที่แน่วแน่มั่นคงต่อองค์หลวงพ่อของข้าพเจ้า คือ

ข้าพเจ้าได้บูชาพระพุทธรูปแก้วใส ปางสมาธิ จากตลาดพระที่วัดราชนัดดา กรุงเทพฯ มาหนึ่งองค์ และได้นำมาที่วัดสะแก ให้หลวงพ่อช่วยแผ่เมตตาอธิษฐานจิตเพื่อนำไปสักการะบูชาเป็นพระพุทธรูปประจำบ้าน

หลวงพ่อดู่ท่านประนมมือไหว้พระและยกพระพุทธรูปขึ้นมา จับองค์พระของข้าพเจ้าแล้วหลับตานิ่งสักครู่หนึ่งจึงลืมตาขึ้นมา ท่านบอกให้ข้าพเจ้านำสองมือมาจับที่ฐานของพระพุทธรูปซึ่งปิดทองคำเปลวโดยรอบ ท่านให้ข้าพเจ้าหลับตา สักครู่ท่านถามข้าพเจ้าว่าเห็นอะไรไหม ข้าพเจ้าเห็นพระพุทธรูปอยู่เบื้องหน้า แต่ข้าพเจ้านิ่งไม่ตอบอะไรท่านเนื่องจากตั้งแต่ข้าพเจ้าเกิดมาในชีวิต ยังไม่เคยพบเหตุการณ์เช่นนี้ จึงไม่ทราบว่า...*"เห็น"* ในความหมายของหลวงพ่อนั้นหมายถึง ...*"เห็นอย่างไร"* และชัดเจนขนาดไหนที่เรียกว่า...*"เห็น"* ของท่าน

สักครู่ท่านจึงพูดย้ำกับข้าพเจ้าว่า ***"แกเห็นพระพุทธรูปแล้วนี่ ดูเสียที่นี่ จะได้หายสงสัยว่าข้าให้อะไรแก กลับบ้านแกจะได้ไม่สงสัย เป็นพระยืน เดิน นั่ง หรือว่านอน"***

"ยืนครับ" ข้าพเจ้าตอบท่าน

"เออ! ข้าโมทนาสาธุด้วย ที่ข้าให้เป็นพระประจำวันเกิดของแก เอาไปบูชาให้ดี" ท่านตอบ

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ศิษย์ขี้สงสัยอย่างข้าพเจ้ามีหรือจะไม่อดที่จะสงสัยต่อ ยามว่างทั้งในเวลากลางวันหรือกลางคืน ข้าพเจ้าจะมานั่งมองดูพระพุทธรูป เอาสองมือประคองจับที่ฐานขององค์พระ...หลับตา...ทำสมาธิ...ด้วยความอยากดู...อยากรู้อยากเห็นองค์พระอย่างที่ท่านเคยทำ

ให้ข้าพเจ้า...เห็น วันแล้ววันเล่า ครั้งแล้วครั้งเล่า...อนิจจา เวลาผ่านไป ๑ สัปดาห์ ...๑ เดือน ...๒ เดือน ..๓ เดือนก็แล้ว ยังไม่มีวี่แววที่ข้าพเจ้าจะได้เห็นองค์พระที่ท่านทำให้ข้าพเจ้าดูที่วัดสะแกเช่นวันนั้นอีกเลย

จวบจนกระทั่งหลายเดือนต่อมา ข้าพเจ้าได้มีโอกาสมากราบนมัสการหลวงพ่ออีก จึงได้เรียนถามท่านว่า ทำไมเมื่อข้าพเจ้ากลับไปบ้านแล้วลองจับพระอีก จับจนทองคำเปลวที่ปิดฐานขององค์พระซีดเป็นรอยมือ ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นองค์พระแม้สักครั้งเดียว หลวงพ่อยิ้มก่อนตอบข้าพเจ้าด้วยความเมตตาว่า ***“ทำจนหายอยากแหละแก ข้าทำมาก่อนแล้ว”***

ข้าพเจ้ากลับมานั่งคิดทบทวนอยู่หลายครั้ง ความชัดเจนในคำตอบของหลวงพ่อจึงค่อย ๆ กระจ่างขึ้นเป็นลำดับ ...ต้องเริ่มที่ความอยากเสียก่อน จึงคิดที่จะทำ แต่ถ้าทำด้วยความอยาก ก็จะไม่สำเร็จ เมื่อความอยากหมดไปเมื่อไร เมื่อนั้นจึงจะพบของจริง

กุญแจคำตอบสำหรับ...บทเรียนบทแรกของการเรียนธรรมะจากท่าน ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจได้ว่าท่านได้ใช้กุศโลบายให้ข้าพเจ้าจดจำรูปพรรณสัณฐานขององค์พระพุทธรูปให้ได้ หลังจากที่ได้ใช้ *เวลา* บวกกับ...*ความอยาก* อยู่เป็นเวลาหลายเดือน ข้าพเจ้าจึงเริ่มได้ *พุทธานุสติ ธัมมานุสติ และสังฆานุสติ* จากการเพ่งมององค์พระจนเกิดเป็นภาพ

ติดตา...ติดใจ ในที่สุด เป็นการสอนการภาวนาในภาคสมถธรรม พร้อมกับแนะวิธีวางอารมณ์พระกรรมฐานของหลวงพ่อสำหรับข้าพเจ้าอย่างเยี่ยมยอดทีเดียว

๒
หนึ่งในสี่ (อีกครั้ง)

หลายปีก่อนหลวงพ่อได้ปรารภธรรมกับข้าพเจ้าในเรื่องของเป้าหมายชีวิตที่แต่ละคนเกิดมาอย่างน้อยก็ควรให้เข้าถึงความเป็นพระโสดาบัน ท่านได้ปรารภไว้ว่า

"ข้านั่งดูดยา มองดูซองยาแล้วตั้งปัญหาถามตัวเองว่า เรานี่ปฏิบัติได้หนึ่งในสี่ของพระพุทธศาสนาแล้วหรือยัง? ถ้าซองยานี้แบ่งออกเป็นสี่ส่วน เรานี่ยังไม่ได้หนึ่งในสี่ มันจวนเจียนจะได้แล้วก็คลาย เหมือนเรามัดเชือกจนเกือบจะแน่นได้ที่แล้วเราปล่อย มันก็คลายออก เรานี่ยังไม่เชื่อจริง ถ้าเชื่อจริงต้องได้หนึ่งในสี่แล้ว"

อีกครั้งหนึ่งหลวงพ่อได้ปรารภกับข้าพเจ้าอีกในเรื่องเดียวกัน แต่คราวนี้ท่านบอกว่า

"ข้านั่งมองดูกระจกหน้าต่างที่หอสวดมนต์ กระจกมันมีสี่มุม เปรียบการปฏิบัติของเรานี่ ถ้ามันได้สักมุมหนึ่งก็เห็นจะดี"

หลวงพ่อได้เฉลยปริศนาธรรมเรื่องนี้ให้ข้าพเจ้าฟังว่า ที่ว่าหนึ่งในสี่นั้น หมายถึงการปฏิบัติธรรมเพื่อให้บรรลุมรรคผลในพระพุทธศาสนา ซึ่งแบ่งเป็น

โสดาปัตติมรรค *โสดาปัตติผล*

สกิทาคามิมรรค *สกิทาคามิผล*

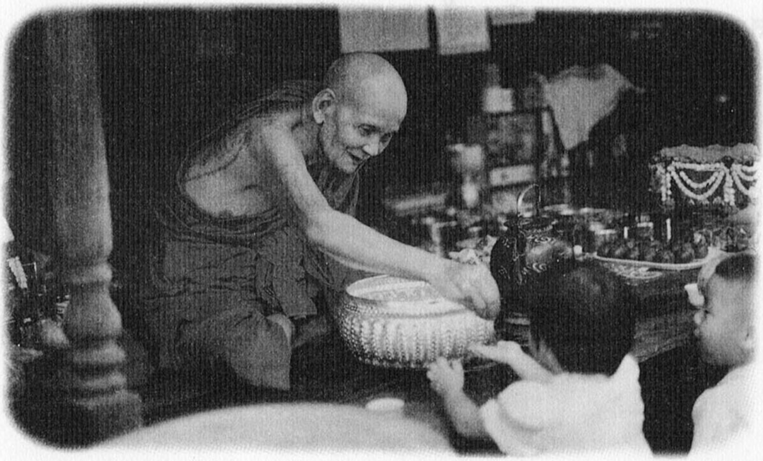
อนาคามิมรรค *อนาคามิผล*

อรหัตตมรรค *อรหัตตผล*

อย่างน้อยเราเกิดมาชาติหนึ่งชาตินี้ได้พบพุทธศาสนา เปรียบเหมือนสมบัติล้ำค่าแล้ว ก็ควรปฏิบัติตามคำสอนท่านให้เข้าถึงความพ้นทุกข์อย่างน้อยที่สุดคือโสดาปัตติผล เพราะคนที่เข้าถึงความเป็นพระโสดาบันแล้ว หากยังไม่บรรลุพระนิพพานในชาตินี้ ชาติต่อไปก็จะไม่เกิดในภพภูมิที่ต่ำกว่ามนุษย์อันได้แก่ สัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉานอีก

การที่หลวงพ่อเปรียบธรรมในเรื่องนี้กับซองบุหรี่บ้าง หรือแผ่นกระจกบ้าง *เพราะต้องการให้เราหมั่นนึกคิดพิจารณาในเรื่องนี้บ่อย ๆ* วัตถุรูปทรงสี่เหลี่ยมเป็นรูปทรงวัตถุที่เราสามารถพบได้บ่อยที่สุดในชีวิตประจำวัน มีอยู่รอบตัวเราตลอดเวลาตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งวันตาย มีอยู่ทั่วไป ได้แก่ เตียงนอน นาฬิกาปลุก หนังสือ รูปภาพ รถยนต์ โต๊ะทำงาน โทรทัศน์ หน้าต่าง ประตู และอื่น ๆ อีกมากมาย จนกระทั่งสิ่งสุดท้ายที่อยู่ใกล้ตัวเราคือโลงศพ

หากผู้ใดเห็นว่าธรรมเรื่อง *"หนึ่งในสี่"* ของหลวงพ่อเป็นธรรมสำคัญแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่า การปฏิบัติธรรมของผู้นั้นจะก้าวหน้าขึ้นเป็นลำดับอย่างชัดเจน จนถึงที่สุดแห่งการพ้นทุกข์โดยสิ้นเชิง

๓
วิธีคลายกลุ้ม

ความกลุ้มเป็นบ่อเกิดของความเครียด ความเครียดก็เป็นที่มาของความกลุ้มเช่นกัน

หลายคนคงเห็นด้วยกับข้าพเจ้าว่า เมืองไทยนี้ดีกว่าเมืองฝรั่ง เวลาที่เรามีเรื่องกลุ้มอกกลุ้มใจ ในต่างประเทศสิ่งที่นิยมกันมากคือ ไปหาหมอรักษาโรคจิต กลุ้มใจทีก็ไปเอากลุ้มออกโดยนั่งระบายความทุกข์ ระบายปัญหาให้จิตแพทย์ฟัง เสร็จแล้วจ่ายเงินให้หมอเป็นค่านั่งฟังเฮ้อ! คนเรานี่ก็แปลกดีนะ เอากลุ้มออกอย่างเดียวไม่พอ เงินในกระเป๋าออกไปด้วย

เท่าที่สังเกตดู ฝรั่งไปหาจิตแพทย์กันเป็นเรื่องปกติ แต่ระยะหลังในเมืองไทยเรา คนไข้โรคจิตนับวันจะมีมากขึ้นทุกที คนไทยไม่นิยมไปหาจิตแพทย์เหมือนฝรั่ง แต่จะไปหาจิตแพทย์ก็ต่อเมื่อทนไม่ไหวแล้วจริง ๆ คือใกล้จะบ้าแล้วนั่นเอง คนไทยโชคดีกว่าฝรั่งตรงที่มีวัดแทนคลีนิคจิตแพทย์ มีพระนี่ล่ะดีกว่าด้วยเพราะไม่ต้องเสียตังค์ แถมไปหาหลวงพ่อได้ทำบุญ ได้ฟังธรรมะจากท่าน กลางวันยังได้ทานอาหาร

บุฟเฟ่ต์หลังจากหลวงพ่อฉันเสร็จ บางครั้งสมัยที่ข้าพเจ้ายังเรียนหนังสืออยู่ หากเดินทางมาถึงวัดตอนเย็นท่านยังมีขนมฝอยทอง ทองหยิบ ทองหยอด ผลไม้ประเภทส้ม กล้วย บางทีโชคดีก็มีแอปเปิ้ลให้ได้ทานอิ่มท้องด้วย

มีเรื่องเล่าว่า มีโยมคนหนึ่งเกิดกลุ้มอกกลุ้มใจในชีวิตที่แสนสับสน วุ่นวายของตนโดยไม่รู้ว่าจะแก้ไขอย่างไร จึงได้ไปกราบขอให้หลวงพ่อท่านพุทธทาสช่วยคลายทุกข์ให้

หลวงพ่อถามว่า ***“มันกลุ้มมากหรือโยม”***

“มากครับท่าน สมองแทบจะระเบิดเลย แน่นอยู่ในอกไปหมด”

“เอางี้ โยมออกไปยืนที่กลางแจ้ง สูดลมหายใจเข้าปอดแรง ๆ สามครั้งแล้วตะโกนให้ดังที่สุดว่า–กูกลุ้มจริงโว้ย กูกลุ้มจริงโว้ย กูกลุ้มจริงโว้ย”

โยมผู้นั้นออกไปทำตามที่หลวงพ่อแนะนำแล้วกลับเข้ามาหาท่านด้วยใบหน้าที่ผ่อนคลาย

“เป็นไง” หลวงพ่อถาม

“รู้สึกสบายขึ้นแล้วครับ” เขาตอบ

“เออ เอากลุ้มออกแล้วนี่” ท่านกล่าวยิ้ม ๆ แล้วไม่พูดอะไรอีก

ข้าพเจ้าเคยเห็นคนที่ไปหาหลวงพ่อดู่หลายรายมีความกลุ้ม มีความเครียด เสร็จแล้วเมื่อมาถึงวัด นั่งอยู่ต่อหน้าท่าน หลายคนเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่าไม่รู้ว่าไอ้เจ้าตัวกลุ้ม ตัวเครียด มันพากันหายไปไหนหมด มีแต่ความเบาสบายกายสบายใจ อยากอยู่ตรงหน้าหลวงพ่อนาน ๆ บางคนขอเพียงได้นั่งเฉย ๆ ก็มี

ทุกวันนี้หลวงพ่อจากพวกเราไปแล้ว แต่เป็นการจากเพียงรูปกาย ธรรมที่ท่านเคยสอนไว้มิได้สูญหายไปด้วยเลย หากเรามีความกลุ้มอกกลุ้มใจไม่ว่าเรื่องใด โดยเฉพาะปัญหาเศรษฐกิจยุคปัจจุบัน ปัญหาเรื่องสุขภาพ ปัญหาเรื่องครอบครัว ปัญหาเรื่องงาน ปัญหาอะไรก็แล้วแต่ ข้าพเจ้าขอแนะนำวิธีคลายเครียดที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งคือ ให้หามุมสงบในบ้าน ถ้าเป็นห้องพระได้ก็ยิ่งดี

ขอให้นั่งที่หน้าพระพุทธรูปหรือรูปหลวงพ่อดู่ จะลืมตาหลับตาก็ตามแต่อัธยาศัย สูดลมหายใจลึก ๆ พอสบายดี แล้วก็พูดระบายความในใจให้ท่านฟัง ความกลุ้ม ความเครียด จะลดลงได้ เหมือนคนที่ทานอาหารมากเกินไปจนมีแก๊สอยู่เต็มท้อง อึดอัดไปหมด หากได้ดื่มน้ำขิงร้อนหรือทานยาขับลมเสียบ้างคงจะดี เมื่อกายสบายใจสบาย สมองก็จะปลอดโปร่งแจ่มใส สบายกายสบายใจ และสามารถมองเห็นหนทางแก้ไขปัญหาได้ดีขึ้น

ขอให้ลองทำดูว่าจะมีความรู้สึกดีขึ้นไหม สำหรับข้าพเจ้า ก็ต้องขอตอบอย่างมั่นใจว่า *“ดีขึ้นครับ”*

ข้าพเจ้าเชื่อว่าหลวงพ่อท่านเมตตาคอยเป็นกำลังใจและให้ความช่วยเหลือเราเสมอ ขอให้เราตั้งใจแก้ปัญหาด้วยสุจริตวิธี

ไม่มีปัญหาใดในโลกนี้ที่มนุษย์ก่อขึ้นแล้วมนุษย์ไม่สามารถแก้ไขได้

ข้าพเจ้าเชื่ออย่างนี้จริง ๆ

๔
อะไรได้ อะไรเสีย

คงไม่มีใครปฏิเสธได้ว่าในชีวิตคนเรานั้น ต้องประสบความสูญเสียทุกคน บางคนสูญเสียคนรัก พ่อ แม่ ลูก เมีย ญาติ เพื่อน อันเป็นเหตุแห่งความกระทบกระเทือนทางจิตใจที่สำคัญยิ่ง

การสูญเสียเงินทอง ข้าวของ ทรัพย์สมบัติ ก็เป็นต้นเหตุหนึ่งของความทุกข์โทมนัสอันใหญ่หลวงของอีกหลาย ๆ คน ของที่เคยมี เคยได้ กลับเป็นของที่ไม่มี ไม่ได้ คนที่เคยรักต้องพลัดพรากจากไกลกันการค้าที่เคยมีกำไรกลับกลายเป็นขาดทุนเสียหายจนทำใจให้ยอมรับได้ยาก

หากยังจำกันได้ พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่พระราชทานเนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษาเมื่อปี ๒๕๓๔ * มีความตอนหนึ่งว่า

"การขาดทุนของเรา
เป็นการได้กำไรของเรา
(Our loss is our gain.)"

ซึ่งท่านได้อธิบายว่า

"ถ้าเราทำอะไรที่เป็นการกระทำ แล้วเราก็เสีย แต่ในที่สุด ก็ไอ้ที่เราเสียนั้นมันเป็นการได้เพราะว่าทางอ้อมได้"

เป็นพระราชดำรัสที่มีความไพเราะ ลึกซึ้ง กินใจยิ่งนัก สำหรับนักปฏิบัติแล้ว ถ้าเราพร้อมที่จะเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการกระทำที่ถูกต้องหรือการกระทำที่ผิดพลาด สิ่งที่ได้มา สิ่งที่เสียไป ความทรงจำอันสวยงามหรือไม่งาม สิ่งที่ยังมีชีวิตอยู่หรือสิ้นไปแล้ว ก็จะเป็นครูของเรา

เสียงของหลวงพ่อแว่วมาในความคิดคำนึงของข้าพเจ้าทันที ***"ถูกเป็นครู ผิดก็เป็นครู"*** แต่ผิดเป็นครูที่ดีกว่า เพราะทำให้เราไม่ประมาท

ให้ผิดวันนี้ เป็นถูกของวันหน้า
ให้สิ่งที่เสียไป คือสิ่งที่ได้มา
อย่างที่ในหลวงท่าน...ได้มอบไว้ให้พวกเรา

* จากพระราชดำรัสที่พระราชทานแก่คณะบุคคลต่าง ๆ ที่เข้าเฝ้าฯ ถวายพระพรชัยมงคลในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาดุสิตาลัย วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๔

๕

ความสำเร็จ

*"...เมื่อประสบความสำเร็จ สิ่งแรกก็คือ ดีใจจนลืมตัวและโง่ลงในบางอย่าง สำหรับจะประมาท หรือสะเพร่าในอนาคต **ความสำเร็จ** เป็นครูที่ดีน้อยกว่า **ความไม่สำเร็จ** แต่มีเสน่ห์จนคนทั่วไปเกลียดความไม่สำเร็จ เมื่อไม่ประสบความสำเร็จ เราจะได้อะไรที่มีค่ามากกว่า เมื่อประสบความสำเร็จไปเสียอีก แต่คนทั่วไปมองในแง่ลบ เห็นเป็นความเสียหาย และเกิดทุกข์ใหม่เพิ่มขึ้นอีก เป็นโชคร้ายไปเสียโน่น*

ถ้าต้อนรับความไม่สำเร็จอย่างถูกต้อง มันจะมอบความรู้ที่จะทำให้ประสบความสำเร็จ ถึงที่สุดในกาลข้างหน้า จนกลายเป็นผู้ทำอะไร สำเร็จไปหมด..."

ส่วนหนึ่งของข้อเขียนปูชนียบุคคล ***"ท่านพุทธทาส"*** ซึ่งแสดงไว้ในห้องนิทรรศการเกี่ยวกับ ***"ชีวิตผลงานท่านพุทธทาส"*** ณ อาคารคณะธรรมทาน ที่ตั้งอยู่หน้าประตูด้านทิศใต้ของวัดธารน้ำไหล หรือเป็นที่รู้จักมักคุ้นในนาม *"สวนโมกขพลาราม"* แห่งตำบลพุมเรียง อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ในพระสูตรหนึ่งที่พระพุทธเจ้าแสดงแก่อนาถบิณฑิกะเศรษฐีในเรื่องความปรารถนาของมนุษย์ที่จะทำให้สำเร็จสมหวังได้ยาก ๔ ประการ คือ

ขอให้สมบัติจงเกิดมีแก่เราในทางที่ชอบ

ขอยศจงมีแก่เราและญาติพี่น้อง

ขอให้เราเป็นผู้มีอายุยืนนาน

เมื่อตายจากโลกนี้ไป ขอให้เราได้ไปเกิดในสวรรค์

ความปรารถนาทั้ง ๔ ข้อที่กล่าวมานี้ จะสมหวังได้มิใช่ด้วยเหตุเพียงปรารถนาอ้อนวอนมิได้ทำอะไรเลยหรือทำอะไรที่ไม่ตรงเหตุ ผลย่อมไม่บังเกิด ความสำเร็จในชีวิตย่อมเกิดจากการวางแผนที่ดี มิใช่ทำเหตุเพียงเล็กน้อยแต่หวังผลไว้สวยหรู

ถ้าเข้าใจว่า ไม่มีอะไรที่มีค่าแล้วได้มาง่าย ๆ ก็จะไม่หมดกำลังใจ อยากได้ผลอย่างไร ควรสร้างเหตุให้เกิดผลอย่างนั้นด้วยความอุตสาหะ พยายามอย่างเต็มที่

ในโลกนี้...ไม่มีอะไรฟรีครับ !

๖
อารมณ์ขันของหลวงพ่อ

ญาติโยมคณะหนึ่ง เป็นกลุ่มที่ชอบแสวงหาพระหาเจ้า หลวงปู่ หลวงพ่อองค์ไหนที่ว่าดังว่าดี มีคนขึ้นกันมาก โยมคณะนี้จะพากันไปกราบไหว้ ไปทำบุญกัน และก็เป็นธรรมดา ที่หลายคนที่นับถือหลวงพ่อดู่ ในฐานะที่เป็นเกจิอาจารย์ดัง คิดว่าท่านคงให้หวยเบอร์เหมือนอย่างอาจารย์บางองค์

เมื่อสบโอกาส โยมคนหนึ่งก็เข้ามากราบเรียนขอหวยจากหลวงพ่อ ในวันนั้นเผอิญข้าพเจ้าได้มีโอกาสมากราบนมัสการหลวงพ่ออยู่ด้วย หลวงพ่อมองหน้าโยมคนนั้น พร้อมกับชี้มือไปที่ปฏิทินรายเดือนที่มีรูปในหลวงแบบที่ธนาคารทั้งหลายชอบแจก ซึ่งติดอยู่ข้างฝาที่ด้านหลังท่าน แล้วท่านก็ว่า

“นั่นแหละ แกไปสลับเลขเอาเอง มีเลขรางวัลครบทุกตัว ข้าให้ตั้งแต่รางวัลที่หนึ่ง ยันเลขท้ายสองตัวเลย ถ้าไม่ถูก ให้มาด่าข้าได้”

ข้าพเจ้าขำจนแทบกลิ้ง แต่โยมที่ขอหวยจากหลวงพ่อคงขำไม่ออกและคงเข็ด ไม่กล้าขอหวยจากหลวงพ่อไปอีกนาน หลังจากที่โยมคนนั้นกลับไปแล้ว หลวงพ่อได้ให้โอวาทกับศิษย์ที่เหลือและข้าพเจ้าว่า

"คนเรานี่ก็แปลก ให้ธรรมะของดีไม่เอา จะเอาแต่หวยเบอร์..."

๗
ของหายาก

เมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๐ มีเรื่องประทับใจที่ข้าพเจ้าต้องบันทึกไว้เรื่องหนึ่งคือวันที่ข้าพเจ้าได้รับพระและตะกรุดเป็นที่ระลึกจากหลวงพ่อ เรื่องมีอยู่ว่า

วันนั้นมีคนมากราบนมัสการหลวงพ่อมาก หลังจากที่ข้าพเจ้าได้กราบหลวงพ่อ และขอโอกาสหลีกมานั่งภาวนาที่หอสวดมนต์ สักครู่ใหญ่ก่อนที่จะเลิกภาวนา ก็มีนิมิตเป็นองค์หลวงพ่อดู่ลอยเด่น พร้อมรัศมีกายสว่างไสวอยู่เบื้องหน้าข้าพเจ้า และมีเสียงท่านบอกข้าพเจ้าว่า ***"ข้าให้แก"***

ในขณะนั้นข้าพเจ้าไม่ได้นึกแปลความหมายนิมิตเป็นอื่นใด เข้าใจเพียงว่าท่านคงให้ธรรมะกับเราข้าพเจ้าบังเกิดความปีติมาก หลังจากเลิกภาวนาแล้วข้าพเจ้าได้เดินไปหลังวัดเพื่อไปนมัสการหลวงน้าสายหยุด ระหว่างทางผ่านกุฏิของหลวงพี่องค์หนึ่ง เป็นพระภิกษุที่ข้าพเจ้าเคยเห็นท่านอยู่ที่วัดสะแกหลายปี แต่ไม่เคยได้สนทนาอะไรเป็นกิจจะลักษณะกับท่านมาก่อนเลยประการหนึ่ง และไม่เคยเอ่ยปากขออะไรจากท่านอีกประการหนึ่ง

แต่วันนั้นนับเป็นเหตุการณ์ประหลาด อัศจรรย์สำหรับข้าพเจ้า ที่หลวงพี่เกิดนึกเมตตาข้าพเจ้าอย่างกะทันหัน ท่านบอกข้าพเจ้าว่า...เดี๋ยวก่อน จากนั้นท่านกลับเข้าไปในกุฏิ ชั่วอึดใจท่านออกมาพร้อมกับพระผงแบบหยดน้ำรูปพระพุทธเจ้าและรูปหลวงพ่อดู่ ๒-๓ องค์ และตะกรุดขนาดเล็กกระทัดรัดของหลวงพ่อ ยื่นให้ข้าพเจ้าและบอกว่า *"ของหลวงปู่ เก็บเอาไว้ใช้"*

เป็นที่แปลกใจยิ่งสำหรับข้าพเจ้าที่เหตุการณ์เกิดขึ้นภายหลังจากที่ข้าพเจ้าได้นิมิตว่าได้รับ *"อะไร"* จากหลวงพ่อเมื่อห้านาทีที่ผ่านมา

ข้าพเจ้าได้มาเรียนเรื่องนี้ถวายให้หลวงพ่อฟัง

ท่านยังได้ให้โอวาทข้าพเจ้าอีกว่า...

"...ที่ว่า ข้าให้แกนั่น ข้าให้พุทธัง ธัมมัง สังฆัง เครื่องรางของขลังภายนอกนั้น... หาไม่ยาก พระพุทธัง ธัมมัง สังฆัง หายากกว่า แกไปตรองดูให้ดีเถอะ"

๘
คนหายาก

ในพระพุทธศาสนาได้พูดถึงบุคคลหาได้ยากในโลกนี้ มี ๒ ประเภทคือ บุพการี และบุคคลผู้มีกตัญญูกตเวที

บุพการีหมายถึงบุคคลผู้ทำอุปการะก่อนหรือคือผู้มีพระคุณนั่นเอง ได้แก่ พระพุทธเจ้า ครูอาจารย์ มารดาบิดา และพระมหากษัตริย์ที่ทรงทศพิธราชธรรม ในที่นี้จะขอพูดถึงพ่อแม่ของเรา

ในมงคลสูตรได้กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า มาตาปิตุอุปัฏฐานัง เอตัมมังคะละมุตตะมัง การบำรุงมารดาและบิดาเป็นมงคลสูงสุดในชีวิตอย่างหนึ่ง

มีผู้กล่าวว่า *"วันแม่"* สำหรับลูกหลาย ๆ คนมีวันเดียวในหนึ่งปี แต่สำหรับแม่แล้ว *"วันลูก"* มีอยู่ทุกวัน

ความข้อนี้เป็นจริงอย่างที่ไม่มีใครอาจปฏิเสธได้ โดยทั่วไปแล้ว ความรักที่แม่มีต่อลูกนั้น ย่อมมีมากกว่าความรักที่ลูกมีต่อแม่ ในบทสวดเทวตาทิสสทักขิณานุโมทนาได้กล่าวเปรียบไว้ว่า *"..มาตาปุตตัง วะ โอระสัง เทวะตานุกัมปิโต.."*

คำแปลตอนหนึ่งของบทสวดมีความว่า

"...บัณฑิตชาติอยู่ในสถานที่ใด พึงเชิญท่านที่มีศีล สำรวมระวัง ประพฤติพรหมจรรย์ในที่นั้น เทวดาเหล่าใดมีในที่นั้น ควรอุทิศทักษิณาทานเพื่อท่านเหล่านั้นด้วย เทวดาที่ได้บูชาแล้วนับถือแล้ว ท่านย่อมบูชาบ้าง ย่อมนับถือบ้าง ท่านย่อมอนุเคราะห์เขาประหนึ่ง *มารดาอนุเคราะห์บุตรผู้เกิดจากอก* ผู้ที่ได้อาศัยเทวดาอนุเคราะห์แล้ว ย่อมมีแต่ความเจริญทุกเมื่อ"

มารดาบิดาเป็นพระพรหมของลูก เป็นครูอาจารย์คนแรกของลูก และเป็นเทวดาองค์แรกของลูก จึงเป็นผู้ควรรับการสักการะบูชาจากลูก พระพุทธเจ้าได้สอนไว้ใน "*มาตาปิตุคุณสูตร*" ว่า

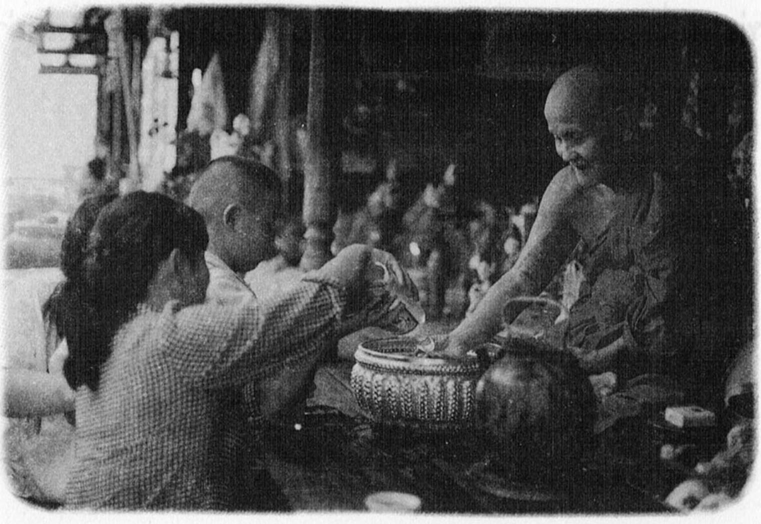
บุตรไม่อาจตอบแทนคุณแก่มารดาบิดานั้น ให้สิ้นสุดได้โดยประการใด ๆ ด้วยอุปการะอันเป็นโลกียะ แม้จะทำให้ท่านทั้งสองนั่งอยู่บนบ่าขวาบนบ่าซ้ายของลูก ลูกปรนนิบัติดูแลท่านตลอดหนึ่งร้อยปี ก็ไม่สามารถตอบแทนบุญคุณท่านได้

ส่วนบุตรคนใดทำให้มารดาบิดาผู้ไม่มีศรัทธาให้ตั้งอยู่ในศรัทธา ทำให้มารดาบิดาผู้ไม่มีศีลให้ตั้งอยู่ในศีล ทำให้มารดาบิดาผู้มีความตระหนี่ถี่เหนียวให้ตั้งอยู่ในจาคะ ทำให้มารดาบิดาผู้มีความหลงให้ตั้งอยู่ในปัญญาสัมมาทิฏฐิ บุตรนั้นจึงจะได้ชื่อว่าได้ทำการตอบแทนบุญคุณของมารดาบิดา

อย่างเต็มที่

ลูกที่ไม่มีความฉลาดย่อมไม่เห็นคุณค่าความรักของพ่อแม่ที่มีต่อลูก ลูกที่มีความฉลาดย่อมเห็นคุณค่าของสิ่งเหล่านี้ตั้งแต่พ่อแม่ยังมีชีวิตอยู่

วันนี้...เราได้ทำสิ่งดี ๆ
ให้พ่อกับแม่...แล้วหรือยัง

๙
ด้วยรักจากศิษย์

...หลวงพ่อครับ ถ้าหากหมุนเข็มนาฬิกาให้เดินย้อนกลับได้ ผมขอหมุนกลับไปเป็นปี พ.ศ.๒๕๒๕ ปีที่พวกเราได้เริ่มมากราบหลวงพ่อ รอยยิ้มและภาพอากัปกิริยาของหลวงพ่อเมื่อคราวที่สอนพวกเรา หลวงพ่อหัวเราะและเอามือตบที่หน้าตัก พวกเรายังจำได้ดี พวกเรายังจำได้ และจะพยายามทำตามที่หลวงพ่อสอน ไม่ให้ถอยหลัง ไม่ให้หลวงพ่อต้องผิดหวังครับ

...หลวงพ่อขา หลวงพ่อเคยบอกว่าปฏิบัติมาก ๆ เถอะจะดี สมบัตินอกกายไม่จีรัง กินเข้าไปเดี๋ยวก็ขี้ออกมา เสื้อผ้าสวย ๆ หามาแต่ง เดี๋ยวก็ต้องทิ้ง เงินตอนตายญาติเอาใส่ปาก สัปเหร่อก็เอาไปซื้อเหล้า เสื้อผ้าก็ถอดออก เหลือแต่ตัวเปล่าให้เขาเอาไปเผา ...ที่แท้เราไม่มีอะไรสักอย่าง

...หลวงพ่อเจ้าคะ หนูรู้ตัวดีว่าใจตัวเองถ้าเผลอ มันก็จะลงต่ำอยู่ร่ำไปถ้าไม่มีหลวงพ่อคอยเป็นกำลังใจ ขอหลวงพ่ออยู่เป็นกำลังใจให้หนูตลอดไปนะคะ

...หลวงปู่ครับ ได้เจอะเจอหลวงปู่ในชีวิตนี้ผมถือเป็นบุญหลาย พระท่านว่า ปูชา จะ ปูชนียานังเอตัมมังคะละมุตตะมัง การบูชาบุคคลที่ควรบูชา เป็นมงคลสูงสุดของชีวิต

...ได้มาเจอหลวงปู่ ผมถือว่าไม่เสียชาติเกิดแล้วครับ

หลวงพ่อครับ...ใครจะคิดว่าหลวงพ่อดู่กับหลวงปู่ทวดเป็นองค์เดียวกันหรือไม่ ผมไม่สนใจหรอกครับ

หากหลวงพ่อเป็นหลวงปู่ทวดจริง ๆ ผมถือว่าพวกเราโชคดีที่สุดครับ ความที่หลวงพ่อ...เป็นหลวงพ่อดู่เป็นหลวงพ่อดู่...อย่างเดียว ก็ทำให้ผมรักและเคารพหลวงพ่อจนเต็มล้นหัวใจ ไม่มีอะไรจะทำให้เต็มไปกว่านี้อีกแล้วครับ

๑๐
ด้วยรักจากหลวงพ่อ

เมื่อครั้งที่หลวงพ่ออาพาธในช่วง ๒-๓ ปีก่อนที่ท่านจะจากพวกเราไป คุณธรรมอันโดดเด่นคือ ความอดทนและความเมตตาของท่านยิ่งชัดเจนในความรู้สึกของข้าพเจ้า

บ่อยครั้งที่ศิษย์จอมขี้แยอย่างข้าพเจ้า ไม่สามารถที่จะกลั้นน้ำตาไว้ได้ในความคิดคำนึงว่าไอ้ความขี้เกียจ ความไม่เอาไหน ไม่เอาถ่านของเรา ทำให้ท่านต้องทนนั่งแบกธาตุขันธ์ที่เจ็บป่วยสอนศิษย์โง่ ๆ อย่างเรา ทั้งอบรมก็แล้ว พร่ำสอนก็แล้ว ว่ากล่าวตักเตือนก็แล้ว ศิษย์จอมขี้เกียจก็ยังไม่สามารถเอาตัวเองเป็นที่พึ่งได้

สรีระของหลวงพ่อเปลี่ยนแปลง ผ่ายผอมและซูบซีดลง แต่ตรงกันข้ามกับกำลังใจของท่านที่เอ่อล้นด้วยความรักและห่วงใยศิษย์ที่กลับเพิ่มทวีคูณขึ้นในหัวใจของท่าน จนยากที่ศิษย์ทุกชีวิตจะปฏิเสธได้ในความรักและปรารถนาดีของท่าน

ในโลกของข้าพเจ้า *ความรักของหลวงพ่อยิ่งใหญ่อย่างยิ่ง* แต่สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าคือ ท่านสอนให้ศิษย์ทั้งหลาย

รู้จักวิธีที่จะหยิบยื่นความรัก...ความปรารถนาดี...ให้กับคนรอบข้าง ดังที่ท่านได้ปฏิบัติเป็นแบบอย่าง ได้อย่างเหมาะสมและกลมกลืน....อย่างสม่ำเสมอและยาวนาน และยืนยันคำพูดของท่านที่ว่า

"แกคิดถึงข้า ข้าก็คิดถึงแก
แกไม่คิดถึงข้า ข้าก็ยังคิดถึงแก"

๑๑
ต้องเคยเจอกัน

"นายหลิม" เป็นชื่อที่หลวงพ่อเอ่ยถึงข้าพเจ้าเมื่อเวลาท่านพูดกับหมู่คณะ แต่หากเวลาท่านพูดกับข้าพเจ้าท่านจะใช้สรรพนามแทนท่านเองว่า *"ข้า"* และเรียกข้าพเจ้าว่า *"แก"* อยู่เสมอ

แม้ว่าข้าพเจ้าจะมิได้เป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดหลวงพ่อสักเท่าใดนัก เพียงแต่ได้ไปวัดสะแกเดือนละ ๒-๓ ครั้ง ในช่วง ๗-๘ ปีก่อนที่ท่านจะจากพวกเราไป แต่ข้าพเจ้ากลับรู้สึกว่าได้คุ้นเคยเหมือนกับว่าได้เคยอยู่ใกล้ชิดท่านเป็นเวลานาน และข้าพเจ้าเชื่อว่าศิษย์คนอื่น ๆ ก็มีความรู้สึกเหมือนกับข้าพเจ้าเช่นกัน

ครั้งหนึ่งในคราวที่ปลอดคน คงมีแต่หลวงพ่อกับข้าพเจ้าเพียงลำพัง ข้าพเจ้าได้กราบเรียนถามท่านว่าข้าพเจ้าโชคดีที่ในชีวิตนี้ ได้มารู้จักกับท่าน ได้มากราบนมัสการ ได้มาเรียนธรรมะจากท่านข้าพเจ้าคงเคยพบท่านมาแล้วในอดีตถึงได้...ยังไม่ทันที่ข้าพเจ้าจะพรรณนาคำถามต่อไป หลวงพ่อท่านยิ้มด้วยเมตตาและตอบข้าพเจ้าว่า

"ถ้าแกไม่เคยเจอข้า แกมาไม่ถึงวัดสะแกนี่หรอก"

ถ้อยคำของหลวงพ่อยังเป็นกำลังใจแก่ข้าพเจ้าตราบจนทุกวันนี้

ภาพอิริยาบถต่าง ๆ ของท่านยังติดตราตรึงอยู่ในใจข้าพเจ้าตลอดมา ทุกครั้งที่ไปวัดสะแก ทุกครั้งที่ได้เห็นหลวงพ่อ ทุกครั้งที่รำลึกถึงท่าน ข้าพเจ้ารู้สึกอบอุ่น ปลื้มปีติและอดภูมิใจไม่ได้ที่ได้มา...เป็นลูกศิษย์ของท่าน...เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อดู่ ...เป็นลูกศิษย์หลวงปู่ดู่ วัดสะแก

๑๒
หลวงพ่อกับศิษย์ใหม่

หลวงพ่อดู่ พรหมปัญโญ ท่านเป็นพระที่มีความเมตตา เป็นห่วงเป็นใยแก่ศิษย์และผู้ที่ระลึกถึงท่านทุกคนอย่างที่ไม่ต้องสงสัย มีเรื่องเล่ามากมายเกี่ยวกับความรักความเมตตาอาทรของท่านที่มีต่อศิษย์ หนึ่งในหลาย ๆ เหตุการณ์นั้นก็คือเรื่องของพระเพื่อนสหธรรมิกของข้าพเจ้า

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ ระหว่างช่วงเทศกาลเข้าพรรษา พระนวกะจากวัดบวรนิเวศวิหาร จำนวน ๓ รูป คือ ท่านสุภาพ ท่านกิตติศักดิ์ และท่านสมศักดิ์ ได้เดินทางจากกรุงเทพฯ เพื่อมานมัสการหลวงพ่อดู่ ที่วัดสะแก ทั้งสามองค์ต่างมีความตั้งใจตรงกันว่าจะนำดอกไม้ ธูปเทียน มาถวายตัวเป็นศิษย์ของหลวงพ่อเพื่อกราบนมัสการและถวายตัวเป็นศิษย์เพื่อขอเรียนพระกรรมฐาน

ครั้นกำหนดวันได้เรียบร้อยตรงกันดีแล้ว ก็ออกเดินทางโดยไม่มีโอกาสได้กราบเรียนให้หลวงพ่อทราบล่วงหน้าก่อน เมื่อเดินทางมาถึงที่หมายคือวัดสะแกก็เป็นช่วงเวลาใกล้เพลแล้วที่บริเวณปากทางเข้าวัดต่างองค์ต่างปรึกษา

หารือกันว่าจะไปกราบหลวงพ่อก่อนดีหรือจะแวะฉันเพลก่อนดี ถ้าหากแวะฉันเพลก่อน ก็จะติดเวลาที่หลวงพ่อพักหลังเวลาเพล จะทำให้หลวงพ่อมีเวลาพักผ่อนน้อยลง ต้องเสียเวลามานั่งรับแขก แต่หากไปกราบนมัสการท่านเลย ทั้งสามองค์ต่างก็มีกังวลว่าแล้วจะได้ฉันเพลกันหรือไม่

ในที่สุดก็ตัดสินใจว่า ไม่ได้ฉันก็ไม่เป็นไร ไปกราบหลวงพ่อให้สมความตั้งใจก่อนดีกว่า ครั้นพอเดินเข้าประตูวัดได้ประมาณสักร้อยเมตร ก็มีศิษย์ฆราวาสของหลวงพ่อคนหนึ่งตรงเข้ามาหาแล้วบอกว่า

"หลวงพ่อนิมนต์ให้ฉันเพลที่นี่ ท่านไม่ต้องกังวลหลวงพ่อให้เด็กจัดอาหารให้แล้ว"

ทุกองค์ต่างแปลกใจ เหมือนกับหลวงพ่อจะ...รู้ล่วงหน้าว่าจะมีพระเดินทางมาหาจึงให้ลูกศิษย์จัดเตรียมอาหารไว้ถวายพระด้วย

จากนั้นพระทั้งสามองค์ได้ขึ้นมาที่หอสวดมนต์บริเวณตรงข้ามกุฏิของหลวงพ่อก้มลงกราบพระ ๓ ครั้งแล้วหันมาทางหลวงพ่อยกมือไหว้ท่านจากระยะไกลก่อนที่จะเข้ามากราบท่าน แต่จะนั่งพับเพียบก็ยังไม่กล้านั่ง ได้แต่นั่งคุกเข่าอยู่ ต่างองค์ต่างก็ยังนั่งกระสับกระส่ายด้วยคิดกังวลกันว่า คงต้องอาบัติหากต้องนั่งฉันโดยไม่มีอาสนะในที่เดียวกับที่นั่งของฆราวาส เพราะตามพระวินัยแล้ว ภิกษุจะไม่นั่งเสมอหรือร่วมอาสนะเดียวกับอนุปสัมบัน (หมายถึง ผู้ที่ยังไม่ได้อุปสมบท

ได้แก่ คฤหัสถ์และสามเณร หรือ ผู้ที่ไม่ใช่ภิกษุหรือภิกษุณี)

สักครู่หนึ่ง ฆราวาสคนเดิมก็เข้ามาบอกว่า

"หลวงพ่อท่านถามว่า ธรรมยุตินี้ต้องมีอาสนะใช่หรือไม่ ท่านให้จัดเตรียมอาสนะมาให้แล้ว"

ทั้งสามองค์จึงได้อาสนะมาปูนั่งฉันจนเรียบร้อย ไม่ต้องอาบัติ นี้เป็นอัศจรรย์เหมือนหลวงพ่อสามารถรู้วาระจิตของพระทั้งสามเป็นครั้งที่สอง

เมื่อฉันเสร็จจึงได้มากราบนมัสการท่าน ได้แต่นั่งข้างล่าง ไม่กล้านั่งเสมอกับท่าน หลวงพ่อท่านได้เมตตาเป็นที่สุดโดยเรียกให้พระใหม่นั่งข้างบนเสมอกับท่านและบอกว่า *"เราลูกพระพุทธเจ้าเหมือนกัน"*

ท่านสุภาพ ท่านกิตติศักดิ์ และท่านสมศักดิ์ ต่างถวายตัวเป็นศิษย์ หลวงพ่อท่านกล่าวอนุโมทนาแล้วได้แนะนำให้ไปเรียนพระกรรมฐานกับหลวงน้าสายหยุด ภูริทัตโต ที่กุฏิหลังวัด

วันนั้น พระนวกะทั้งสามองค์ เดินทางกลับกรุงเทพฯ ด้วยความปลื้มปีติและใจที่เป็นสุขอย่างยิ่ง

๑๓
คาถาของหลวงพ่อ

หากใครที่ได้เคยเดินทางไปวัดเจติยาคิรีวิหาร ภูทอก จังหวัดหนองคาย และได้กราบนมัสการ *ท่านพระอาจารย์จวน กุลเชฏฺโฐ* หากได้มาชมองค์เจดีย์ ที่ประตูเจดีย์พิพิธภัณฑ์ของท่าน จะเป็นบานประตูไม้ประดู่แผ่นเดียว แกะสลักด้วยลายที่เรียบง่าย ปิดทองและกระจกสีเพื่อรักษาเนื้อไม้ กลางประตูด้านในสลักเป็นรูปนกยูงซึ่งเป็นสัญลักษณ์หมายถึงคาถายูงทอง ของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตมหาเถระ ที่ศิษย์ของท่านทุกองค์ต่างให้ความเคารพและระลึกถึงโดยสวดสาธยายเป็นประจำว่า

"...นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตติยา"

คืนวันหนึ่งข้าพเจ้าได้มีโอกาสกราบนมัสการเรียนถามหลวงพ่อดู่ว่า

"ลูกศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่น มีคาถายูงทองเป็นเครื่องระลึกถึงครูบาอาจารย์ แล้วลูกศิษย์ของหลวงพ่อควรใช้คาถาบทใด เป็นเครื่องระลึกถึงพระคุณของครูบาอาจารย์บ้าง"

หลวงพ่อได้วิสัชนาโดยให้ข้าพเจ้าไปเปิดดูอุณหัสสวิชัยสูตรในหนังสือมุตโตทัย ซึ่งเป็นคำสอนของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตมหาเถระ (รวบรวมและเรียบเรียงโดยพระอาจารย์วิริยังค์ สิรินธโร วัดธรรมมงคล)

พระสูตรนี้มีความไพเราะทั้งอรรถและพยัญชนะที่ควรศึกษา จดจำ และทำความเข้าใจให้แยบคายโดยยิ่ง ท่านได้กล่าวไว้ว่า "ผู้ใดมาถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์เป็นสรณะที่พึ่งแล้ว ผู้นั้นย่อมชนะได้ซึ่งความร้อน"

อุณหัสส คือ ความร้อนอันเกิดแก่ตน มีทั้งภายในและภายนอก ภายนอกมีเสือสางค่างแดง ภูตผีปีศาจเป็นต้น ภายในคือกิเลส

วิชัย คือ ความชนะ ผู้ที่มาน้อมเอาสรณะทั้งสามนี้เป็นที่พึ่งแล้วย่อมจะชนะความร้อนเหล่านั้นไปได้หมดทุกอย่าง ที่เรียกว่า อุณหัสสวิชัย

อุณหสฺสวิชโย ธมฺโม ***โลเก อนุตฺตโร***	พระธรรมเป็นของยิ่งในโลกทั้งสาม สามารถชนะซึ่งความร้อนอกร้อนใจ อันเกิดแต่ภัยต่าง ๆ
ปริวชฺเช ราชทนฺเฑ	จะเว้นห่างจากอันตรายทั้งหลาย คือ
พยคฺเฆ นาเค วีเส ภูเต	อาชญาของพระราชา เสือสาง นาค ยาพิษภูตผีปีศาจ

อกาลมรเณน จ สพฺพสฺมา มรณา มุตฺโต	หากว่ายังไม่ถึงคราวถึงกาลที่จักตายแล้ว ก็จักพ้นไปได้จากความตาย ด้วยอำนาจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ที่ตนน้อมเอาเป็นสรณะที่พึ่งที่นับถือนั้น

ความข้อนี้มีพระบาลีสาธกดังจะยกมาอ้างอิง ในสมัยเมื่อสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ราวป่ามหาวันใกล้กรุงกบิลพัสดุ์ พร้อมด้วยพระอรหันต์หนุ่ม ๕๐๐ รูป เทวดาทั้งหลายพากันมาดูแล้วกล่าวคาถาขึ้นว่า

เยเกจิ พุทฺธํ สรณํ คตา เส น เต คมิสฺสนฺติ	บุคคลบางพวกหรือบุคคลใด ๆ มาถึงพระพุทธเจ้าเป็นสรณะที่พึ่งแล้ว
อปายภูมิ ปหาย มานุสํ เทหํ เทวกายํ ปริปูเรสฺสนฺติ	บุคคลเหล่านั้นย่อมไม่ไปสู่อบายภูมิทั้ง ๔ มี นรก เป็นต้น เมื่อละร่างกายอันเป็นของมนุษย์นี้แล้ว จักไปเป็นหมู่แห่งเทพยดาทั้งหลายดังนี้

สรณะทั้ง ๓ คือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มิได้เสื่อมสูญ อันตรธานไปไหน ยังปรากฏอยู่แก่ผู้ปฏิบัติเข้าถึงอยู่เสมอ ผู้ใดมายึดถือเป็นที่พึ่งของตนแล้ว ผู้นั้นจะอยู่ในกลางป่าหรือเรือนว่างก็ตาม สรณะทั้งสามปรากฏแก่เขาอยู่

ทุกเมื่อ จึงว่าเป็นที่พึ่งแก่บุคคลจริง เมื่อปฏิบัติตามสรณะทั้งสามจริง ๆ แล้ว จะคลาดแคล้วจากภัยทั้งหลาย อันก่อให้เกิดความร้อนอกร้อนใจได้แน่นอนทีเดียว

สมดังที่หลวงพ่อดู่ท่านพร่ำย้ำเตือนศิษย์อยู่เสมอว่า

" พุทธัง ธัมมัง สังฆัง
ใครเชื่อจริง ทำจริง
ก็จะเจอของจริง "

๑๔
อย่าให้ใจเหมือน....

ในหนังสืองานพระราชทานเพลิงศพหลวงปู่ขาว อนาลโย แห่งวัดถ้ำกลองเพล จังหวัดอุดรธานี ซึ่งเขียนโดยท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน ได้เล่าถึงคราวที่หลวงปู่ขาวเกิดความสงสัยในการปฏิบัติและได้เรียนถามหลวงปู่มั่นว่า

"ในครั้งพุทธกาล ตามประวัติว่ามีผู้สำเร็จมรรคผล นิพพานมากและรวดเร็วกว่าสมัยนี้ ซึ่งไม่ค่อยมีผู้ใดสำเร็จกัน แม้ไม่มากเหมือนครั้งโน้น หากมีการสำเร็จได้ ก็รู้สึกจะช้ากว่ากันมาก"

หลวงปู่มั่นท่านตอบว่า...

"กิเลสของคนในพุทธสมัยมีความเบาบางมากกว่าในสมัยปัจจุบัน แม้การอบรมก็ง่าย ผิดกับสมัยนี้อยู่มาก ประกอบกับผู้สั่งสอนในสมัยนั้นก็เป็นผู้รู้ยิ่งเห็นจริงเป็นส่วนมาก มีพระศาสดาเป็นพระประมุขประธานแห่งพระสาวกในการประกาศสอนธรรมแก่หมู่ชน การสอนจึงไม่ค่อยผิดพลาดคลาดเคลื่อนจากความจริง ทรงถอดออกมาจากพระทัย

และใจที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ หยิบยื่นให้ผู้ฟังอย่างสด ๆ ร้อน ๆ ไม่มีธรรมแปลกปลอมเคลือบแฝงออกมาด้วยเลย

ผู้ฟังก็เป็นผู้มุ่งต่อความจริงอย่างเต็มใจซึ่งเป็นความเหมาะสมทั้งสองฝ่าย ผลที่ปรากฏเป็นขั้น ๆ ตามความคาดหมายของผู้มุ่งความจริงจึงไม่มีปัญหาที่ควรขัดแย้งได้ว่าสมัยนั้นคนสำเร็จมรรคผลกันทีละมาก ๆ จากการแสดงธรรมแต่ละครั้งของพระศาสดาและพระสาวก

ส่วนสมัยนี้ไม่ค่อยมีใครสำเร็จได้ คล้ายกับคนไม่ใช่คน ธรรมไม่ใช่ธรรม ผลจึงไม่มี ความจริงคนก็คือคน ธรรมก็คือธรรมอยู่นั่นเอง แต่คนไม่สนใจธรรม ธรรมก็เข้าไม่ถึงใจ จึงกลายเป็นว่า คนก็สักว่าคน ธรรมก็สักว่าธรรม ไม่อาจยังประโยชน์ให้สำเร็จได้ แม้คนจะมีจำนวนมากและแสดงให้ฟังทั้งพระไตรปิฎก จึงเป็นเหมือนเทน้ำใส่หลังหมา มันสลัดออกเกลี้ยงไม่มีเหลือ ธรรมจึงไม่มีความหมายในใจของคนเหมือนน้ำไม่มีความหมายบนหลังหมาฉะนั้น ”

ข้าพเจ้าอดนึกถามตัวเองไม่ได้ว่า...

“แล้วเราล่ะ เวลานี้ ใจเราเป็นเหมือนหลังหมาหรือเปล่า”

๑๕
วัตถุสมบัติ ธรรมสมบัติ

ท่ามกลางความหลากหลายของอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด และกระแสแห่งความแสวงหา ใจทุกดวงที่มีความเร่าร้อน วุ่นวาย สับสน เป้าหมายคือเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการมา แต่เมื่อได้สิ่งที่คิดว่าต้องการมาแล้ว ก็ดูเหมือนว่ายิ่งแสวงหาก็ยิ่งต้องดิ้นรนมากขึ้น สิ่งที่ได้มานั้นมีสุขน้อย มีทุกข์มาก หากจะมีสุขบ้างก็เป็นเพียงสุขเล็กน้อยในเบื้องต้น

แต่ในที่สุดก็กลับกลายเป็นทุกข์อีก เป็นอย่างนี้...ซ้ำแล้วซ้ำเล่า อารมณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ ไม่เพียงพอที่จะให้เกิดความชุ่มฉ่ำเย็นใจอบอุ่นได้ยาวนาน หากแต่เป็นอารมณ์ที่ค้างใจอยู่ตลอดเวลา ทำให้อยากดิ้นรนแสวงหาสิ่งใหม่มาทดแทนอยู่เสมอ นี่เป็นธรรมดาของ...*วัตถุสมบัติ*

ส่วน...*ธรรมสมบัติ* นั้น จะยังความชุ่มชื่น เพียงพอให้เกิดขึ้นแก่จิตใจได้ มีลักษณะเป็นความสุข ที่ไม่กลับกลายมาเป็นความทุกข์อีก

วัตถุสมบัติยิ่งใช้นับวันยิ่งหมดไป ต้องขวนขวายแสวงหาเพิ่มเติมด้วยความกังวลใจ ธรรมสมบัติยิ่งใช้นับ

วันยิ่งเจริญงอกงามขึ้น ก่อให้เกิดความสุข สงบ เย็นใจแก่ตนและคนรอบข้าง

คงไม่มีใครที่ได้รู้จักหลวงพ่อปฏิเสธว่า หลวงพ่อท่านเป็นแบบอย่างที่ดีของบุคคลที่ใช้..ธรรมสมบัติ ยังความสงบเย็นให้แก่ใจทุกดวงที่ได้เข้ามาใกล้ชิดท่านไม่เฉพาะคนหรือสัตว์ แต่รวมไปถึงเหล่าเทพยดาและอมนุษย์ทั้งหลาย ที่ศิษย์ของหลวงพ่อหลายคน ต่างมีประสบการณ์อันเป็น *ปัจจัตตัง* และสามารถเป็นประจักษ์พยานได้อย่างดี

หลวงพ่อเคยบอกข้าพเจ้าว่า

" คนทำ(ภาวนา)เป็นนี่ ใคร ๆ ก็รัก
ไม่เฉพาะคน หรือสัตว์ที่รัก
แม้แต่เทวดาเขาก็อนุโมทนาด้วย "

๑๖

ทำไมหลวงพ่อ...

สมัยที่พระพุทธเจ้าประทับอยู่ในพระเชตวัน ทรงปลงอายุสังขารแล้วนั้น ได้ทรงปรารภเรื่องพระติสสะเถระในคราวที่พระองค์จวนจะปรินิพพาน มีความตอนหนึ่งที่ท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโนได้นำมาถ่ายทอดอบรมศิษย์ไว้ในหนังสือ ***"ความรักเสมอตนไม่มี"*** ความว่า

"...ก่อนจะปรินิพพานจากวันปลงพระชนม์ไปถึงเดือนหกเพ็ญ พระสงฆ์ยุ่งกันใหญ่ พอปลงพระชนม์ว่าจะปรินิพพานเดือนหกเพ็ญเท่านั้น ยุ่งกันเกาะกันเป็นฝูง ๆ ว่างั้นเลย อย่าว่าเป็นคณะ ๆ เลย เป็นฝูง ๆ คือจิตใจมันยุ่งแต่ภายนอก มีพระติสสะองค์เดียวไม่ยุ่งกับใครเข้าอยู่ในป่าตลอด ตลอดทั้งวันทั้งคืน แล้วพระบ้าเหล่านี้หาว่าพระติสสะไม่มีความจงรักภักดีต่อพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าจะปรินิพพานทั้งองค์ พระติสสะไม่เห็นมาปรารภอะไรเลย อยู่แต่ในป่า จึงพากันเข้าฟ้องพระพุทธเจ้าว่า พระติสสะไม่มีความหวังดีในพระพุทธเจ้า ไม่มีความเยื่อใยในพระพุทธเจ้าหลีกไปอยู่แต่องค์เดียว

พระองค์เป็นผู้ทรงเหตุผลอยู่แล้ว รับสั่งพระติสสะมาท่ามกลางสงฆ์ ไหนว่าไง พระติสสะเวลานี้ พวกบ้านี้ถ้าเป็นหลวงตาบัวจะพูดอย่างนั้น เวลานี้พวกบ้านั่นว่าเธอไม่มีความจงรักภักดีต่อเราตถาคต ไปแอบอยู่คนเดียวทั้งวันทั้งคืนไม่เข้ามาเกี่ยวข้องมั่วสุมกับหมู่เพื่อนเลย ว่าไงพระติสสะรับสั่งถาม

ข้าพระองค์มีความจงรักภักดีต่อพระองค์สุดหัวใจนั่นเวลาตอบ เท่าที่ข้าพระองค์ไม่ได้มาเกี่ยวข้องกับหมู่เพื่อนก็เพราะเห็นว่าเวลาของพระองค์นั้นกำหนดไว้เรียบร้อยแล้วจากนี้ถึงวันนั้นจะปรินิพพาน ความเป็นไปในจิตของเราเป็นยังไงแล้วรีบเร่งขวนขวายจิตใจของเราให้ทันการณ์จะควรบรรลุธรรมก็ให้ได้บรรลุในระยะที่พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ข้าพระองค์ต้องรีบเร่งขวนขวายทางด้านจิตใจ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับใครเลยทั้งวันทั้งคืน เอ้อ ถูกต้องแล้วติสสะ สาธุ ๆ ถูกต้องแล้ว

จากนั้นก็ยกขึ้นเป็นภาษิตว่า “ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ผู้นั้นชื่อว่าบูชาเราตถาคต”

คำว่า ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม นี้ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงครั้งที่มีเพื่อนผู้ปฏิบัติท่านหนึ่งมาปรารภให้ฟังเกี่ยวกับการภาวนาของตนว่า *“ไม่ก้าวหน้าเลย ทำไมหลวงพ่อไม่มาสอนผม ทำไมหลวงพ่อไม่ช่วย ทำไมหลวงพ่อ...”*

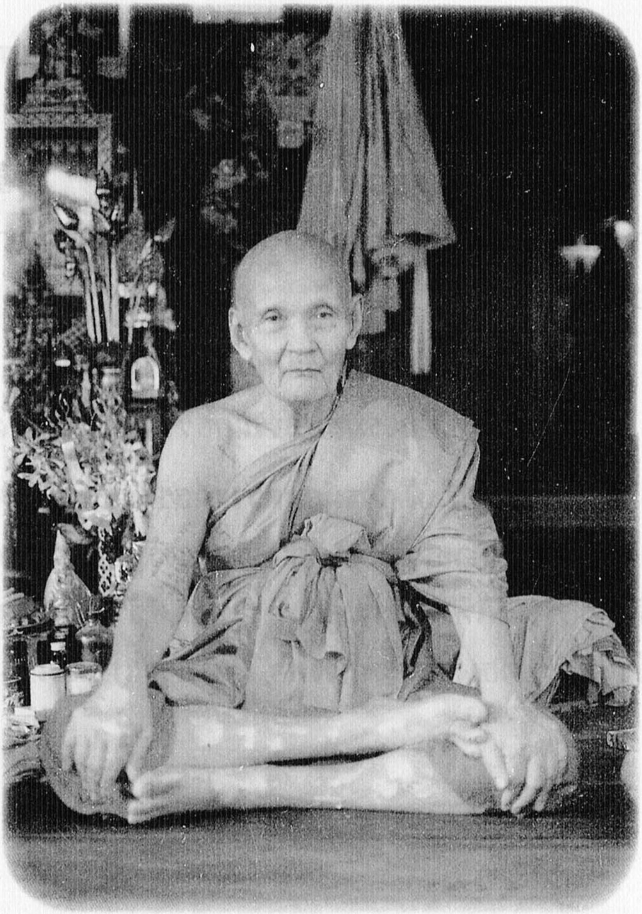
หลวงพ่อดู่ได้เคยให้กำลังใจในการปฏิบัติแก่ข้าพเจ้าว่า

"หมั่นทำเข้าไว้ พระท่านคอยจะช่วยเราอยู่แล้ว เราได้ช่วยเหลือตัวเองก่อนหรือยัง"

ข้าพเจ้าจึงตอบเพื่อนผู้นั้นกลับไปว่า อย่ามัวแต่ถามเลยว่าทำไมหลวงพ่อ... ทำไมหลวงพ่อ...แต่ควรถามตัวเราเองว่า

"ทำไมเราไม่ทำตัวให้สมกับที่ท่านสอนล่ะ
เราปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมแล้วหรือยัง"

ถ้าเราปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมแล้ว ได้เตรียมใจของเราให้เป็นภาชนะอย่างดีสำหรับรองรับธรรม สามารถเก็บรักษาธรรมมิให้ตกหล่น สูญหายไปได้ ข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่า *พระพุทธเจ้าและหลวงพ่อ ไม่ทิ้งเราแน่นอน*

๑๗
"งาน" ของหลวงพ่อ

ทุกชีวิตย่อมมีงานเพราะงานเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต บางทีเราอาจลืมไปว่า งานของชีวิตที่เราทำอยู่ดีแล้วพอแล้ว แต่ยังมีงานอื่นที่นอกเหนือจากหน้าที่การงานหรืองานประจำที่เราทำอยู่

ท่านพุทธทาสภิกขุเคยให้โอวาทตอนหนึ่งว่า

"....ให้เอางานในความหมายของคนทั่วไปเป็นงานอดิเรก เอางานคือการปฏิบัติธรรมเป็นงานหลักของชีวิต เป็นการงานที่แท้จริงของชีวิต"

ถ้าเราเข้าใจในความหมายนี้ ชีวิตจะสดใสขึ้น ปลอดโปร่งใจขึ้น ความกังวล ความกลัดกลุ้มจะลดลง ความโลภ ความโกรธ ความหลง จะลดลง หากได้ฝึกสังเกตความคิดและความรู้สึกของตนเอง

นี่เป็นงานของชีวิตอีกระดับหนึ่งที่ควรทำความเข้าใจและปฏิบัติให้ถูกต้อง หลวงพ่อดู่มักจะใช้คำศัพท์ที่ว่าให้ไป ***"ทำงาน"*** กับลูกศิษย์ ซึ่งหมายถึง ให้ไป ***"ภาวนา"*** หรืออีกนัยหนึ่ง ***"งาน"*** ในความหมายของท่าน ก็คือ ***"งานรื้อ

วัฏฏะ" นั่นเอง

ท่านเคยบอกข้าพเจ้าว่า

"ทุกอย่างที่เราทำวันนี้ เพื่อเอาไว้กินวันข้างหน้า พอตายแล้ว โลกเขาขนเอาบาปกันไป แต่เราจะขนเอาบุญ เอานิพพานไป"

ในครั้งพุทธกาล พระพุทธเจ้าได้ตรัสกับพระอานนท์และพระอรหันต์ทั้งหลายว่า

"ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บุคคลผู้จะไปสู่สุคติได้นั้นน้อยมาก เท่ากับโคสองเขาเท่านั้น ผู้ที่จะตกอยู่ในห้วงของอบายภูมินั้นมีเท่ากันกับขนโคทั้งตัว"

อันที่จริงมนุษย์แต่ละคนอยู่ในโลกนี้ชั่วระยะเวลาสั้นเหลือเกิน ถ้าเทียบกับอายุของโลกหรืออายุของจักรวาล

ถูกของหลวงพ่อเป็นที่สุด...

เวลาไม่กี่ปีบนโลกใบนี้ เรายังเตรียมอะไรกันตั้งมากมาย ขวนขวายหาซื้อบ้าน ซื้อที่ดิน ซื้อรถยนต์ หาเงินเก็บเงินฝากธนาคาร แสวงหาสมบัติพัสถานจิปาถะ และยังต้องแสวงหาไว้เผื่อลูก เมีย บางคนถึงรุ่นหลานก็ยังกินไม่หมดเลยทีเดียว ทุกชีวิตสิ้นสุดที่ **ตาย** คำเดียวเสมอกันหมด เราพร้อมสำหรับวันนั้นหรือยัง

มาทำงานถวายหลวงพ่อกันเถอะ

๑๘

ขอเพียงความรู้สึก

นักปฏิบัติภาวนาหลายท่านชอบติดอยู่กับการทำสมาธิแบบสงบ ไม่ชอบที่จะใช้ปัญญาพิจารณาเรื่องราวต่าง ๆ ให้เห็นเหตุและผล ให้ลงหลักความจริง

หากจะถามว่า...พิจารณาอย่างไร?

ครั้งหนึ่ง หลวงพ่อเคยยกตัวอย่างให้ข้าพเจ้าฟังว่า หากใจเราว่างจากการพิจารณาเรื่องเกี่ยวกับความจริงของชีวิตแล้ว เรื่องที่ควรสนใจศึกษาน้อมนำมาพิจารณาให้มากอีกเรื่องหนึ่งคือ พุทธประวัติ ประวัติของครูบาอาจารย์องค์ต่าง ๆ ได้แก่ ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตโต ท่านพระอาจารย์ มหาบัว ญาณสัมปันโน เป็นต้น การพิจารณานั้นขอให้เทียบเคียงความรู้สึกว่า

เรามีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษามากขึ้นเพียงใด เช่น ในช่วงปีแรกที่เราได้รู้จักท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน เรามีความรู้สึกเคารพเลื่อมใสท่านอย่างไร ต่อมาเราได้ไปเห็นวัดของท่าน ได้ไปอยู่ปฏิบัติภาวนาที่วัดของท่าน ได้เห็นข้อวัตรปฏิบัติต่าง ๆ ของท่าน

ได้เห็นสาธารณประโยชน์หลายอย่างที่ท่านพาทำ *ความรู้สึกเคารพเลื่อมใสศรัทธาของเราย่อมมีมากขึ้นฉันใด การศึกษาพุทธประวัติก็ฉันนั้น*

ในระยะแรกของการศึกษา... เราอาจจะยังไม่มีความเคารพเลื่อมใสในพระพุทธเจ้ามากนัก แต่เมื่อเราได้ปฏิบัติภาวนามากขึ้น ได้พิจารณามากขึ้น การได้อ่านเรื่องของเจ้าชายสิทธัตถะ จะไม่เป็นเพียงการอ่านเรื่องราวของเจ้าชายที่ละทิ้งปราสาทราชวัง ทิ้งพระชายา พระโอรส เหมือนสมัยเราเป็นเด็กที่เพิ่งเริ่มศึกษาพุทธประวัติ

หากแต่เราจะสามารถเข้าใจ *ความรู้สึก* ของเจ้าชายสิทธัตถะในแต่ละเหตุการณ์ของพุทธประวัติได้อย่างดี จากศรัทธาธรรมดาที่เคยมีในใจ จะเริ่มก่อตัวมั่นคงยิ่งขึ้น จนกลายเป็น ***ตถาคตโพธิสัทธา คือ ความเชื่อในปัญญาตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า***

เมื่อนั้นความปีติ อิ่มเอิบ และสงบเย็นจะปรากฏขึ้นในใจ ใจกับธรรมที่เคยแยกเป็นคนละส่วนกัน จะกลายเป็นใจกับธรรมที่ผสมผสานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

การฟังเทศน์จากครูอาจารย์ ที่เคยฟังผ่านเพียงโสตวิญญาณ จะกลายเป็นการฟังธรรม ที่การฟังนั้นสัมผัสลงสู่มโนวิญญาณ สามารถเข้าถึง *ความรู้สึกของใจ* อย่างแท้จริง

๑๙
ปาฏิหาริย์

ข้าพเจ้าขออนุญาตเขียนเรื่องนี้เพื่อที่ท่านผู้อ่านจะได้มีความเข้าใจในวิธีการสอนของหลวงพ่อดู่มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของ ***"ปาฏิหาริย์"*** ที่คนส่วนใหญ่เข้าใจกันแต่เพียงความหมายของ ***"อิทธิปาฏิหาริย์"*** และเหมารวมว่าเป็นสิ่งเดียวกันซึ่งเป็นความเข้าใจที่ไม่ถูกต้อง เท่าที่ข้าพเจ้าได้ยินได้ฟังจากเพื่อนหมู่คณะและที่ประสบด้วยตนเอง จึงเชื่อเหลือเกินว่าศิษย์หลวงพ่อหลาย ๆ ท่านเคยมีประสบการณ์และเห็นชัดด้วยตนเองมาแล้ว

ในพระพุทธศาสนานี้ พระพุทธเจ้าท่านสอนเรื่องปาฏิหาริย์ไว้มี ๓ อย่าง คือ

๑. อิทธิปาฏิหาริย์ คือ ปาฏิหาริย์ในเรื่องการแสดงฤทธิ์ แสดงความเป็นผู้วิเศษ ดลบันดาลสิ่งต่าง ๆ เหาะเหินเดินอากาศ นิรมิตกายให้เป็นหลายคนได้ มีหูทิพย์ ตาทิพย์ เป็นต้น

๒. อาเทศนาปาฏิหาริย์ คือ การทายใจ ทายความรู้สึกในใจ ทายความคิดของผู้ถูกสอนได้

๓. อนุศาสนีปาฏิหาริย์ คือ คำสอนที่แสดงความจริงให้ผู้ฟังรู้และเข้าใจ มองเห็นความเป็นจริงของโลก ให้ผู้ฟังได้ปฏิบัติตามอย่างนี้ ละเว้นการปฏิบัติอย่างนั้น และยังสามารถนำไปประพฤติปฏิบัติตามจนรู้เห็นได้ผลจริงด้วยตนเอง

ปาฏิหาริย์ทั้ง ๓ อย่างนี้ พระพุทธเจ้าไม่ทรงสรรเสริญ ๒ อย่างแรก คือ อิทธิปาฏิหาริย์ และอาเทศนาปาฏิหาริย์ หากแสดงเพียงอย่างใดอย่างหนึ่งและไม่นำไปสู่อนุศาสนีปาฏิหาริย์ ซึ่งเป็นปาฏิหาริย์ที่พระองค์ทรงสรรเสริญมากที่สุด

ในเกวัฏฏสูตรได้เล่าถึงครั้งพุทธกาลก็เคยมีชาวบ้านที่เมืองนาลันทาชื่อเกวัฏฏะ ได้กราบทูลพระพุทธเจ้าขออนุญาตให้พระภิกษุรูปหนึ่งกระทำอิทธิปาฏิหาริย์ เพื่อให้ชาวเมืองนาลันทาเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าทรงตอบเกวัฏฏะสรุปได้ความว่าทรงรังเกียจปาฏิหาริย์ประเภทฤทธิ์ เนื่องจากปาฏิหาริย์ประเภทฤทธิ์ แม้จะมีฤทธิ์มากมายแต่ก็ไม่อาจทำให้ผู้ถูกสอนรู้ความจริงในสิ่งทั้งหลาย ไม่สามารถแก้ข้อสงสัยในใจตนได้ เมื่อแสดงแล้วผู้ได้พบเห็นหรือได้ยินได้ฟังก็จะงง ดูเหมือนผู้ที่แสดงเก่งแต่ผู้ถูกสอนก็ยังมีความไม่รู้อยู่เหมือนเดิม แต่อนุศาสนีปาฏิหาริย์จะทำให้ผู้ฟังเกิดปัญญา ได้รู้ความจริง ไม่ต้องมัวพึ่งพาผู้ที่แสดงปาฏิหาริย์แต่จะสามารถพึ่งพาตนเองได้

เหตุผลอีกประการหนึ่งคือหากชาวพุทธมัวแต่ยกย่องผู้มีอิทธิปาฏิหาริย์แล้วอาจทำให้เสียหลักศาสนาได้ เนื่องจาก

พระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ แต่ไม่มีอิทธิปาฏิหาริย์ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมากจะไม่ได้รับการบำรุงจากชาวบ้าน แต่ผู้ที่ไม่มีคุณธรรมเป็นสาระแก่นสาร หากแต่มีอิทธิปาฏิหาริย์ จะมีผู้คนศรัทธาให้ความเคารพนับถือแทน

อย่างไรก็ตามพระพุทธเจ้าก็มิได้ทรงละการทำฤทธิ์และดักทายใจ ถ้าเราได้ศึกษาพุทธประวัติในบทสวดพาหุงจะพบว่าพระองค์ทรงใช้ฤทธิ์ปราบเช่นเรื่องพระองคุลิมาล หรือทรงใช้ฤทธิ์ปราบฤทธิ์ เช่น เรื่องพญานาคชื่อนันโทปนันทะ หรือพกาพรหม เมื่อปราบเสร็จก็เข้าสู่อนุศาสนีปาฏิหาริย์ คือทรงแสดงคำสอนที่ทำให้เห็นหลักความเป็นจริง ปฏิบัติตามก็พบความจริงแห่งความพ้นทุกข์

หลวงพ่อดู่ท่านก็ได้ดำเนินตามพุทธวิธีการสอนนี้เช่นกัน ข้าพเจ้าและเพื่อนหมู่คณะหลายท่านขอเป็นประจักษ์พยาน ในระยะแรกที่ข้าพเจ้าได้มาวัดสะแกและพบกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เรียกกันว่า ***“ปาฏิหาริย์”*** อันเกี่ยวเนื่องกับหลวงพ่อดู่นี้ ข้าพเจ้ารู้สึกแปลกใจและงุนงงกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น ต่อมาเมื่อได้ศึกษาคำสอนของครูบาอาจารย์มากขึ้น จึงเริ่มมีความเข้าใจที่ถูกและเริ่มรู้ว่าหลวงพ่อต้องการจะสอนอะไรกับเรา

การเรียนธรรมะ การฟังธรรมะของผู้เริ่มสนใจศึกษาหลาย ๆ ท่านเปรียบเสมือนการกินยาขมดังนั้น หลวงพ่อจึง

ได้ใช้กุศโลบายนำเอา ***"ปาฏิหาริย์"*** ทั้งสามอย่างมาใช้กับศิษย์ประกอบกันจึงสำเร็จประโยชน์ด้วยดี

เหมือนกับท่านให้เราทานยาขมที่เคลือบด้วยขนมหวานเอาไว้ เมื่อทุกคนตระหนักและเข้าใจในคุณประโยชน์ของยาขมดีแล้ว ขนมหวานนั้นก็จะหมดความหมายไป

๒๐
เรื่องบังเอิญที่ไม่บังเอิญ

ในชีวิตของเราทุก ๆ คน คงเคยได้ผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ หลากรส หลากหลาย และในบรรดาเหตุการณ์หลายเรื่องที่ผ่านไปนั้น คงมีบางเรื่องที่เราเคยมีความรู้สึกว่า...ช่างบังเอิญเสียจริง ๆ

คำว่า *"บังเอิญ"* นี้ สำหรับนักปฏิบัติภาวนาแล้วดูเหมือนจะขัดกับ *"หลักความจริง"* ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าของเรา ดังเรื่องที่ข้าพเจ้าขอยกมาเป็นตัวอย่างนี้

ภายหลังที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ และได้แสดงธรรมโปรดฤาษีทั้ง ๕ หรือปัญจวัคคีย์ จนได้บรรลุธรรมะเป็นพระอรหันต์แล้ว วันหนึ่งพระอัสสชิ หนึ่งในปัญจวัคคีย์ได้เข้าไปบิณฑบาตในเมือง ยังมีปริพาชกหรือนักบวชนอกพุทธศาสนารูปหนึ่งชื่ออุปติสสะ เดินมาพบพระอัสสชิเข้า ได้แลเห็นท่าทางอันสงบน่าเลื่อมใส จึงเข้าไปถามท่านว่า

"ใครเป็นศาสดาของท่าน ศาสดาของท่านสอนว่าอย่างใด"

พระอัสสชิตอบว่า

"เย ธมฺมา เหตุปฺปภวา เตสํ เหตุ ตถาคโต เต สญฺจ โย นิโรโธ จ เอวํ วาที มหาสมโณ"

แปลได้ความว่า ***"ธรรมทั้งหลายเกิดจากเหตุ ถ้าต้องการดับ ต้องดับเหตุก่อน พระพุทธองค์ทรงสอนอย่างนี้"***

อุปติสสะได้ยินคำตอบก็เกิดความประทับใจอย่างยิ่ง จนได้บรรลุธรรมเบื้องต้นในที่นั้นเองและขอเข้าบวชกับพระพุทธเจ้า ต่อมาท่านได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ เป็นพระอัครสาวกเบื้องขวาที่เรารู้จักกันในนามของพระสารีบุตรนั่นเอง

พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่ว่าด้วยเหตุกับผล ผลย่อมเกิดแต่เหตุเท่านั้น จะเกิดขึ้นลอย ๆ ไม่ได้

หลวงพ่อเคยบอกข้าพเจ้าว่า

"ถ้าเรามีญาณที่จะรู้ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดในชีวิตเรา ไม่มีเรื่องบังเอิญเลย"

ผู้ปฏิบัติภาวนาต้องให้ความสำคัญที่เหตุ มากกว่าให้ความสำคัญที่ผล จึงขอให้ตั้งใจสร้างแต่เหตุที่ดี ๆ

เพื่อผลที่ดีในวันพรุ่งนี้...และต่อ ๆ ไป

๒๑

คลื่นกระทบฝั่ง

ข้าพเจ้าขอเล่าเหตุการณ์หนึ่งซึ่งเกิดขึ้นเมื่อต้นปี ๒๕๔๐ มานี้ที่ข้าพเจ้าเชื่อว่าหลวงพ่อดู่ท่านเมตตามาโปรด โดยเฉลยปัญหาข้อขัดข้องใจในการปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้า

เรื่องมีอยู่ว่าในระหว่างนั้น ข้าพเจ้ามีข้อขัดข้องในการปฏิบัติว่าจะมีอุบายวิธีอย่างไรจึงจะสามารถควบคุมอารมณ์ ควบคุมจิตใจของเราให้เป็นไปในทางที่เราต้องการได้

ในคืนนั้น ขณะที่ข้าพเจ้าเดินจงกรมภาวนา เมื่อใจเกิดความสงบดีแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนได้ยินเสียงหลวงพ่อดู่บอกข้าพเจ้าว่า คำตอบที่ข้าพเจ้าต้องการนั้นอยู่ในหนังสือ ***"อุปลมณี"*** ซึ่งเป็นหนังสือเรื่องราวชีวิตและการปฏิบัติธรรม ตลอดจนรวมธรรมคำสอนของท่านพระโพธิญาณเถร หรือหลวงพ่อชา สุภัทโท วัดหนองป่าพง อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี

ข้าพเจ้าจึงเดินไปที่ตู้หนังสือ และหยิบเอาหนังสือ *อุปลมณี* มาพลิกดู เป็นที่อัศจรรย์สำหรับข้าพเจ้าว่าหนังสือ *อุปลมณี* นี้เป็นหนังสือขนาด ๘ หน้ายก มีเนื้อหาถึง ๕๘๕

และมีความหนาถึงหนึ่งนิ้วครึ่ง ข้าพเจ้าเปิดหนังสือพลิกดู ๒-๓ หน้าก็บังเกิดความปีติขนลุก ขนชันเนื่องจากได้พบกับเรื่องที่ต้องการ ซึ่งอยู่ในหน้า ๒๗๖ มีใจความว่า

ธรรมอุปมา

การอุปมาเป็นวิธีการสอนธรรมะที่ดูเหมือนหลวงพ่อชอบมากที่สุด และเป็นวิธีที่ท่านถนัดมากที่สุดด้วย ท่านยกเอาธรรมชาติรอบด้านเข้ากับสภาวะ เข้ากับปัญหาถูกกับจริตนิสัยของคนนั้น อุปมาอุปไมยประกอบการสอนธรรมะ จึงทำให้ผู้ฟังเกิดภาพพจน์ตามไปด้วย ทำให้ผู้ฟังสามารถมองปัญหาได้อย่างทะลุปรุโปร่ง หมดความสงสัยในหลักธรรมที่นำมาแสดง ตัวอย่างการอุปมาของหลวงพ่อ ได้แก่

...."การทำกรรมฐาน ทำเหมือนระฆังใบนี้ ระฆังนี้ตั้งไว้เฉย ๆ เสียงไม่มีนะ สงบ สงบจากเสียงเมื่อมีเหตุกระทบขึ้นมา (หลวงพ่อตีระฆังดัง ๑ ที) เห็นไหมเสียงมันเกิดขึ้นมา นักปฏิบัติเป็นคนมักน้อยอย่างนั้น เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นมา แก้ไขทันท่วงทีเลยชนะ ด้วยปัญญาของเรา แก้ปัญหาแล้วก็สงบตัวของเรา เหมือนระฆังนี้"

*..."**เหมือนกับคลื่นในทะเลที่กระทบฝั่ง** เมื่อขึ้นมาถึงแค่ฝั่งมันก็สลายเท่านั้น คลื่นใหม่มาก็ต่อไปอีก มันจะเลยฝั่งไปไม่ได้ อารมณ์มันจะเลยความรู้ของเราไปไม่ได้เหมือน*

กัน เรื่อง ***อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา*** จะพบกันที่ตรงนั้น มันจะแตกร้าวอยู่ที่ตรงนั้น มันจะหายก็อยู่ตรงนั้น เห็นว่า ***อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา*** คือฝั่งทะเล อารมณ์ทั้งหลายผ่านเข้ามาเหมือนคลื่นทะเล”

ขณะนั้นเป็นเวลาดึกมากแล้ว ข้าพเจ้าจึงคิดว่าสมควรแก่เวลาพักผ่อนจึงได้ขึ้นมาที่ห้องนอนที่ตู้หัวเตียงมีหนังสืออยู่หลายเล่ม แต่เหมือนมีสิ่งใดดลใจให้ข้าพเจ้าหยิบหนังสือเล่มหนึ่งขึ้นมาชื่อ *“พุทธทาส สวนโมกขพลาราม กำลังแห่งการหลุดพ้น”* เป็นหนังสือขนาด ๘ หน้ายกเหมือนกับอุปลมณีซึ่งรวมคำสอนของท่านพุทธทาสภิกขุไว้มีเนื้อหา ๓๕๖ หน้า และมีความหนาถึงหนึ่งนิ้ว ข้าพเจ้าเปิดหนังสือพลิกดู ๒-๓ หน้าก็บังเกิดความปีติจนขนลุก ขนชันอีกครั้ง เนื่องจากได้พบกับธรรมอุปมาในเรื่อง**คลื่นกระทบฝั่ง** ซึ่งเป็นเรื่องเดียวกันอีก คัดลอกจากเทปบันทึกเสียงท่านพุทธทาสภิกขุ ซึ่งอยู่ในหน้า ๑๔๖ มีใจความว่า

หลักปฏิบัติเกี่ยวกับพลังงานทางเพศ

มันเป็นไปโดยอัตโนมัติ ไม่ได้มีแผนการคือ เราทำงานที่เราชอบหามรุ่งหามค่ำ แล้วพลังงานที่เหลือที่รุนแรงทางนั้นมันก็ลด มันก็หมดไป แรงกระตุ้นอยากมีชื่อเสียง อยากให้มีประโยชน์แก่ผู้อื่นที่เขาคอยรอผลงานของเรา อันนี้มันมีมากกว่า นี่ก็เลยทำเสียจนหมดแรง พอเพลียก็หลับไป พอตื่นขึ้นมาก็ทำอีก ไม่มีโอกาสใช้แรงไปทางเพศตรงกันข้าม เรา

ไม่ได้เจตนาโดยตรง มันเป็นไปเองเหตุการณ์มันบังคับให้เป็นไปเอง คือ เราหาอะไรทำให้มันง่วนอยู่กับงาน พอใจในงานเป็นสุขในงาน มันก็ซับบลีเมท (sublimate หมายถึง กลั่นกรอง ทำให้บริสุทธิ์ - ผู้เขียน) ของมันเอง เอาแรงทางเพศมาใช้ทางสติปัญญา เอาแรงงานกิเลสมาใช้ เป็นเรื่องของสติปัญญา ต้องมีงานอันหนึ่งซึ่งพอใจ หลงใหลขนาดเป็นนางฟ้า เหมือนกับเรียนพระไตรปิฎก ต้องหลงใหลขนาดนางฟ้า ความรู้สึกทางเพศมันก็ต้องเกิด

แต่ว่าความรู้สึกทางนี้ (ความคิดที่จะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม) เหมือนกับสิ่งต้านทาน เช่นว่าคลื่นกับฝั่ง ***คลื่นมันก็แรงเหมือนกัน แต่ว่าฝั่งมันแข็งแรงพอจะรับ*** (หัวเราะ) ถาม-วิกฤตแบบจวนเจียนจะไปไม่ไป ตัดสินใจอย่างไร) นั่นมันเรื่องคิดฝัน เวลามันช่วยได้หรือว่าไม่รู้ไม่ชี้ (หัวเราะ) มันช่วยได้ มันเหมือนกับ **คลื่นกระทบฝั่ง** พอพ้นสมัย พ้นเวลา มันก็ไม่รู้หายไปไหน แต่สรุปแล้วมันต้องทำงาน พอถึงเวลาเข้า มันต้องทำงาน มันรักงานอยู่ ไปทำงานเสียความคิดฝันนั่นก็ค่อย ๆ ซาไป ๆ มันไปสนุกในงาน

ข้าพเจ้าได้มาพิจารณาแล้วเห็นว่าเรื่องนี้เป็นอุปมาธรรมที่มีประโยชน์มาก หากไม่บันทึกไว้เป็นหลักฐานก็เกรงว่าตนเองจะหลงลืมในภายหลัง และจะไม่เกิดประโยชน์อะไรหากไม่น้อมนำมาพิจารณาบ่อย ๆ เรื่อง **คลื่นกระทบฝั่ง** นี้จึงกลายเป็น **เรื่องบังเอิญที่ไม่บังเอิญ** ที่ข้าพเจ้าได้ ***"ประสบ"*** อีกเรื่องหนึ่ง

๒๒

หลวงพ่อบอกข้อสอบ

เมื่อราวปี พ.ศ.๒๕๒๗ - ๒๕๒๘ สมัยที่ข้าพเจ้ายังเป็นนักศึกษาอยู่ที่คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หลวงพ่อดู่ท่านเคยบอกข้อสอบให้ข้าพเจ้าทราบล่วงหน้าและช่วยเหลือข้าพเจ้าในการทำข้อสอบ เท่าที่ข้าพเจ้าจำความได้ถึง ๕ วิชาด้วยกัน

ข้าพเจ้าจะขอเล่าเฉพาะวันที่หลวงพ่อบอกข้อสอบวิชาที่อาจารย์ฉายศิลป์ เชี่ยวชาญพิพัฒน์ เป็นผู้สอน คือวิชาแรงงานสัมพันธ์ คืนวันนั้นเวลาประมาณ ๓ ทุ่ม ก่อนวันสอบ ๑ วัน ข้าพเจ้านั่งอ่านตำราและทบทวนความรู้ที่อาจารย์ได้สอนมาตลอดเทอม ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังมีสมาธิกับตำราที่อยู่เบื้องหน้า ข้าพเจ้ารู้สึกเย็นวาบขึ้นที่ใจพร้อมกับมีเสียงบอกข้าพเจ้าว่า พระธาตุหลวงปู่ทวดเสด็จ ข้าพเจ้าหันหลังกลับไปมองที่โต๊ะหมู่บูชาในห้องทันทีและเกิดความสงสัยว่า พระธาตุเสด็จมา แล้วท่านอยู่ที่ไหนล่ะ...อยู่ที่กระถางธูป เสียงตอบข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าหยุดอ่านหนังสือ เดินตรงมายังโต๊ะหมู่บูชา สายตาหยุดอยู่ที่กระถางธูปใบน้อย...แล้วข้าพเจ้าจะทราบได้อย่างไรล่ะว่าอันไหนเป็นเม็ดกรวด เม็ดทราย อันไหนเป็นพระธาตุ แต่แล้วข้าพเจ้าก็มองเห็นองค์พระธาตุสีน้ำตาลเกือบดำ มีสัณฐานค่อนข้างกลม ขนาดเล็กมากเหมือนไข่ปลา ข้าพเจ้าจึงแยกออกมาจากกระถางธูปเพื่อนำมาบูชา

จากนั้นข้าพเจ้าได้มานั่งอ่านหนังสือต่อ สักครู่ก็มีความรู้สึกเหมือนมีคนบอกให้ข้าพเจ้าเขียนจดหมายวิจารณ์การสอนของท่านอาจารย์ฉายศิลป์ ข้าพเจ้าก็เลยนึกสนุกขึ้นมานั่งเขียนจดหมายอย่างเอาจริงเอาจังแทนที่จะนั่งอ่านหนังสือ เขียนเสร็จก็พับใส่ซองตั้งใจไว้ว่าวันรุ่งขึ้นเมื่อสอบเสร็จจะนำไปมอบให้อาจารย์ที่ห้องพักของท่าน

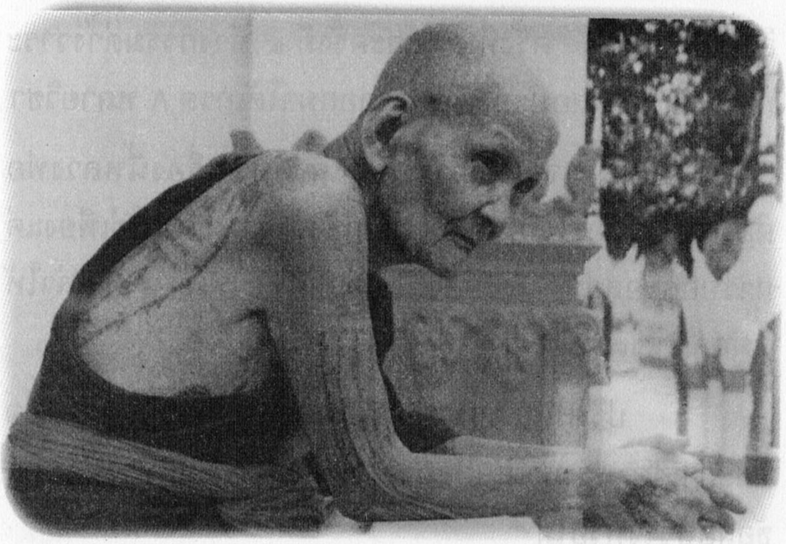
วันรุ่งขึ้นเป็นวันสอบ เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นข้อสอบซึ่งเป็นข้อสอบบรรยายเสียส่วนใหญ่ ข้าพเจ้าต้องแปลกใจที่หนึ่งในข้อสอบบรรยายข้อใหญ่นั้น ให้วิจารณ์การเรียนการสอนของท่านอาจารย์ฉายศิลป์ ในตอนแรกข้าพเจ้าก็ไม่ค่อยจะแน่ใจตนเองเท่าใดนักว่าเราคิดเอาเองหรือเปล่า เป็นเรื่องบังเอิญหรือไม่ เรื่องพระธาตุเสด็จ หลวงพ่อบอกข้อสอบ ข้าพเจ้าเชื่อว่าหากเป็นท่านผู้อ่านก็คงไม่แน่ใจตนเองเหมือนเดิมกัน แต่ในที่สุดก็มีเรื่องที่ยืนยันให้ข้าพเจ้าแน่ใจว่าเป็นเรื่องจริง เพราะเหตุการณ์เกิดซ้ำรอยเดิม

หากเป็นเรื่องบังเอิญ คงไม่สามารถเกิดเรื่องทำนองเดียวกันได้หลายครั้ง หลวงพ่อบอกข้อสอบข้าพเจ้าอีกเป็นครั้งที่ ๒ ครั้งที่ ๓ และครั้งที่ ๔ ต่างกรรมต่างวาระกัน จนผลการสอบของข้าพเจ้าออกมาได้เกรด A หลายวิชา

ข้าพเจ้าได้พิจารณาดูแล้วคิดว่าเรื่องนี้หลวงพ่อต้องการสอนอะไรบางอย่างให้แก่ข้าพเจ้า คงมิใช่เพียงแค่การบอกข้อสอบ และก็คงมิใช่เอาไว้ให้ข้าพเจ้านำมาเล่าให้หมู่คณะฟังเท่านั้น

ปริศนาธรรมจากนิมิตครั้งนี้ จะจริงหรือเท็จประการใด พระธาตุเสด็จมาจริงหรือไม่ หรือหลวงพ่อบอกข้อสอบจริงหรือไม่

สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ถือว่าเป็นปาฏิหาริย์ที่หลวงพ่อเมตตา ให้บทเรียนบทต่อมากับข้าพเจ้า *เป็นบทเรียนที่นำไปสู่* ***อนุศาสนีย์ปาฏิหาริย์*** ให้ข้าพเจ้าได้มีความเข้าใจในธรรมมากขึ้น เป็น ***สัมมาทิฏฐิ*** มากขึ้น...ในเวลาต่อมา

๒๓

ตัวประมาท

หลังจากที่หลวงพ่อได้บอกข้อสอบให้ข้าพเจ้าทราบครั้งแรกแล้ว ท่านก็ได้ช่วยข้าพเจ้าทำข้อสอบอีกเป็นครั้งที่ ๒ ที่ท่านช่วยเหลือข้าพเจ้า คราวนี้เป็นวิชา พบ. ๒๘๓ วิชาการบริหารงานผลิตซึ่งมีอาจารย์ผู้สอนหลายท่าน ข้อสอบมีหลายลักษณะทั้งบรรยาย เติมคำ ให้กากบาทหน้าข้อที่ถูกต้องที่สุด ฯลฯ

หลวงพ่อดู่ท่านเคยสอนวิธีทำข้อสอบแบบปรนัย (ให้กากบาทหน้าข้อที่ถูกต้องที่สุด)ให้ข้าพเจ้าว่า เวลาที่เราไม่แน่ใจแทนที่เราจะเดาสุ่ม หรือที่เรียกว่ากาส่งเดช เราจะไม่ทำอย่างนั้นหลวงพ่อท่านสอนให้ข้าพเจ้า หลับตาและนึกถึงหลวงพ่อทวด (หลวงปู่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืด) แล้วกราบเรียนถามท่าน

ขณะที่อยู่ในห้องสอบ เมื่อข้าพเจ้าทำข้อสอบเสร็จแต่เวลายังไม่หมด และยังมีข้อสอบประเภทกากบาทเหลืออีกประมาณ ๑๐ ข้อที่ข้าพเจ้าไม่แน่ใจ ข้าพเจ้าไม่รอช้า นึกถึงที่หลวงพ่อสอนทันที ค่อย ๆ พิจารณาทีละข้อ หากข้อใดถูก

ต้อง เมื่อข้าพเจ้าเอาปากกาจิ้มไปที่ตัวเลือก จะเกิดเป็นแสงสว่างขึ้นทันที แต่ถ้าไม่ถูกต้อง ก็จะมืดและไม่มีแสงสว่าง ข้าพเจ้าทำข้อสอบส่วนที่เหลือด้วยวิธีนี้จนเสร็จเรียบร้อย

หลังจากประกาศผลสอบออกมาข้าพเจ้าได้เกรด A เช่นเคย เดือนต่อมาข้าพเจ้าได้มีโอกาสนำเรื่องนี้ไปเรียนถวายให้หลวงพ่อทราบ ในครั้งนั้นมีเพื่อนของข้าพเจ้าซึ่งเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยอีกแห่งหนึ่งมากราบหลวงพ่อด้วยเช่นกัน เพื่อนข้าพเจ้าคนนี้ได้ฟังเรื่องที่ข้าพเจ้าเล่าถวายหลวงพ่อ เขาจึงได้กราบเรียนหลวงพ่อว่า

ผมได้ทำข้อสอบกากบาทแบบนี้เหมือนกัน ข้อสอบมี ๑๐๐ ข้อ พอเข้าห้องสอบผมก็หลับตานึกถึงหลวงพ่อขอให้ช่วยทำข้อสอบด้วย จากนั้นก็ทำข้อสอบโดยใช้วิธีหลับตาเช็คทีละข้อจนครบ ๑๐๐ ข้อ ผลสอบออกมาปรากฏว่าได้ F คือ สอบตก ทำไมเป็นอย่างนี้ครับหลวงพ่อ เพื่อนข้าพเจ้าถามหลวงพ่อ

หลวงพ่อมองหน้าเพื่อนของข้าพเจ้าและเมตตาอบรมเตือนสติทั้งเพื่อนและข้าพเจ้าว่า

“แกไม่พิจารณาให้ดี นั่นแหละตัวประมาท จำไว้ ตัวประมาทนี่แหละตัวตาย”

ตรงกับพระพุทธพจน์ที่ว่า ***ปมาโท มัจจุโน ปทัง*** ความประมาทเป็นหนทางไปสู่ความตาย นั่นเอง

๒๔
ของโกหก

มีพระพุทธพจน์ว่า

“บุคคลใด เห็นสิ่งอันไม่เป็นสาระว่าเป็นสาระ และเห็นสิ่งอันเป็นสาระว่าไม่เป็นสาระ บุคคลนั้นมีความดำริผิดประจำใจ ย่อมไม่อาจพบสาระได้

ส่วนบุคคลใด เห็นสิ่งอันเป็นสาระว่าเป็นสาระ สิ่งอันไม่เป็นสาระว่าไม่เป็นสาระ บุคคลนั้นมีความดำริถูกประจำใจ ย่อมสามารถพบสิ่งอันเป็นสาระ”

เรื่องราว เหตุการณ์ บุคคล สัตว์ สิ่งของต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของเรานั้น

สรรพสิ่งล้วนเปลี่ยนแปลง ไม่คงที่

และไม่สามารถคงอยู่ตลอดไป

หากเรารู้จักสังเกต ฝึกหัดพิจารณาหาเหตุ หาผล จนใจคุ้นเคยกับความเห็นตามความจริง

เราจะเห็นถึง *ความเปลี่ยนแปลง* ทั้งบุคคลและสิ่งของทุกอย่างรอบตัวเราได้ไม่ยากนัก

เราจะเห็นความเป็น *พยับแดด*... ภาพลวงตา

เหมือนจะจริง... แต่ก็ไม่จริง

เหมือนจะแน่นอนอยู่แล้ว... แต่ที่สุดก็ไม่แน่นอน

เหมือนจะคงที่ถาวร... แต่สุดท้ายก็เสื่อมสลายไป

หลวงพ่อดู่ท่านให้ข้อคิดในเรื่องนี้กับข้าพเจ้าไว้ว่า

"แกไปพิจารณาดูเถอะ ของโกหกทั้งนั้น"

หลวงพ่อมองสิ่งทั้งหลายทั้งปวงในโลกนี้เป็นเสมือน *ของโกหก* ทั้งนั้น

แล้วเราล่ะ เห็นว่าเป็นอย่างไร

๒๕
ถึงวัดหรือยัง

ธรรมมะเป็นสิ่งที่มีอยู่รอบ ๆ ตัวเราทุก ๆ คน เพียงแต่ว่าเราจะสามารถมองเห็นและนำมาพิจารณาได้แค่ไหนอย่างไร

ในสมัยพุทธกาล ท่านหมอชีวกโกมารภัจน์ แพทย์ประจำองค์พระพุทธเจ้าของเรา สมัยที่ศึกษาอยู่กับอาจารย์ทิศาปาโมกข์ ก่อนจะสำเร็จวิชาการแพทย์ ท่านให้ถือเสียมไปเที่ยวหาดูว่ามีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ใช้เป็นยาไม่ได้ ให้นำมาให้ โดยให้ไปเที่ยวหา ๔ วัน วันละทิศ ทิศละ ๑ โยชน์ รอบเมืองตักศิลา ท่านหมอชีวกรับคำสั่งอาจารย์แล้วถือเสียมไปเที่ยวหาตามคำสั่งของอาจารย์ก็ไม่ได้พบเห็นสิ่งใดที่ไม่ใช่ยาเลย เมื่อกลับมาแล้วเข้าพบอาจารย์ แจ้งความนั้นให้ทราบ อาจารย์จึงกล่าวว่า เธอเรียนวิชาแพทย์สำเร็จแล้ว ความรู้เท่านี้พอเพียงที่เธอจะใช้เป็นอาชีพได้แล้ว

ต้นไม้ทุกชนิด หิน ดิน แร่ต่าง ๆ มีคุณค่า สามารถนำมาเทียบเป็นยาได้ฉันใด บุคคลผู้มีความฉลาดก็ฉันนั้น รอบ ๆ ตัวเรา ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าคน สัตว์ สิ่งของ เรื่องราว

เหตุการณ์ใด ๆ ก็ตามที่เกิดขึ้น และผ่านเข้ามาในชีวิตประจำวันของเรา *ไม่มีเรื่องใดที่ไม่สามารถนำมาพิจารณาให้เป็นธรรมะได้เลย* พระพุทธเจ้าท่านสอนให้เรามีความเข้าใจในโลกธรรมทั้ง ๘ อย่าง ได้แก่

ได้ลาภ เสื่อมลาภ

ได้ยศ เสื่อมยศ

ได้รับความสุข ประสบกับความทุกข์

มีคนสรรเสริญ และมีคนนินทา

ถ้าใจเปรียบเหมือนน้ำนิ่ง เมื่อใจเรากระทบกับโลกธรรม ๘ อย่างนี้แล้วกระเพื่อมไหวไปตามอารมณ์ ก็เป็นโลก แต่ถ้าพิจารณาอย่างมีสติจนเท่าทันโลกธรรม ๘ อย่างแล้วไม่ซัดส่ายไปตามอารมณ์ทั้งหมดนี้ ใจก็เป็นธรรมอยู่โดยตลอด

ธรรมะแท้อยู่ที่ใจ มิใช่ที่วัด พระสงฆ์ หรือคัมภีร์ใบลาน ที่ล้วนเป็นศาสนสถาน ศาสนบุคคล หรือศาสนวัตถุเท่านั้น หากเราเข้าใจได้อย่างนี้ ศาสนธรรมอันเป็นสิ่งสำคัญที่สุดก็จะเกิดขึ้นที่ตัวเรา เมื่อนั้น เราก็จะเข้าใจคำว่า *พระที่คล้องใจ มิใช่ พระที่คล้องคอ*

หลวงพ่อดู่ ท่านสรุปเรื่องนี้ให้ข้าพเจ้าฟังว่า

"ถึงแกมาวัด แต่ใจยังมีโกรธ โลภ หลง ไปตาม ๘ อย่างที่ว่านี้ แกยังมาไม่ถึงวัด แต่ถ้าแกอยู่บ้านหรือที่ไหน ๆ แต่ไม่โกรธ ไม่โลภ ไม่หลง ไม่มี ๘ อย่างนี่มากวนใจ ข้าว่าแกมาถึงวัดแล้ว"

๒๖

รางวัลทุนภูมิพล

เมื่อปี พ.ศ.๒๕๒๗ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีเหตุการณ์หนึ่งซึ่งหลวงปู่ทวดได้เมตตาให้ความช่วยเหลือจนข้าพเจ้าไม่มีวันที่จะลืมไปได้ คือ

วันหนึ่งข้าพเจ้าได้ทราบข่าวว่า ทางมหาวิทยาลัยจะมีการจัดประกวดการเขียนเรียงความในหัวข้อเรื่อง *"พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชกับพุทธศาสนาในสังคมไทย"*

ข้าพเจ้าเกิดความสนใจที่จะเขียนเรียงความดังกล่าวขึ้นมาทันที แต่ก็ไม่แน่ใจตนเองว่าจะมีความสามารถเขียนได้ดีสักเพียงใด เมื่อข้าพเจ้าตัดสินใจแน่นอนแล้วว่าจะเขียนจึงได้มากราบพระที่ห้องพระของชุมนุมศึกษาพุทธศาสตร์ฯ ของมหาวิทยาลัย ข้าพเจ้ากราบพระ นึกถึงพระคุณครูบาอาจารย์ และอาราธนาหลวงปู่ทวดและหลวงพ่อดู่เพื่อขอความช่วยเหลือจากท่านให้งานเขียนชิ้นนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนึกอธิษฐานอยู่ในห้องพระเพียงลำพังนี้ ก็บังเกิดนิมิตเป็นหลวงปู่ทวดท่านเดินออกมาจากโต๊ะหมู่บูชามาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแลเห็นภาพตัวเองนั่งคุกเข่า หมอบตัวลงและหงายฝ่ามือทั้งสองยื่นไปข้างหน้าเบื้องหน้าข้าพเจ้า แลเห็นเป็นภาพหลวงปู่ทวดยืนสวดมนต์ให้พร พร้อมกับเป่าลงที่มือทั้งสองของข้าพเจ้า ในนิมิตนั้นข้าพเจ้าเห็นเป็นอักขระโบราณอยู่เต็มสองฝ่ามือ ข้าพเจ้าจึงกราบเรียนถามหลวงปู่ทวดว่า "*อะไรหรือขอรับ*"

ท่านตอบสั้น ๆ ว่า "*ความรู้*" จากนั้นท่านก็หันหลังเดินกลับหายลับเข้าไปในโต๊ะหมู่บูชา

ข้าพเจ้าปลื้มปีติมาก และเกิดเป็นกำลังใจอย่างยิ่งในการเขียนหนังสือครั้งนั้น และได้ใช้เวลากว่าสามเดือน จึงเขียนเรียงความแล้วเสร็จ ขณะที่เขียนหากติดขัดอะไร เมื่อนึกถึงหลวงปู่ทวด จะเหมือนท่านช่วยดลใจให้สามารถเขียนต่อได้ จะค้นคว้าหรือหาข้อมูลอ้างอิงใด ๆ ก็ไม่ติดขัดเลย เป็นเรียงความเรื่องยาวขนาดมากกว่า ๓๐ หน้ากระดาษพิมพ์ดีด ซึ่งนับเป็นงานเขียนที่ยาวที่สุดในชีวิตของข้าพเจ้าเลยทีเดียว

เมื่อทางมหาวิทยาลัยประกาศผลการประกวดเรียงความ งานเขียนของข้าพเจ้าเป็นงานเขียนชิ้นเดียวในปีนั้นที่ได้รับพระราชทานรางวัลทุนภูมิพล โดยได้เข้ารับพระราชทานรางวัลเป็นทุนการศึกษาจากพระหัตถ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในวันพระราชทานปริญญาบัตร

จากคนที่ไม่เคยเขียนหนังสือ จากคนที่ไม่เคยสนใจงานด้านขีด ๆ เขียน ๆ มาก่อน จนมาได้รับพระราชทานรางวัล...**ทุนภูมิพล** ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่าข้าพเจ้าจะยินดีและดีใจเพียงใด

ข้าพเจ้าขอกราบแทบเบื้องบาทของหลวงปู่ทวดและหลวงพ่อดู่ ขอนมัสการด้วยความเคารพ...ด้วยเศียร...และเกล้า...ที่ทำฝันของข้าพเจ้าให้เป็นจริง

๒๗

หลวงปู่ทวดช่วยชีวิต

ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ เป็นคำสอนของพระพุทธองค์ที่ใช้ได้ทุกยุคทุกสมัย ความทุกข์ของคนเรานั้นมีมากมายหลายเรื่องหลายอย่าง การเจ็บป่วยด้วยโรคเรื้อรังที่เพียรพยายามรักษาอย่างไร ก็ไม่ยอมหายสักที นี่ก็เป็นความทุกข์ที่ทรมานจิตใจมากเรื่องหนึ่งของมนุษย์เรา

บทความที่ท่านจะได้อ่านต่อไปนี้เป็นเรื่องของ คุณรัตนาภรณ์ อินทรกำแหง ซึ่งเขียนโดย เบญจะ ชินปัญชนะ จากหนังสือขวัญเรือน ได้เล่าไว้ดังนี้

คุณรัตนาภรณ์ อินทรกำแหง เป็นศิลปินดาราที่เด่นดังในอดีตและยังมีผลงานอยู่ถึงทุกวันนี้ ชีวิตจริงของศิลปินท่านนี้ได้ผ่านอุปสรรคมาแล้วอย่างมากมาย ตื่นเต้นเร้าใจยิ่งกว่าภาพยนต์ที่เธอแสดง และเมื่อถึงบทเศร้าแล้วเศร้าสลดจนต้องฆ่าตัวตาย เมื่อหลายปีก่อนคุณรัตนาภรณ์ได้เกิดล้มป่วยเป็นอัมพาต ลุกเดินไม่ได้ ได้ไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลมีชื่อแห่งหนึ่ง หมดเงินไปร่วม ๒ แสนบาท แต่ไม่หายและไม่ดีขึ้นเลย พอรู้ข่าวว่าที่ไหนมีหมอเก่ง จะรีบให้คนพา

ไปรักษาแล้วก็เหมือนเดิม รักษาไปจนทรัพย์สินเงินทองเกือบหมด โรคร้ายที่ทรมานเพราะลุกเดินไม่ได้ก็ยังทรมานใจอยู่เป็นเช่นนี้อยู่นานถึง ๗ เดือน

ฆ่าตัวตายดีกว่า คนเราเมื่อหมดหนทางไม่มีทางออก ก็ต้องคิดสั้น คนที่ต้องอยู่ในสภาพที่ช่วยตัวเองไม่ได้เป็นระยะเวลานาน ๆ ต้องอยู่แต่ในห้องที่แคบ ๆ จะทำอะไรก็ต้องอาศัยผู้อื่นมันน่าเบื่อหน่ายคับแค้นใจยิ่งนัก ตายซะจะดีกว่า ชาติที่แล้วคงทำกรรมไว้มาก ขอยอมชดใช้กรรมแต่เพียงเท่านี้

นั่นเป็นคำพูดของคุณรัตนาภรณ์ ที่น้อยอกน้อยใจในชะตากรรมของตนเอง ก่อนที่จะตัดสินใจไปตาย! เมื่อตัดสินใจแล้ว จึงเดินทางท่องเที่ยวแบบสั่งลา อยากไปที่ไหนก็ไปชอบใจที่ไหนก็อยู่นานหน่อย เมื่อไปถึงภูเก็ตเกิดความเบื่อจึงหลบไปชายหาดที่ไม่มีคน สั่งบุตรบุญธรรม (เพราะคุณรัตนาภรณ์หรือคุณแดงไม่มีบุตร) ให้ไปซื้อข้าวปลาอาหารทานกันที่ชายหาด

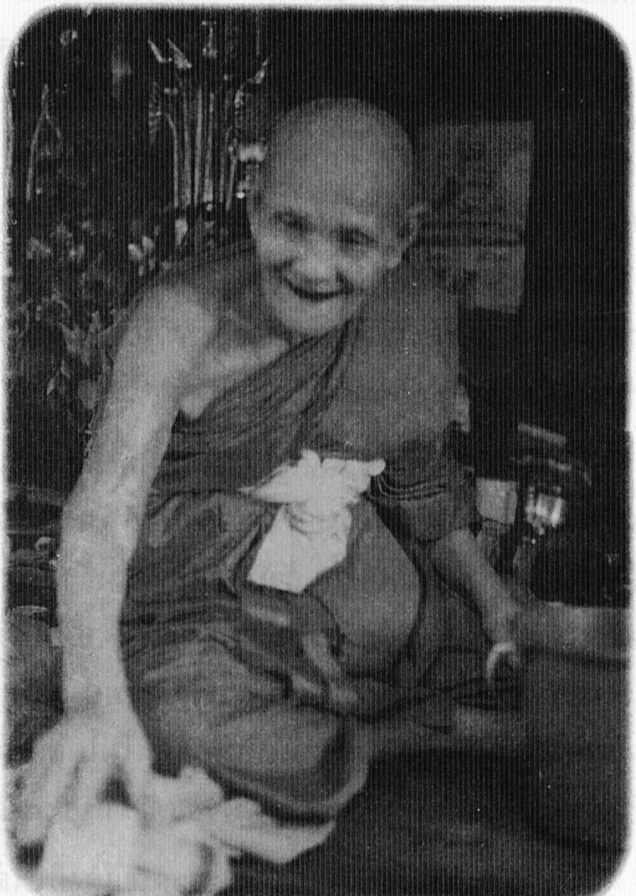
เมื่อไม่มีใครอยู่แล้ว คุณแดงจึงได้ตั้งจิตอธิษฐานต่อคุณพระศรีรัตนตรัย โดยเฉพาะ ***หลวงพ่อทวด*** ที่เคารพนับถือมาก เพราะเคยได้ประจักษ์ในด้านอิทธิฤทธิ์อภินิหารจากการรอดตายมาแล้ว (ถึงกับได้ชักชวนคุณสมบัติ เมทะนีดารายอดนิยมในอดีต ช่วยกันสร้างพระเครื่องบูชาหลวงพ่อทวด ถวายให้วัดช้างให้ ไปรุ่นหนึ่ง) ช่วงนั้นคุณแดงได้ตั้งจิตอธิษฐานต่อองค์หลวงพ่อทวดไว้ว่า

"ขณะนี้ลูกได้ถูกโรคร้ายเบียดเบียน ทนทุกข์ทรมานเป็นเวลานานแล้ว วันนี้ได้ตัดสินใจขอลาตาย บุญใดที่ลูกได้ทำมาแล้ว ในอดีตชาติก็ดี และในชาตินี้ก็ดี ลูกขออุทิศบุญนั้นให้กับเจ้ากรรมนายเวรที่ได้ล่วงเกินกันมา จะด้วยเจตนาก็ดี ไม่เจตนาก็ดี ขอให้หลวงพ่อทวด ช่วยเป็นสื่อไปบอกให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ มารับไปและอโหสิกรรมให้ลูกด้วย และถ้าเมื่อลูกได้หมดกรรมจริงแล้ว ขอให้หลวงพ่อทวดได้เมตตาสงเคราะห์ให้หายจากโรคภัยในวันนี้ด้วย ถ้ายังไม่หายลูกขอลาตายในบัดนี้"

เมื่อจบคำอธิษฐานแล้ว คุณแดงก็ลงมือคลานกลิ้งตัวลงทะเลไป เมื่อเจอคลื่นซัดมา ก็กลิ้งกลับไปแต่ก็ยังกระเสือกกระสนคลานต่อไป แล้วก็ถูกคลื่นซัดเข้าฝั่งอีก ต่อสู้กับคลื่นเพื่อที่จะไปให้ลึกพอที่จะจมน้ำแล้วหายใจไม่ออก เป็นเช่นนี้อยู่ครึ่งชั่วโมงจนบุตรบุญธรรมกับคนใช้มาพบเห็น ช่วยพยุงตัวขึ้นฝั่ง ขณะนั้นเหนื่อยจนไม่ได้สติ มาตกใจรู้ตัวเพราะเสียงตะโกนลั่นว่า *"แม่หายแล้ว! แม่หายแล้ว!"*

ปาฏิหาริย์เกิดขึ้นแล้ว เพราะคุณแดงยืนได้แล้ว เดินได้ด้วย หายจากโรคร้ายแล้ว จากคุณพระรัตนตรัยและหลวงพ่อทวดที่ประทานให้ เนรมิตให้โดยใช้เวลาสั้น ๆ จากการที่ต้องทนทรมานอยู่นานถึง ๗ เดือน

นี้เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าขอฝากท่านผู้อ่านไว้เป็นเครื่องเจริญศรัทธา

๒๘

ทามาก็อต จิ

ทามาก็อต จิ หรือเจ้าสัตว์เลี้ยงคอมพิวเตอร์ที่แสนจะขี้อ้อน ซึ่งกำลังแพร่ระบาดและเป็นที่นิยมเลี้ยงกันในหมู่นักเรียน นักศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ญี่ปุ่นและในบ้านเรา จนทางโรงเรียนต้องห้ามนักเรียนไม่ให้นำมาโรงเรียน เพราะจะทำให้เสียการเรียนเนื่องจากต้องคอยดูแลทามาก็อตยิ่งกว่าไข่ในหิน ต้องคอยป้อนอาหารให้ทาน พาเข้าห้องน้ำ เจ็บป่วยต้องพาไปหาหมอและอื่น ๆ อีกจิปาถะ มิฉะนั้น.. มันก็จะตาย

จากเรื่องทามาก็อตเจ้าสัตว์เลี้ยงปลอม ทำให้ข้าพเจ้าคิดถึงวรรณกรรมที่มีชื่อเรื่องหนึ่งในอดีตคือ *ตลิ่งสูงซุงหนัก* ของ *นิคม รายยวา* กวีซีไรท์เมื่อหลายปีก่อน

ครั้งนั้น นิคมได้นำเสนอเรื่องความเป็น ***ของจริง*** และ ***ของปลอม*** ได้อย่างไพเราะกินใจยิ่งนัก *นิคม* ได้ให้ *คำงาย* ตัวเอกของเรื่องเรียนรู้และพบคำถามได้โดยการ *"ประสบ"* กับคำตอบอันเป็นรูปธรรมหลาย ๆ ครั้ง จนสามารถโยงเข้าสู่ปริศนาในใจได้

คำงาย...เริ่มแกะช้างใหญ่เท่าตัวจริง เขาเริ่มตั้งคำถามว่า ***"เราเคยเดินทางไกล ได้พบเห็นอะไรหลายอย่าง แต่ตัวเราเองเป็นของใกล้ที่สุด เรากลับไม่เคยเห็นมันเลย"***

จนเมื่อคำงายแกะช้างได้เป็นตัวเป็นตนแล้ว แต่เขายังหา ***ความเป็นช้าง*** ไม่ได้

จนวันหนึ่ง เมื่อเขาอยู่บนหลังพลายสุด ยามที่พลายสุดตกมัน เมื่อเขากุมสติได้เขาพบว่า สิ่งนี้เองที่เราอยากรู้ เขาคิดขณะความอุ่นและอ่อนละมุนจากตัวช้างแล่นซ่านใต้ร่างเขา มันมีอารมณ์มีเลือดเนื้อมีชีวิตและวิญญาณ เขาสัมผัสได้ถึงความมุทะลุ รุนแรงที่กำลังทะยานไปข้างหน้า รู้สึกถึงความหวาดกลัวและหวั่นไหวชั่วขณะของมัน ความเศร้า ความเจ็บปวด และความตกใจ ขณะดิ้นรนและวิ่งพล่าน ฟัดเหวี่ยงอยู่กับแอ่งที่หาทางออกไม่ได้

สิ่งที่คำงายค้นพบนี้ ไม่ใช่เพียงแต่ชีวิตและเลือดเนื้อของช้างตัวหนึ่งเท่านั้น แต่คือชีวิตและเลือดเนื้อของมนุษยชาติที่ขาดหายไปในโลกปัจจุบัน โลกที่ผู้คนชมชื่นกับชีวิตที่เป็น ***"ซาก"*** มากกว่าชีวิตที่เป็น ***"จริง"***

ดังนั้น คำงายจึงหันกลับมาพิจารณาช้างไม้ของเขาอีกครั้งหนึ่ง และฉงนฉงายนักว่า *"คนเรานี่แปลกจริง ๆ ไม้ใหญ่มันก็ใหญ่ของมันอยู่แล้ว ใครไม่ได้ทำให้รูปช้างใหญ่ แต่ท่อนไม้มันใหญ่ของมันเอง ตัวมันจริง ๆ คือต้นไม้ใหญ่*

แต่คนกลับไม่เห็นความสวยและมีค่าของมันตอนมีร่มเงา มีชีวิต กลับโค่นมัน ลิดกิ่งใบให้เป็นซากไม้แล้วเอามาแกะให้เหมือนซากช้างชื่นชมมันมากกว่าได้เห็นช้างหรือต้นไม้ที่มีชีวิตจริง ๆ เสียอีก ***ทำไปทำมาจะไม่มีของจริงเลยสักอย่าง ไม่ว่าช้างหรือไม้***”

เรื่องของทามาก็อต คำงาย และพลายสุด เป็นตัวอย่างอันดีให้ข้าพเจ้าได้ความเข้าใจชัดเจนแจ่มแจ้งขึ้นในเรื่อง**ของจริง ของปลอม**

บทสนทนาตอนหนึ่งที่หลวงพ่อดู่ท่านพูดคุยกับข้าพเจ้าและเพื่อน ครั้งที่ได้กราบนมัสการและถวายดอกบัวแก่ท่าน ก่อนที่จะถวายดอกบัว เพื่อนของข้าพเจ้าได้นำดอกบัวมาพับกลีบบัวให้ดูเหมือนเป็นดอกกุหลาบ อีกกลุ่มก็เอาดอกบัวมาพับกลีบเข้าไปทีละชั้นจนเห็นเกษรดอกบัวที่อยู่ด้านใน

หลวงพ่อท่านนั่งมองดูอยู่ ในที่สุดท่านได้ฝากข้อคิดในการไปทำบุญครั้งนั้นให้ข้าพเจ้าว่า

“ดอกบัวที่พับกับดอกบัวที่ไม่ได้พับ อย่างไหนอยู่ได้นานกว่ากัน”

“อย่างที่ไม่พับครับ” ข้าพเจ้าตอบ

“เอ้อ! ก็เรามันอยากนี่นา อยากให้เป็นอย่างนั้น อยากให้เป็นอย่างนี้ ข้าฝากแกไปคิดดู”

พับกันไป พับกันมา... ในที่สุดของจริงก็อยู่ได้ทนนานตามธรรมชาติกว่าของที่ถูกพับและก็ดูจริง ๆ แล้วดอกบัวที่ถูกพับเป็นดอกกุหลาบนั้น จะดูเป็นดอกบัวก็ไม่ใช่ จะเป็นดอกกุหลาบก็ไม่เชิง

เอา *ความเป็นดอกบัว...*ถวายท่านดีกว่า

ข้าพเจ้าตอบกับตัวเอง

๒๙
ไตรสรณาคมน์

คุณหมออมรา มลิลา เป็นฆราวาสผู้ปฏิบัติธรรมได้ดียิ่งผู้หนึ่ง ที่ข้าพเจ้าเคารพนับถือและถือเป็นแแบบอย่าง วันหนึ่งข้าพเจ้าได้มีโอกาสสนทนาธรรมกับท่านที่ธรรมสถาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทสนทนาวันนั้น ได้พูดกันถึงพระไตรสรณาคมน์ คุณหมอได้ฝากข้อคิดในเรื่องที่กล่าวกันว่าการขอถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะ เป็นที่พึ่ง จะสามารถกำจัดภัยได้จริงนั้น *ถึงอย่างไร* จึงกำจัดภัยได้จริง คุณหมอได้อธิบายว่า

การถึงพระพุทธ เพื่อเป็นสรณะนั้น หมายถึงการเข้าใจถึงศักยภาพของจิตแท้ที่เป็นพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ใครก็ตามที่เชื่อเช่นนี้ จนพากเพียร บากบั่น ฝึกอบรมจิตใจของตนให้เกิดเป็นสัมมาทิฏฐิ ตั้งมั่นในมรรค ไม่ย่อหย่อน อ่อนแอ ท้อแท้ เกียจคร้านที่จะปฏิบัติให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

จนในที่สุด ใจนั้นถึงพร้อมด้วยสติ สมาธิ ปัญญา และมีกำลังพอที่จะขุดรากถอนโคนกิเลสอาสวะทั้งปวงออกไป

จากจิตใจได้ จิตของผู้นั้น ก็จะเป็นอิสระจากสิ่งเศร้าหมองคือ อวิชชา ตัณหา อุปาทาน ตื่น เบิกบาน เป็นพุทธะ มีความบริสุทธิ์เทียบเท่ากับพุทธะของพระอรหันต์ทั้งปวง และของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ แต่ความสามารถทางอภิญญาอาจยิ่งหย่อนกว่ากันได้

การถึงพระธรรม คือ การมีสติรักษาใจให้น้อมเอาเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตมาเป็นธรรมะสอนใจ แทนการปล่อยให้ปรุงคิดเตลิดไปตามสัญญา อารมณ์ เกิดเป็นความทุกข์ เกิดเป็นความคับข้องใจ หรือเมื่อใดใจคิดฟุ้งซ่าน ก็หยุด กำหนดรู้อยู่กับปัจจุบัน คือขณะเดี๋ยวนี้ เฉพาะหน้าแต่ละขณะ แต่ละขณะ *ใจที่ฝึกเช่นนี้จะเปรียบเสมือนมีธรรมของพระพุทธองค์เทศน์ให้ฟังอยู่ในใจตลอดเวลา*

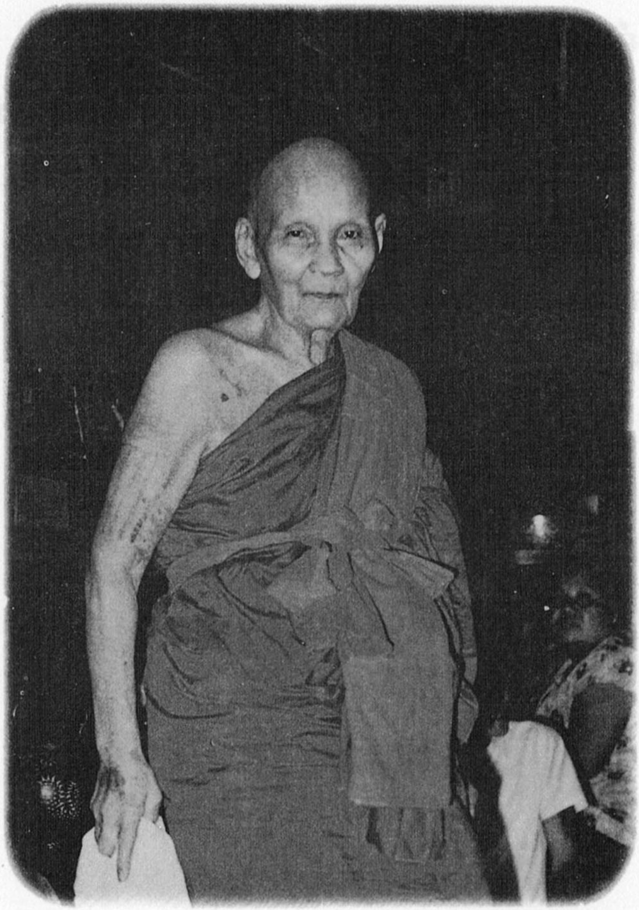
เมื่อไม่มีสิ่งกระทบก็รู้อยู่กับปัจจุบัน เมื่อมีสิ่งกระทบไม่ว่าจะเป็นผัสสะจากภายนอก หรืออารมณ์ของใจเอง ก็จะหมุนให้คิดเป็นมรรคทุกครั้ง *จะเปลี่ยนจากความคิดที่เป็นกิเลสให้เป็นมรรคเปลี่ยนกิเลสเป็นมรรค ดังนี้เรื่อยไป ดังนั้น ความคิด คำพูด หรือการกระทำด้วยกายทุกอย่าง ๆ จะเป็นการกระทำเพื่อความสิ้นสุดแห่งทุกข์ถ่ายเดียว*

การถึงพระสงฆ์ คือ การน้อมตนให้ปฏิบัติดัง "พระสงฆ์" คือ เป็นผู้ปฏิบัติดี(สุปฏิปันโน) ปฏิบัติตรง (อุชุปฏิปันโน) ปฏิบัติถูก (ญายปฏิปันโน) ปฏิบัติชอบ (สามีจิปฏิปันโน) ตลอดเวลาที่จะระลึกได้

การปฏิบัติดังกล่าวมานี้คือ การถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ที่จะเป็นสรณะที่พึ่งอันแท้จริง สามารถกำจัดทุกข์ กำจัดภัยได้จริง

ข้าพเจ้าฟังคุณหมออธิบายจนจบได้แต่อมยิ้ม

ใบหน้าของหลวงพ่อดู่ลอยเด่นพร้อมกับเสียงของท่านดังขึ้นมาในโสตประสาทของข้าพเจ้าว่า ***"นั่นแหละ พระไตรสรณาคมน์ ใครเชื่อพระ ก็เป็นพระ ใครละได้ ก็ไม่ใช่คน"***

๓๐
ไม่พอดีกัน

ข้าพเจ้าเคยได้ยินผู้อำนวยการวัยห้าสิบท่านหนึ่งในธนาคารปรารภกับผู้ใหญ่อีกท่านว่าสมัยหนุ่ม ๆ มีเรี่ยวแรงดี แต่เงินเดือนน้อย อยากไปเที่ยวเมืองนอกก็ไปไม่ได้ เพราะไม่มีสตางค์ แต่ทุกวันนี้มีเงินเดือนมาก อายุก็มากขึ้นตามมา มีเงินไปเที่ยวได้อย่างสบาย แต่ไม่มีแรงไป

ข้าพเจ้านึกถึงคำคมที่ อุดม แต้พานิช หรือ "โน้ต" ศิลปินตลกและนักเขียนที่โด่งดังสุดขีดจากเดี่ยวไมโครโฟนและงานเขียนหนังสือที่ขายดีติดอันดับยอดขายสูงสุดคนหนึ่งในบ้านเราขณะนี้ ได้เล่าไว้ในหนังสือ *Note Book* หน้า ๑๓๑ ว่า

มีแรง มีเวลา ไม่มีเงิน
มีแรง มีเงิน ไม่มีเวลา
มีเงิน มีเวลา ไม่มีแรง

นี้เป็นข้อคิดที่ดีทีเดียว ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงคำสอนหลวงพ่อดู่ที่สอนข้าพเจ้าให้ตั้งอกตั้งใจภาวนาตั้งแต่อายุไม่มาก ในเวลาที่พอมีเรี่ยวแรง มีเวลา (จะมีเงิน หรือไม่มีเงิน

ช่างมัน!) ว่า

"ข้อสำคัญที่สุดของการปฏิบัติคือ ต้องไม่ประมาท

ต้องปฏิบัติให้เต็มที่ตั้งแต่วันนี้ ใครจะรู้ว่าความตายจะมาถึงเราเมื่อไร?

เคยเห็นไหม เพื่อนเรา คนที่เรารู้จักที่ตายไปแล้วนั่นน่ะ เขาเตือนเรา

ถ้าเราปฏิบัติไม่เป็นเสียแต่วันนี้ เวลาจะตายมันก็ไม่เป็นเหมือนกัน

เหมือนกับคนที่เพิ่งคิดหัดว่ายน้ำ เวลาใกล้จะจมน้ำตายนั่นแหละ ก็จมตายไปเปล่า ๆ

แกไม่ปฏิบัติหนึ่งวันนี่ เสียหายหลายแสน

วันนึงก็มีความหมาย

ข้าฝากให้แกไปคิดเป็นการบ้าน"

๓๑
ธรรมะจากสัตว์

เวลาพระพุทธเจ้าตรัสสอนเหล่าพระสาวก ท่านมักจะยกสัตว์ต่าง ๆ มาแสดงเปรียบเทียบให้ได้แง่คิดทางธรรมอยู่เสมอ นับเป็นวิธีสอนธรรมที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ และมองเห็นภาพได้อย่างชัดเจนทีเดียว

ดังตัวอย่างเช่นยกเรื่องงูพิษเปรียบกับการศึกษาเล่าเรียน ถ้าเรียนไม่ดี เรียนไม่เป็น ได้ความรู้มาผิด ๆ ความรู้นั้นอาจจะเป็นอันตรายดุจเดียวกับงูพิษที่ขนดหาง ย่อมถูกงูพิษแว้งกัดเอาได้

ยกลิงโง่อยากลองเอามือจับตัง เอาเท้าถีบและใช้ปากกัด ผลที่สุดติดตังดิ้นไม่หลุด เปรียบเหมือนคนที่ไม่รู้จักวิธีแก้ปัญหาที่ถูกต้องเต็มไปด้วยความเห็นผิด ความเข้าใจที่ผิด ในที่สุดก็จะตกอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบาก

ยกเต่าหดหัวอยู่ในกระดอง ได้ยินเสียงอะไรที่ผิดปกติก็จะหดหัวเข้ากระดองปลอดภัยไว้ก่อน เปรียบดังผู้ปฏิบัติที่สำรวมอินทรีย์ (คือตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ) เห็นอะไร ได้ยินอะไร...ก็มีสติ ไม่ยินดี ยินร้ายไปตามเสียงเร้าจากภายนอก

ก็ย่อมปลอดภัยจากกิเลสได้

ยกนกเขา ที่ร้องเสียง คู คู เหมือนคนที่ตระหนี่ถี่เหนียว หวงแหนโภคทรัพย์ ไม่แบ่งปันคนอื่น ตัวเองก็ไม่กินไม่ใช้ บุญกุศลก็ไม่ทำ ได้แต่นอนกอดทรัพย์ภูมิใจว่าทรัพย์ของกู ของกูหลงยึดติดอยู่อย่างนั้น

ในบรรดาเรื่องที่ยกตัวอย่างมานี้ เรื่องที่หลวงพ่อดู่นำมาเล่าเป็นอุทาหรณ์สอนใจให้ศิษย์ได้ฟังกันบ่อย ๆ คือเรื่องนกเขา ที่ร้องเสียง คู คู ได้ฟังแล้วเหมือนเป็นเครื่องเตือนใจให้ศิษย์ทั้งหลายอย่าได้ประมาท และหมั่นพิจารณาอยู่เนือง ๆ ว่า

ตัวเรา...ตัวเขา
ไม่ใช่เรา...ไม่ใช่เขา

ของเรา...ของเขา
ไม่ใช่ของเรา...ไม่ใช่ของเขา

๓๒
สังคมวิปริต

ในหนังสือพุทธธรรมกับสังคมซึ่งเขียนโดยศาสตราจารย์ นายแพทย์ประเวศ วะสี ได้กล่าวถึงสังคมไทยตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๒๘ ไว้ว่า

“ประเทศไทยมีวัดกว่า ๒๕,๐๐๐ วัด พระกว่า ๒๐๐,๐๐๐ รูป เณรกว่า ๑๐๐,๐๐๐ รูป พุทธศาสนิกชนอีกเต็มประเทศ ไฉนเราจึงมีปัญหาทางสังคมมากขึ้นเรื่อย ๆ”

ความเป็นคนใจบุญสุนทานของผู้คนไทยในอดีตและการที่มีวัดวาอารามสร้างอยู่ทุกมุมเมือง ไม่ได้ช่วยให้ปัญหาสังคมลดลงไปในปัจจุบัน

สภาพเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมถึงขั้นวิกฤต ผู้คนมีความทุกข์ยากกันมากมาย เรามีผู้นำบ้านเมืองที่ไม่สามารถเอาเป็นแบบอย่างที่ดีได้ จนสื่อมวลชนต่างพากันขนานนามว่า...เป็นยุคราหูครองเมือง ทั้งผู้นำและคนรอบข้างหมดปัญญาแก้ไขปัญหาบ้านเมืองในทางที่ถูกที่ควร ถึงขนาดต้องสะเดาะเคราะห์ ต่อชะตา ทำพิธีรับส่งราหู ดูฮวงจุ้ยกันให้วุ่นวายสับสนจนเปรอะกันไปหมด ประชาชนเดือด

ร้อน...สังคมวิปริตกันถ้วนหน้า

ท่านพระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตฺโต) ได้ฝากข้อคิดหลักธรรมไว้ในหนังสือของท่านชื่อ *"เมืองไทยจะวิกฤตถ้าคนไทยมีศรัทธาวิปริต"* ซึ่งข้าพเจ้าขออนุญาตคัดลอกมา ณ ที่นี้ สรุปความว่าคุณสมบัติของชาวพุทธที่ดี หรืออุบาสกธรรม ๕ ประการ ที่ควรปฏิบัติคือ

๑ มีศรัทธา เชื่ออย่างมีเหตุผล มั่นในคุณพระรัตนตรัยไม่งมงาย

๒ มีศีล มีความประพฤติสุจริตดีงาม อย่างน้อยดำรงตนได้ในศีลห้า

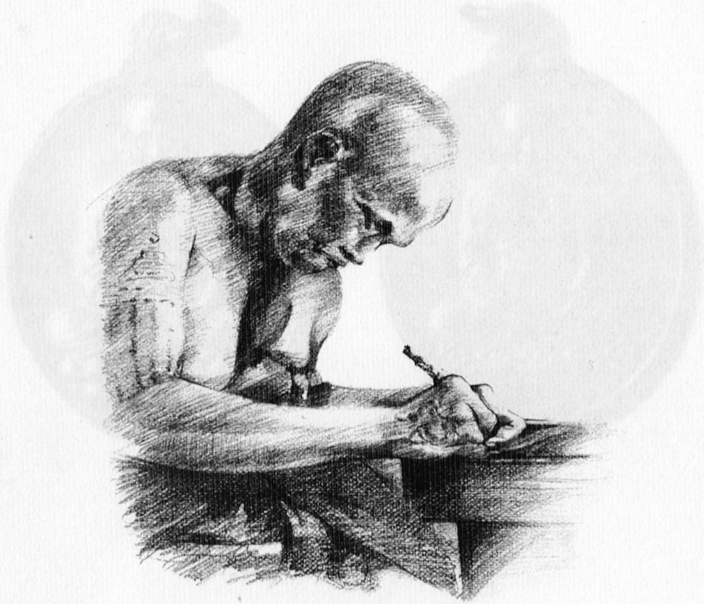
๓ ไม่ตื่นข่าวมงคล เชื่อกรรม มุ่งหวังผลจากการกระทำ มิใช่จากโชคลางของขลัง พิธีกรรม สิ่งศักดิ์สิทธิ์

๔ ไม่แสวงหาทักขิไณย์นอกหลักคำสอนของพระพุทธเจ้า

๕ เอาใจใส่ ทำนุบำรุงช่วยกิจการพระพุทธศาสนา

เริ่มต้นที่ตัวเรา...เริ่มที่บ้านเรา แล้วเราจะมิใช่ตัวปัญหาที่ทำสังคมให้วิปริต แต่จะเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยแก้ปัญหาสังคมวิปริต ให้เป็นส่วนหนึ่งที่ลูกศิษย์หลวงพ่อมอบเป็นของขวัญ...ถวายแด่ในหลวง และมอบถวายแด่...หลวงพ่อของเรา

เขียนภาพโดย
เชิงเทียร อินทรฑูต
พิมพ์รัตน์ อินทรฑูต

๓๓
เชื้อดื้อยา

หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับวันอังคารที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๓๙ หน้า ๒๐ ในคอลัมน์เมนู ข้อมูลโดยนายดาต้า ได้พูดถึงเรื่องของหมอกับการสั่งยาให้แก่คนไข้ ข้าพเจ้าขอเล่าให้ฟังโดยย่อ ๆ เพื่อความเข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการสื่อให้ท่านผู้อ่านได้ทราบ

เรื่องของเรื่องมีว่า มีคำถามจากชาวบ้านถึงนายดาต้า ข้าพเจ้าขอคัดลอกมาดังนี้

"ผมสังเกตว่าเดี๋ยวนี้ไปหาหมอ แล้วหมอสั่งยามาให้มาก อย่างเป็นหวัดไปรักษาที่โรงพยาบาลเอกชน ค่ารักษาค่ายา ๔๐๐-๕๐๐ บาท ทุกครั้ง ทั้งที่แต่เดิมนั้น โรคหวัดนี่กินยาแผงไม่กี่บาทก็หายแล้วทำไมถึงเป็นเช่นนั้น"

จากคำถามข้อสงสัยดังกล่าว นายดาต้าก็ได้ตอบไปในลักษณะที่ว่า หมอจ่ายยาให้ไปเกินกว่าเหตุ ข้าพเจ้าได้นำเรื่องนี้ไปสอบถามจากญาติซึ่งเป็นอายุรแพทย์ แพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางการรักษาด้วยยาซึ่งก็ได้ความกระจ่างกลับมาว่า เราคงเคยทราบกันว่า มีเชื้อโรคมากมายมีอาการดื้อยา

ทำให้รักษาหายได้ยาก โดยเฉพาะในเมืองไทย ทั้งนี้ มีสาเหตุที่สำคัญคือการให้การรักษาที่ไม่เต็มที่ ดังเช่น คนไข้ไปซื้อยามาทานเองจากร้านขายยา หรือไปพบแพทย์ตามคลีนิค โรงพยาบาล แพทย์ส่วนใหญ่จะจัดยาให้คนไข้ครบตามจำนวนว่าจะต้องทานยากี่วัน ๕ วัน ๗ วัน หรือ ๑๐ วัน ก็จะจัดยาให้ครบ เช่น คนไข้เป็นหวัดเนื่องจากติดเชื้อแบคทีเรีย ซึ่งคนไข้จำต้องได้ยาปฏิชีวนะหรือยาแก้อักเสบ คนไข้ที่เป็นวัณโรค คนไข้ที่เป็นโรคกระเพาะปัสสาวะอักเสบ ฯลฯ

เมื่อคนไข้เหล่านี้ทานยาแล้วมีอาการดีขึ้น หรือหายไป ก็จะหยุดยาทั้ง ๆ ที่เชื้อโรคยังไม่หาย เมื่อหยุดยาขณะที่เชื้อโรคบางส่วนยังไม่ตายนั้น มันจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่แพร่พันธุ์ใหม่ออกมา ซึ่งเป็นพันธุ์ที่จะมีวิวัฒนาการให้ดื้อต่อยาที่เคยใช้มาก่อนแต่ใช้ไม่ครบตามจำนวน จากนั้นไม่นานอาการเจ็บไข้ก็จะเกิดขึ้นมาใหม่ คราวนี้จะรักษาให้หายก็จะยากกว่าครั้งแรกแน่นอน ต้องใช้ยาที่แรงขึ้นกว่าเก่า หากคนไข้ใช้ยาผิดวิธี เชื้อก็จะดื้อยาขึ้นมาอีกทุกวันนี้จึงมีโรคดื้อยาเกิดขึ้นมากมาย เพราะการใช้ยาที่ไม่ศึกษาให้ถูกวิธี

ในเรื่องของการศึกษาปฏิบัติธรรมก็เช่นเดียวกัน

การใช้ยาไม่ถูกวิธี... ทำให้เชื้อโรคดื้อยาขึ้นฉันใด การศึกษาปฏิบัติธรรมไม่ถูกวิธี...ก็ทำให้ศิษย์ดื้อคำสอนของครูอาจารย์ฉันนั้น

คำสอนที่ครูอาจารย์แนะนำให้เข้าใจง่าย ๆ เหมือนกับท่านใช้ตะไบตกแต่ง แต่ผู้ปฏิบัติกลับมีความเกียจคร้าน หรือนำไปปฏิบัติผิดวิธี เช่นปฏิบัติธรรมไม่สมควรแก่ธรรม ให้ความสำคัญแก่การจดการจำมากกว่าการปฏิบัติ หรือมีจิตน้อมใจเชื่อและยินดีในนิมิตภาวนาที่เกิดขึ้น เป็นต้น ผลที่ถูกต้องจึงไม่เกิดขึ้น ครูอาจารย์จำต้องใช้วิธีอบรมที่รุนแรงขึ้น บางทีถึงขั้นติเตียน ว่ากล่าว บางองค์ถึงขนาดต้องดุด่าก็มี เหมือนกับท่านต้องใช้ขวานถาก ศิษย์จึงพอจะเข้าใจ แต่ถ้าหาก...ถากแล้วก็ยังไม่เข้าใจ สงสัยท่านคงจะเอาไป... ทำฟืนแน่ ๆ ทีเดียว

หลวงพ่อดู่ท่านเคยเล่าให้ศิษย์ฟังว่า สมัยก่อนครูบาอาจารย์ยังไม่มีมากมายเหมือนสมัยนี้

ครั้งหนึ่งท่านเคยไปเรียนวิชาสักกับหลวงพ่อแสง ที่บางบาล เมื่อสักแล้วก็ขอคาถาจากท่านว่า ขอคาถาที่ว่าครั้งเดียวให้เหนียวตลอด หลวงพ่อแสงตอบว่า

"ถ้าไม่กินก็ไม่ต้องทำ" พูดเสร็จท่านก็เดินเข้ากุฏิ ปิดประตู

อีกครั้งที่หลวงพ่อได้ปฏิบัติภาวนา เมื่อนำผลการปฏิบัติไปเล่าให้พระอุปัชฌาย์ของท่านฟังคือหลวงพ่อกลั่น วัดพระญาติการาม พระอุปัชฌาย์ท่านตอบเพียงสั้น ๆ ว่า

"บุญ นิมนต์ท่านทำต่อไปเถิด"

พระกรรมฐานกับครูอาจารย์สมัยก่อนนั้น ท่านสอนกันคำเดียวแล้วให้เข้าป่าเลย ท่านถึงได้เจอของจริงกัน หลวงพ่อท่านบอกกับข้าพเจ้า

ผิดกับสมัยนี้ มีสำนักปฏิบัติ มีครูบาอาจารย์ มีหนังสือและเทปธรรมะตั้งมากมาย ก็ยังหาของจริงกันไม่เจอ ด้วยเหตุที่เกินความพอดี จนเชื้อ...ดื้อยาเสียกระมัง

๓๔
คุณธรรม ๖ ประการ

หลวงพ่อดู่เคยปรารภธรรมเกี่ยวกับเรื่องการเจริญโพชฌงค์ อันเป็นคุณธรรมที่ทำให้บุคคลผู้ปฏิบัติตามได้บรรลุมรรค ผล นิพพาน มีแต่ความเย็นใจในทุกที่ทุกสถาน ในกาลทุกเมื่อ ท่านได้แสดงไว้กับคุณวรวิทย์ ด่านชัยวิจิตร ซึ่งได้นำมาถ่ายทอดให้ข้าพเจ้าได้รับฟัง ด้วยเป็นธรรมที่เป็นประโยชน์ยิ่ง อีกทั้งมีความไพเราะทั้งอรรถและธรรม จึงขอฝากไว้กับศิษย์หลวงพ่อให้ได้นำไปพิจารณากัน

"ดูก่อนท่านผู้เห็นภัยในวัฏฏสงสารทั้งหลาย ผู้ที่เห็นภัยในวัฏฏสงสารนั้น ถ้าประกอบด้วยคุณธรรม ๖ ประการนี้ ย่อมจะได้บรรลุมรรค ผล นิพพาน ถึงความเยือกเย็นอย่างยอดเยี่ยม คุณธรรม ๖ ประการนั้น คือ

ข่มจิตในสมัยที่ควรข่ม

ประคองจิตในสมัยที่ควรประคอง

ยังจิตให้ร่าเริงในสมัยที่ควรร่าเริง

วางเฉยจิตในสมัยที่ควรวางเฉย

มีจิตน้อมไปในมรรค ผล อันประณีตสูงสุด
ยินดียิ่งในพระนิพพาน”

ผู้ปฏิบัติที่มีความชาญฉลาด ย่อมจะต้องศึกษาจิตใจและอารมณ์ของตนให้เข้าใจ และรู้จักวิธีกำหนด ปล่อยวาง หรือควบคุมจิตใจและอารมณ์ให้ได้ เปรียบเสมือนเวลาที่เราขับรถยนต์ จะต้องศึกษาให้เข้าใจถึงวิธีการขับขี่ที่ปลอดภัย บางครั้งควรเร่ง บางคราวควรผ่อน บางทีก็ต้องหยุด

เร่งในเวลาที่ควรเร่ง
ผ่อนในเวลาที่ควรผ่อน
หยุดในเวลาที่ควรหยุด
ก็จะสามารถถึงที่หมายได้อย่างปลอดภัย

เปรียบเหมือนการปฏิบัติธรรมะนี่ล่ะ ทำนองเดียวกัน ให้พิจารณาอย่างนี้

๓๕
ลิงติดตัง

ท่ามกลางกระแสสังคมที่สับสน วุ่นวาย ไม่ว่าจะเป็นกิจธุระส่วนตัว กิจธุระเรื่องครอบครัว เรื่องที่ทำงาน เรื่องของญาติสนิทมิตรสหาย จนบ่อยครั้งที่เรารู้สึกเหมือนถูกพันธนาการด้วยภาระและหน้าที่ที่ต้องจัดการมากมายอยู่ทุกวี่ทุกวัน ทั้งตัวเราเอง และทั้งผู้คนรอบข้าง

หลวงพ่อได้เคยเปรียบลักษณะเช่นนี้กับอาการของลิง โดยท่านได้ถามข้าพเจ้าว่า

"แกเคยรู้จักไหม โลกติดตัวเหมือนลิงติดตัง"

(*"ตัง"* ตามความหมายในพจนานุกรมหมายถึง ยางไม้ที่ผสมกับสิ่งอื่นแล้ว ทำให้เหนียวใช้สำหรับดักนก)

เวลาที่เขามาดักจับลิง เมื่อลิงมาติดกับที่มีตังติดอยู่ ตังติดมือลิงข้างหนึ่ง มันก็ใช้มืออีกข้างมาแกะออก แต่แกะไม่ออกกลับติดตังทั้งสองมือ เอาเท้ามาช่วยถีบออก ก็ไม่ออกอีก เอาปากกัดอีกผลที่สุดเลยติดตังไปทั้งตัว ทั้งสองมือ สองเท้า และปากติดตังไปหมด นอนรอให้เขามาจับตัวเอาไป

ข้าพเจ้าก้มลงดูตัวเองและเหลียวมองดูรอบตัว ไม่เห็นลิงแม้แต่ตัวเดียวที่ติดตัง เห็นแต่ตัวเองและคนรอบ ๆ ข้างติดตังเต็มไปหมด... ไม่มีลิงสักตัว

ใครก็ได้ ช่วยแกะทีเถอะครับ!

๓๖
ปรารภธรรมเรื่อง *"การเกิด"*

บ่ายร่มลมเย็นวันหนึ่ง ในอิริยาบถสบาย ๆ ของหลวงพ่อที่กุฏิท่าน หลวงพ่อได้ปรารภธรรมเกี่ยวกับเรื่อง ***"การเกิด"*** ให้กับศิษย์ได้ฉุกคิดเป็นการบ้าน

ท่านได้ปรารภไว้ว่า

"คนเราเกิดมา ไม่เห็นมีอะไรดี มีดีอยู่อย่างเดียว สวดมนต์ไหว้พระ ปฏิบัติภาวนา"

ข้าพเจ้าหวนรำลึกถึงคำสอนท่านพุทธทาสภิกขุ จากหนังสือ "เล่าไว้เมื่อวัยสนธยา" ซึ่งสัมภาษณ์โดยพระประชา ปสันนธัมโม ท่านพุทธทาสภิกขุได้พูดถึงเรื่องที่สำคัญที่สุดในชีวิตว่าคือ *เกิดมาควรจะได้อะไร เกิดมาทำไม*

คนส่วนใหญ่สมัยเป็นเด็ก ๆ ไม่มีทางรู้ ไม่มีทางรู้ว่าเกิดมาทำไม พ่อแม่ก็ไม่ได้สอนว่าเกิดมาทำไม เพียงแต่ได้รับการดูแลว่าทำอย่างนั้นทำอย่างนี้ ที่เรียกว่าดี ๆ ให้เรียนหนังสือ ให้ประพฤติดี ก็ดีไม่รู้ว่าเกิดมาทำไม จนกระทั่งเป็นหนุ่มสาว ก็ไม่รู้ว่าเกิดมาทำไม เพื่อประโยชน์อะไร แต่ก็ได้ทำทุก ๆ อย่างตามที่ผู้หลักผู้ใหญ่สอนให้ทำ ตามขนบธรรมเนียม

ประเพณีมีให้ทำ จึงมีการศึกษา มีอาชีพสำหรับทำมาหากิน มีการเป็นอยู่ที่ดีขึ้น บางคนจนเลยวัยผู้ใหญ่ล่วงถึงวัยชราก็ไม่มีโอกาสแม้จะคิดหาคำตอบที่สำคัญที่สุดในชีวิตนี้ ข้าพเจ้าขออนุญาตขีดเส้นใต้คำว่า **ที่สำคัญที่สุดในชีวิตนี้**

ท่านพุทธทาสภิกขุ ได้เฉลยคำตอบนี้ไว้ว่า...

"เกิดมาให้ได้รับสิ่งดีที่สุดที่มนุษย์ควรจะได้ คือ ให้มีชีวิตที่เย็น ที่ไม่เป็นทุกข์เลย"

สรุปได้ว่าเพื่อแสวงหาความสุขที่ไม่กลับกลายเป็น*ความทุกข์อีก*

มีสุภาษิตจีนบทหนึ่งที่ว่า...

รู้ก่อน แก้ก่อน
รู้หลัง แก้หลัง
ไม่รู้ ไม่แก้
รู้แล้ว ทำไมไม่แก้

นั่นน่ะซิ รู้แล้ว...ทำไม(ยัง)ไม่แก้(วะ)!

ข้าพเจ้าอุทานกับตัวเอง

๓๗
เมด อิน วัดสะแก

ท่านที่มีความสนใจในพระเครื่องพระบูชาของ***หลวงพ่อดู่ พรหมปัญโญ*** จะพบว่าพระเครื่องพระบูชา วัตถุมงคลของท่านมีมากมายอยู่หลายรุ่น หลายแบบ เท่าที่พอจะสืบทราบ หลวงพ่อได้เริ่มสร้างตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๔๘๔ เรื่อยมา มีทั้งชุดพระบูชาที่เป็นพระพุทธรูป และที่เป็นรูปหล่อหลวงปู่ทวด หลวงพ่อดู่ ครูบาอาจารย์องค์อื่น ๆ เช่น หลวงพ่อเกษม เขมโก ที่เป็นพระเครื่องก็ได้แก่ ชุดพระเหนือพรหม ชุดชัยมงคลคาถา(พาหุงฯ) ชุดเหรียญรูปเหมือนหลวงพ่อดู่ รวมทั้งเหรียญโลหะอื่น ๆ พระหยดน้ำ รูปหล่อลอยองค์ขนาดเล็ก พระพิมพ์ต่าง ๆ ล็อกเกต และแหวน

เมื่อต้นปี ๒๕๔๐ ที่ผ่านมา ข้าพเจ้าได้เห็นหนังสือเกี่ยวกับพระเครื่องเล่มหนึ่งได้ ผู้เขียนได้เล่าถึงข่าวดังในรอบปี ๒๕๓๙ และได้จัดอันดับ ๑๐ ข่าวดังแห่งวงการพระเครื่องในรอบปี ซึ่งก็ว่ากันไปตามประสาคนในวงการพระเครื่อง แต่มีข่าวหนึ่งในบรรดา ๑๐ ข่าวดังนี้ที่สะดุดใจข้าพเจ้า คือ

“...สับสนที่สุด ในวงการพระเครื่องคือ พระเครื่อง

บูชาของหลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ วัดสะแก อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา สับสนจนบรรดาเซียนพระไม่กล้าจัดประกวดเพราะไม่สามารถแยกแยะได้ว่าอันไหนของจริง อันไหนของปลอม”

ข้าพเจ้าอ่านแล้วอดขำไม่ได้ก็พวกท่านทั้งหลาย (บรรดาเซียนพระเครื่อง) เล่นจัดประกวดพระเครื่องด้วยวัตถุประสงค์ที่จะตีราคาพระเครื่องบูชาของหลวงพ่อออกมาในเชิงพาณิชย์ เพื่อนำมาซื้อ ๆ ขาย ๆ แสวงหากำรี้ กำไรกันในตลาดพระเครื่อง ...ซึ่งไม่ใช่วัตถุประสงค์ของหลวงพ่อ

วัตถุประสงค์ของหลวงพ่อ ต้องการให้พระเครื่องบูชาของท่านเป็นสื่อ..ให้เข้าถึงพระแท้ในจิตใจของผู้ประพฤติปฏิบัติตามธรรมคำสอนของท่าน ต้องการให้พระนี้ได้ถึงมือบุคคลที่สนใจศึกษาปฏิบัติจริง ๆ ดังจะเห็นได้จากการที่มีพระเครื่องบูชาของหลวงพ่อจำนวนมากที่ทำเป็นพระผงผสมปูนซีเมนต์ขาว มีจำนวนมากมายนับแสนองค์ จนบางคนมีความรู้สึกว่าพระหลวงพ่อดู่...ไม่มีราคา แต่ข้าพเจ้ากลับรู้สึกตรงกันข้ามว่า พระหลวงพ่อดู่... เมด อิน วัดสะแกนี้

ที่ว่า...ไม่มีราคานั้น เป็นการ...ไม่มีราคาแบบที่หาค่ามิได้

เป็น Invaluable หรือ Priceless Thing สำหรับผู้รู้...***คุณค่า*** มิใช่สำหรับผู้รู้...***มูลค่า*** ที่นิยมการซื้อขายแลกเปลี่ยนเป็นเงินทองกัน

๓๘
หลวงพ่อดู่ หลวงปู่ทวด

วันหนึ่งในคราวที่ปลอดคนที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสอยู่ที่กุฏิของหลวงพ่อกับท่านโดยลำพัง หลวงพ่อได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่ามีลูกศิษย์นายทหารคนหนึ่งมาเล่าให้ท่านฟังว่าหลวงปู่ทวดท่านไปหลอกเขา

"หลอกยังไงหรือครับ" ข้าพเจ้าถามท่าน

"เขาว่าเวลาที่เขาภาวนาอยู่ หลวงปู่ทวดไปยืนอยู่ข้างหน้าเขา สักพักตัวท่านก็เปลี่ยนไป หัวเป็นหลวงปู่ทวด ตัวเป็นข้า..."

หลวงพ่อตอบข้าพเจ้ายังไม่จบ ข้าพเจ้าอดถามแทรกไม่ได้ว่า *"เขารู้ได้อย่างไรครับว่าตัวเป็นหลวงพ่อ"*

ท่านตอบข้าพเจ้าว่า ***"เขาจำรอยสักรูปผีเสื้อที่มือข้าได้"***

หลวงพ่อได้เล่าต่อว่า ***"เมื่อหลวงปู่ทวดไปหลอกเขาโดยแสดงให้เห็น หัวเป็นหลวงปู่ทวดตัวเป็นข้าแล้ว สักพักก็เปลี่ยนใหม่ ทีนี้หัวเป็นข้า ส่วนตัวเป็นหลวงปู่ทวด ถือไม้เท้า กลับไปกลับมาอย่างนี้"***

เรื่องที่หลวงพ่อได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังนี้ตรงกับนิมิตที่ศิษย์ของหลวงพ่อหลายคนเคยมีนิมิตเกี่ยวกับท่าน คือเป็นนิมิตเป็นรูปพระพุทธเจ้าอยู่ตรงกลาง ด้านขวา ด้านซ้ายมีรูปหลวงปู่ทวด และหลวงพ่อดู่ สักพักภาพทั้งสามก็ค่อย ๆ เลื่อนมารวมเป็นภาพเดียวกันคือเป็นภาพพระพุทธเจ้า

หากหลวงพ่อดู่และหลวงปู่ทวดมิใช่พระองค์เดียวกันแล้ว สมควรแล้วหรือที่นิมิตที่ศิษย์นายทหารท่านนั้นจะเห็นศีรษะหลวงพ่อดู่ไปวางบนลำตัวหลวงปู่ทวด สมควรแล้วหรือที่ศีรษะหลวงปู่ทวดมาวางบนลำตัวหลวงพ่อดู่ และสมควรแล้วหรือที่ภาพพระพุทธเจ้า หลวงปู่ทวด และหลวงพ่อดู่ มารวมเป็นภาพเดียวกัน

ข้าพเจ้าเชื่อว่าหลวงพ่อดู่เป็นพระโพธิสัตว์ที่ปรารถนาพุทธภูมิเช่นเดียวกับหลวงปู่ทวด ส่วนท่านจะเป็นองค์เดียวกันหรือไม่นั้น ข้าพเจ้าไม่ทราบได้เพราะเป็นวิสัยของผู้มีญาณเท่านั้นที่จะพึงทราบ เหตุที่บันทึกเรื่องนี้ไว้ก็เพียงเพื่อเตือนใจตัวเองที่ครั้งหนึ่งหลวงพ่อได้เคยเมตตาเล่าเรื่องนี้ให้ข้าพเจ้าฟัง และหากจะเป็นประโยชน์กับใครบ้าง ช่วยสร้างศรัทธาปสาทะให้เกิดความพากความเพียรที่จะก้าวล่วงความทุกข์ให้ได้แล้ว ข้าพเจ้าขออนุโมทนาด้วยอย่างยิ่งครับ

๓๙
กรรมฐานพาลจิตเพี้ยน

เมื่อหลายปีก่อนมีการเสวนาทางวิชาการเรื่อง *"โรคจิตกับกรรมฐาน"* จัดโดยธรรมสถานจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในครั้งนั้นมีการเชิญจิตแพทย์จากโรงพยาบาลศิริราชมาเล่าถึงปัญหาโรคจิตที่เกิดจากการนั่งวิปัสสนากรรมฐาน ว่าที่จริงแล้วการทำกรรมฐานไม่ได้เป็นสาเหตุของการเกิดโรคจิตแต่ประการใด การที่คนทั่วไปนั่งวิปัสสนากลับมาแล้วเกิดอาการทางจิตที่คนอื่นมองว่า *"เพี้ยน"* หรือเป็นโรคประสาท เป็นเพราะทำไม่ถูกวิธี

จิตแพทย์ท่านนั้นได้กล่าวว่า การที่มีผู้ไปทำวิปัสสนากลับมาแล้วผิดปกติมีไม่มากนัก แต่สิ่งที่น่าเป็นห่วงมากก็คือปัจจุบันมีสำนักสอนการปฏิบัติรวมทั้งวิปัสสนาเกิดขึ้นอย่างมากมายจนทำให้คนคิดว่าเป็นแฟชั่นที่กำลังได้รับความนิยม ซึ่งข้าพเจ้าขอรวมถึงการฝึกพลังจักรวาล โยเร และอะไรทำนองนี้ด้วย คาดว่ามีสำนักน้อยใหญ่ทั่วประเทศเป็นพันแห่ง สาเหตุที่ทำให้คนมุ่งเข้าสู่สำนักกรรมฐานเหล่านี้เนื่องมาจากความทุกข์ ความผิดหวังในชีวิต จึงต้องหาที่พึ่งทางใจไว้เป็น

ที่ยึดเหนี่ยว

สรุปได้ว่าคนที่เพี้ยนจากการทำกรรมฐานนั้น ส่วนใหญ่มีความอ่อนแอทางจิตใจอยู่แล้ว และมาพบกับแนวทางวิธีการสอนที่ผิด ๆ เช่น อ่านตำราแล้วนำไปตีความเอง เพิ่งฝึกใหม่ แต่คิดค้นวิธีปฏิบัติเองนอกแบบของครูอาจารย์ ฟังจากเพื่อนที่เล่าให้ฟังต่อ ๆ กันมา หรือเจ้าสำนักกรรมฐานมักใช้วิธีพิสดารต่าง ๆ เพื่อสร้างความขลังให้สำนักตนด้วยการฝึกแบบแปลก ๆ เช่นให้เข้าไปนั่งคนเดียวในป่าช้า หรือนั่งบังคับให้เห็นรูปนิมิตต่าง ๆ ซึ่งหากมองไม่เห็นแล้วก็จะว่าเป็นคนไม่มีบุญจนทำให้คนที่ฝึกแบบที่ผิด ๆ นี้เกิดความกลัวหวาดระแวง เกิดเป็นอาการเพี้ยนต่าง ๆ ตามมา

อาการเพี้ยนนี้มิใช่เพิ่งเกิดในสมัยปัจจุบัน หากแต่ในครั้งพุทธกาลก็มีหลักฐานปรากฏในพระวินัยปิฎก ภาคอาทิกรรมิกะ คือ สมัยหนึ่งที่พระพุทธเจ้าทรงสอนกรรมฐานข้อที่ว่าด้วยการให้พิจารณาร่างกายดุจเป็นซากศพ แก่พระภิกษุ

หลังจากนั้นพระพุทธเจ้าเสด็จเข้าผาสุกวิหารธรรม คือทรงพักผ่อนส่วนพระองค์เป็นเวลา ๑๕ วัน ในระหว่างนี้จะไม่เสด็จออกบิณฑบาต จะมีแต่พระภิกษุผู้ทำหน้าที่คอยอุปัฏฐากอยู่ ไม่ทรงรับแขกและงดการแสดงธรรม พระภิกษุที่ได้ฟังพระพุทธเจ้าสอนเรื่อง *อสุภะกรรมฐาน* ได้นำคำสอนไปปฏิบัติโดยไม่มีครูอาจารย์คอยควบคุมอย่างใกล้ชิด ก็เกิดอาการวิปริต เห็นร่างกายเป็นซากศพ เป็นที่น่าขยะแขยง เป็น

ทุกข์ จึงจ้างวานคนอื่นให้ฆ่าตัวเองบ้างลงมือฆ่ากันเองบ้าง เมื่อพระพุทธเจ้าทรงเสร็จจากผาสุกวิหารธรรม ทรงทราบเรื่องเข้าจึงทรงสอนให้ภิกษุที่เหลืออยู่ให้พิจารณากรรมฐานในแนวใหม่

อีกเรื่องหนึ่งคือ เรื่องพระภิกษุกลุ่มหนึ่งเรียนกรรมฐานจากพระพุทธเจ้าแล้วกราบทูลลาเข้าป่าหาที่สงบปฏิบัติกรรมฐานจนได้บรรลุฌานเป็นความสงบแล้ว ไม่นานก็เกิดความสำคัญผิดคิดว่า ตนได้สำเร็จขั้นอรหันต์แล้ว จึงชวนกันออกจากป่ากลับมาเฝ้าพระพุทธเจ้าและได้บอกความประสงค์เรื่องนี้แก่พระอานนท์

พระอานนท์เข้าไปกราบทูลพระพุทธเจ้า เพื่อขออนุญาตเข้าเฝ้า พระพุทธเจ้าไม่ทรงอนุญาต แต่รับสั่งให้พระอานนท์บอกพระภิกษุเหล่านั้นให้ไปพิจารณาซากศพในป่าช้าก่อนซึ่งในขณะนั้นในป่าช้ามีคนที่ตายใหม่ ๆ ยังไม่ได้เผา พระภิกษุเหล่านั้นก็ได้ไปดูศพในป่าช้า เมื่อดูศพที่กำลังขึ้นอืดก็บังเกิดความเกลียด และเมื่อไปดูศพหญิงสาวที่เพิ่งตาย

เมื่อแลเห็นอวัยวะทุกส่วน ยังสดอยู่ก็บังเกิดราคะ พระภิกษุเหล่านั้นจึงทราบว่าพวกตนยังไม่ได้บรรลุธรรมใด ๆ ก็เกิดความสลดสังเวชใจในความสำคัญผิดของตน หลังจากนั้นได้เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าได้ฟังธรรมจึงได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ในเวลาต่อมา

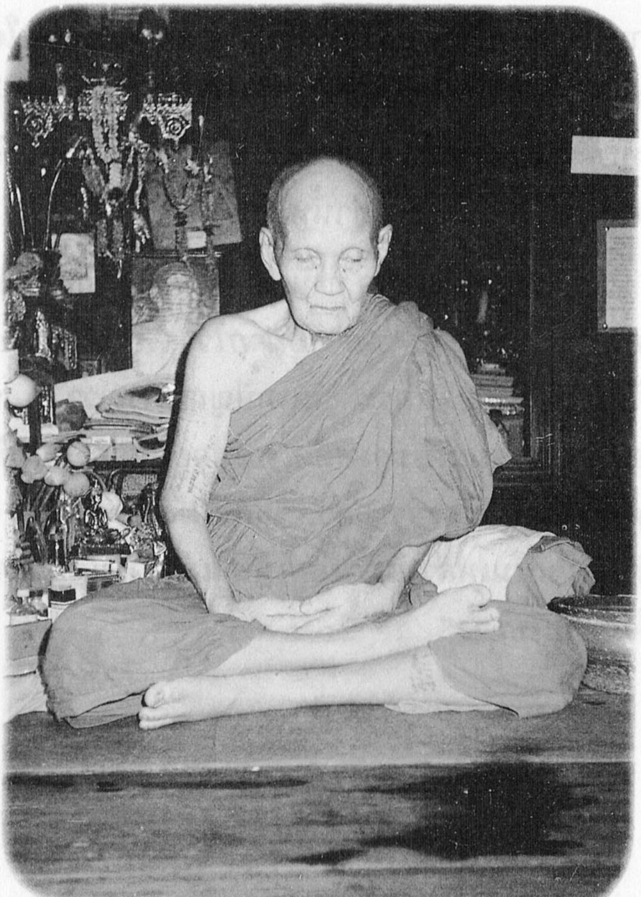
นี้เป็นหลักฐานว่าการปฏิบัติกรรมฐานตามหลักศาสนาพุทธแล้วต้องมีครูอาจารย์คอยดูแลคอยแนะนำว่าภาพที่เห็นและความคิดที่เกิดขึ้นในขณะที่เจริญพระกรรมฐานหรือเวลานั่งกรรมฐาน ตลอดจนอารมณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างนั้น มีความหมายอย่างไรและควรวางอารมณ์ต่อสิ่งเหล่านี้อย่างไร มิฉะนั้น ผู้ทำกรรมฐานจะเกิดเป็นความเห็นผิดในเบื้องต้น ต่อมาจะพัฒนากลายเป็นมีจิตใจวิปริตและเพี้ยน ที่สุดแล้วเกิดอาการรุนแรงจนควบคุมไม่ได้กลายเป็นคนวิกลจริตก็มี

ผู้ปฏิบัติจึงควรเริ่มต้นศึกษาพุทธศาสนาด้วยการศึกษาหาความรู้ ทำความเข้าใจในหลักคำสอนของพระพุทธเจ้าให้เข้าใจก่อนที่จะลงมือนั่งสมาธิ เจริญภาวนาเพราะการทำสมาธิแต่เพียงอย่างเดียวก็มีโทษมิใช่มีประโยชน์ด้านเดียว ตัวอย่างของครูอาจารย์ท่านหนึ่งในสมัยนี้ที่อธิบายเรื่องของความเห็นความเข้าใจที่ถูกหรือสัมมาทิฏฐิได้ดียิ่งคือท่านพระอาจารย์ทูล ขิปปปัญโญ วัดป่าบ้านค้อ ต.เขือน้ำ อ.บ้านผือ จ.อุดรธานี โดยท่านได้อธิบายไว้อย่างละเอียดในหนังสือชื่อ ***"สัมมาทิฏฐิ"*** ทั้งสามเล่ม

หากจะแบ่งผู้ทำกรรมฐานออกเป็นสองกลุ่มคือพวกที่ไม่มีนิสัยรู้เห็นนิมิต กับพวกที่มีนิสัยชอบรู้เห็นนิมิตต่าง ๆ ขณะที่ภาวนา พวกแรกมักไม่มีปัญหาในเรื่องเรียนกรรมฐานแล้วจิตเพี้ยน แต่พวกหลังที่มักจะมีนิมิตต่าง ๆ นี้จะเป็นพวกที่มีโอกาสเสี่ยงในเรื่องจิตเพี้ยน

ดังนั้น จึงขอฝากผู้ปฏิบัติที่มักมีนิมิตภาวนา ไม่ว่าเป็นนิมิตประเภทภาพ เสียง กลิ่น หรือสิ่งอื่นใดก็ตาม หลวงพ่อท่านเคยสอนไว้ว่า ***"อย่ายินดียินร้าย และอย่าน้อมใจเชื่อในนิมิตที่เกิดขึ้น"*** ท่านสอนไม่ให้ปฏิเสธหรือว่าไม่ให้เชื่อนิมิตทันทีที่นิมิตเกิดขึ้น แต่สอนให้เชื่อหรือปฏิเสธทันทีก็ต่อเมื่อ**ความจริง**ปรากฏขึ้นเท่านั้น

หลวงปู่ดูลย์ อตุโล ท่านได้เคยแนะนำวิธีละนิมิตกับศิษย์คนหนึ่งในหนังสือ ***"หลวงปู่ฝากไว้"*** เรียบเรียงโดยพระโพธินันทมุนี หรืออดีตพระครูนันทปัญญาภรณ์ว่า ***"...นิมิตบางอย่างมันก็สนุกดี น่าเพลิดเพลินอยู่หรอก แต่ถ้าติดอยู่แค่นั้นมันก็เสียเวลาเปล่า วิธีละได้ง่าย ๆ ก็คือ อย่าไปดูสิ่งที่ถูกเห็นเหล่านั้น ให้ดูผู้เห็น แล้วสิ่งที่ไม่อยากเห็นนั่นก็จะหายไปเอง"***

๔๐
จะไปทางไหน

หลวงพ่อเคยพูดถึงความรู้สึกห่วงใยของท่านที่มีกับบรรดาศิษย์ว่า หลายคนก่อนจะมาเกิดนี่ พวกที่อยู่บนสวรรค์ก็ได้ไปร่ำลาพระก่อน พอลงมาแล้วก็มาเพลิดเพลิน หลงติดอยู่กับโลก ครั้นเมื่อตายไปแล้วก็ไปเกิดในที่ลำบากในอบายภูมิมีนรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ไม่สามารถกลับขึ้นไปรับผลบุญบนสวรรค์ ชั้นพรหมหรือพระนิพพานได้

พระพุทธเจ้าเคยเปรียบบุคคลไว้ ๔ จำพวกว่า บุคคลที่มืดมาแล้วมืดไป เปรียบได้กับบุคคลที่มาจากภพภูมิที่ต่ำกว่ามนุษย์ ได้แก่ นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ครั้นมาเกิดแล้วก็ประกอบแต่กรรมชั่ว เมื่อตายจากโลกมนุษย์ก็กลับไปสู่อบายภูมิอีก

บุคคลที่มืดมาแล้วสว่างไป เปรียบได้กับบุคคลที่มาจากภพภูมิที่ต่ำกว่ามนุษย์ ได้แก่ นรกเปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ครั้นมาเกิดแล้วก็ประกอบแต่กรรมดี เมื่อตายจากโลกมนุษย์ เขาก็สามารถไปสู่สุคติมีสวรรค์ พรหม พระนิพพานได้

บุคคลที่สว่างมาแล้วมืดไป เปรียบได้กับบุคคลที่มาจากภพภูมิที่สูงกว่าภูมิมนุษย์ได้แก่สวรรค์ พรหม ครั้นมาเกิดแล้วก็ประกอบแต่กรรมชั่ว เมื่อตายจากโลกมนุษย์ก็กลับไปสู่อบายภูมิ บุคคลที่สว่างมาแล้วสว่างไป เปรียบได้กับบุคคลที่มาจากภพภูมิที่สูงกว่าภูมิมนุษย์ ได้แก่ สวรรค์ พรหม ครั้นมาเกิดแล้วก็ประกอบแต่กรรมดี เมื่อตายจากโลกมนุษย์เขาก็สามารถไปสู่สุคติมีสวรรค์ ..พรหม ..พระนิพพานได้

จะมืดมาหรือสว่างมา ข้าพเจ้าคิดว่าไม่สำคัญเท่ากับจะมืดไปหรือสว่างไป เพราะอย่างไรเสีย เราก็ได้มาเกิดแล้ว แต่ขณะนี้เรายังไม่ได้...ไป

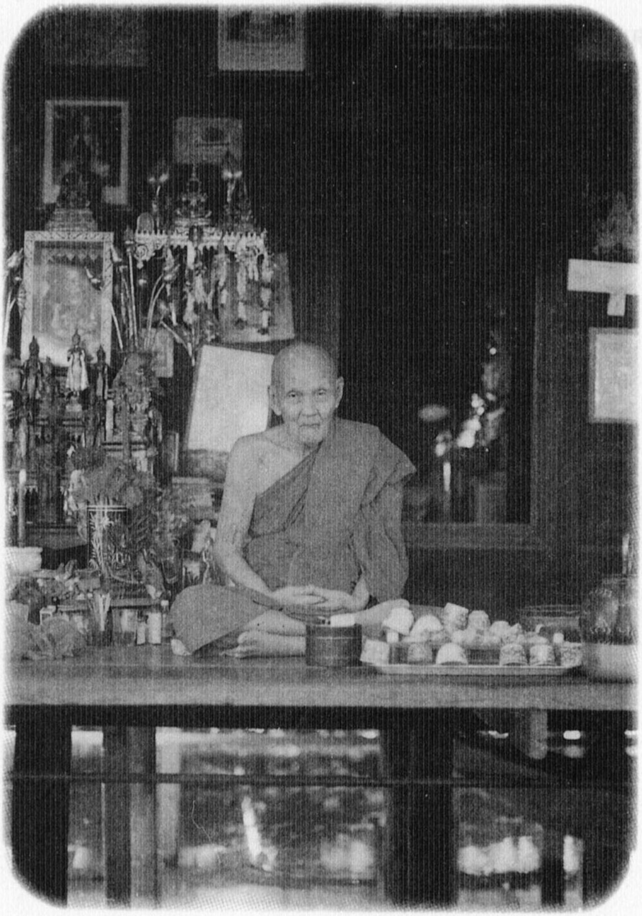
ในประวัติของสมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังสี แห่งวัดระฆังโฆสิตาราม เมื่อคราวที่ในหลวงรัชกาลที่ ๔ ทรงให้ขุดสระน้ำและปลูกพระตำหนักกลางสระน้ำอย่างสวยงาม ท่านได้ตรัสถามสมเด็จโตว่า *“สวยไหม ขรัวโต”*

สมเด็จโตกราบทูลตอบว่า ***“สวยมากมหาบพิตร ดุจราชรถอันวิจิตร”***

เท่านี้แหละ ในหลวงทรงกริ้วไปหลายวัน เพราะท่านเป็นปราชญ์เชี่ยวชาญภาษาบาลี คำกราบทูลของสมเด็จโตว่า *“ดุจราชรถอันวิจิตร”* นี้ตรงกับพุทธภาษิตบทหนึ่งว่า

“สูทั้งหลายจงมาดูโลกนี้ อันตระการตาดุจราชรถอันวิจิตร ที่พวกคนโง่หลงติดอยู่แต่ผู้รู้หาติดข้องอยู่ไม่”

ข้าพเจ้าขอฝากความรัก ความห่วงใยและปรารถนาดีของหลวงพ่อมากับบทความนี้ ให้ศิษย์ทั้งหลายได้นำไปเป็นข้อคิดและแนวทางปฏิบัติโดยทั่วกันเทอญ

๔๑
ตีเหล็กร้อน ๆ

ครั้งหนึ่ง มีเพื่อนผู้ปฏิบัติธรรมของข้าพเจ้าได้ฝากเรียนถามหลวงพ่อว่า ในยุคปัจจุบัน ผู้คนกำลังมีความทุกข์กันมากมาย นอกจากการปฏิบัติธรรมแล้ว ควรทำอย่างไรอีก

ข้าพเจ้าได้กราบเรียนถามหลวงพ่อ ซึ่งท่านเมตตาตอบคำถามนี้ว่า คำถามมันมีคำตอบอยู่ในตัวแล้ว นอกจากการปฏิบัติธรรมแล้วไม่มีอย่างอื่น เพราะการปฏิบัติธรรมคือปฏิบัติให้ถูกต้อง ที่สำคัญอย่างแรกคือต้องทำความเห็นเราให้ถูกเสียก่อนว่าที่ว่า ***“ปฏิบัติธรรม”*** นั้น ***“ปฏิบัติอะไร”*** และ ***“ปฏิบัติอย่างไร”***

ท่านได้แยกแยะให้ไว้เป็นสองนัย คือ *โลกียธรรม* และ *โลกุตรธรรม*

โลกียธรรม คือ ให้ปฏิบัติหน้าที่ของเราให้พร้อมสมบูรณ์ ไม่ว่าจะเป็นหน้าที่ต่อพ่อแม่ครูบาอาจารย์ หัวหน้าลูกน้อง เพื่อน ๆ และหน้าที่ต่อตัวเอง

ส่วน ***โลกุตรธรรม*** ก็ใช้ทุกข์จากสภาพที่เป็นอยู่นี้แหละเป็นเครื่องกำหนดรู้ สำหรับผู้มีปัญญาแล้ว *ยิ่งเห็นทุกข์*

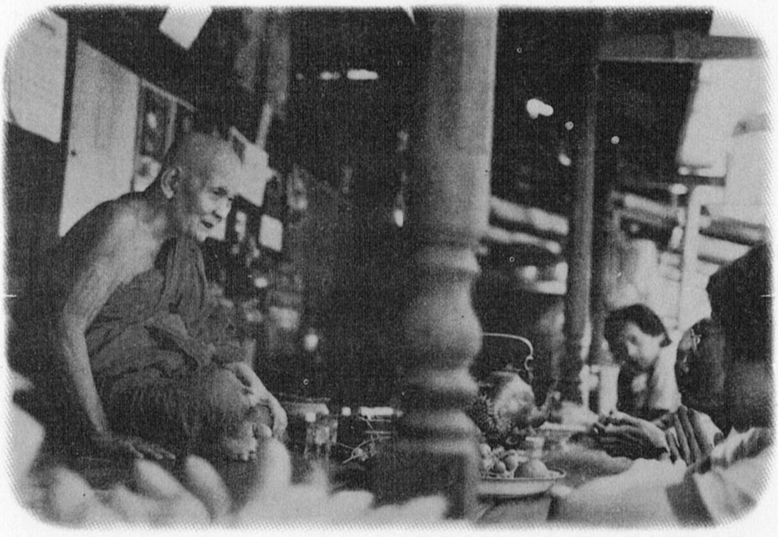
มากเท่าใด ก็ยิ่งอยากที่จะพ้นทุกข์มากเท่านั้น โดยอาศัยหนทางมรรคที่พระพุทธเจ้าสอนเป็นแนวทางเดิน

ได้ฟังคำตอบของหลวงพ่อทำให้ข้าพเจ้าระลึกถึงประวัติของสมเด็จโต วัดระฆังฯ อีกครั้ง โดยปกติในหลวงรัชกาลที่ ๔ มักนิมนต์สมเด็จโตเข้ามาเทศน์ในวังเสมอ วันหนึ่งที่ท่านนิมนต์สมเด็จโตมาเทศน์ พอดีวันนั้นท่านมีกิจธุระที่จะต้องไปทำต่อ เมื่อสมเด็จโตมาเทศน์ ท่านทราบดีว่าในหลวงมีเรื่องร้อนพระทัยอยู่จะรีบไป ท่านก็เทศน์ให้ในหลวงฟังอยู่เสียนานกว่าจะจบลงได้

ครั้งต่อมา ในหลวงนิมนต์สมเด็จโตเข้ามาเทศน์ในวังอีก วันนั้นท่านว่างจากกิจธุระการงานดีแล้ว ตั้งใจจะฟังเทศน์สมเด็จเต็มที่ สมเด็จโตแทนที่เทศน์อะไรให้ในหลวงฟังวันนั้นท่านกลับไม่แสดงธรรมและไม่เทศน์เลย เพียงแต่ขึ้นต้นว่าธรรมใด ๆ มหาบพิตรก็ทรงทราบดีอยู่แล้ว เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่าจะตีเหล็กให้ตีตอนร้อน ๆ ในวันแรกในหลวงทรงมีเรื่องกังวลพระทัยจิตใจไม่ปกติ สมเด็จโตท่านจึงต้องเทศน์นานหน่อย แต่วันต่อมาท่านสบายพระทัยจิตใจเป็นปกติดี ก็ไม่มีเหตุอันใดที่ต้องเทศน์สอนอีกฉันใดการพิจารณาทุกข์ให้เข้าใจทุกข์ให้ผ่านทุกข์ให้ได้ ก็ต้อง

พิจารณาในยามที่เผชิญทุกข์มาก ๆ ยามที่ปัญหาเศรษฐกิจรุมเร้าเช่นปัจจุบันนี้ฉันนั้น

๔๒
ครูพักลักจำ

คุณธรรมที่โดดเด่นของหลวงพ่อดู่อีกประการหนึ่งที่ข้าพเจ้ายังจดจำได้ดีคือ หลวงพ่อรู้จักเอาเหตุการณ์เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ดูเหมือนไม่สลักสำคัญอะไร มาจุดประกายความคิดแก่ศิษย์ ด้วยวิธีคิดและกุศโลบายอันแยบคาย จนทำให้เหตุการณ์เล็ก ๆ น้อย ๆ กลับเป็นเรื่องราวที่มีค่า กลายเป็นบทเรียนอันทรงคุณค่า...สำหรับศิษย์ในเวลาต่อมา อย่างเช่นเรื่องหนึ่งในสี่ หลวงพ่อได้เคยปรารภธรรมกับข้าพเจ้าว่า

"ข้านั่งดูดยา มองดูซองยาแล้วตั้งปัญหาถามตัวเองว่า เรานี่ปฏิบัติได้หนึ่งในสี่ของศาสนาหรือยัง ถ้าซองยานี้แบ่งเป็นสี่ส่วน เรานี่ยังไม่ได้หนึ่งในสี่ มันจวนเจียนจะได้แล้วก็คลายเหมือนกับเรามัดเชือกจนเกือบจะแน่นได้ที่แล้วเราปล่อย มันก็คลายออก เรานี่ยังไม่เชื่อจริง ถ้าเชื่อจริงนี่มันต้องได้หนึ่งในสี่แล้ว"

ต่อมาภายหลังท่านได้ขยายความให้ข้าพเจ้าฟังว่า

"ที่ว่าหนึ่งในสี่นั้น อุปมาดั่งการปฏิบัติธรรมเพื่อให้บรรลุมรรคผลในพุทธศาสนา ท่านแบ่งไว้เป็นขั้น

โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี และอรหัตตผล อย่างน้อย เราเกิดมาในชาตินี้ ได้พบพระพุทธศาสนา เปรียบเหมือนได้พบสมบัติล้ำค่า หากไม่ปฏิบัติเอาให้ได้อย่างน้อยหนึ่งในสี่ ให้ถึงความเป็นพระโสดาบัน ปิดประตูอบายภูมิให้ได้ ก็เท่ากับว่าเราเป็นผู้ประมาทอยู่มาก”

ยิ่งได้ศึกษา ยิ่งได้เรียนรู้กับหลวงพ่อ ข้าพเจ้าก็ยิ่งบังเกิดความอัศจรรย์ขึ้นในจิตใจ ท่านสอนให้เราได้หลักและวิธีคิดด้วยโยนิโสมนสิการธรรมให้เราได้เกิดศรัทธา และก่อให้เกิด *“ปัญญา”* อันเป็นยอดปรารถนาของทุกคน ให้เกิดความเข้าใจแจ่มชัดในเรื่องตัวตนของเราและทุกชีวิตที่อยู่รอบข้าง

หลวงพ่อท่านเคยเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า

“คนสมัยก่อนที่เขาปฏิบัติกันได้ดี ต้องรู้จักลักสังเกตจดจำสิ่งที่ดีงามของผู้อื่น มาปฏิบัติตามให้เกิดมีที่ตัวเรา เหมือนที่ข้าสอนพวกแกนี่ ไม่ใช่สำนักปฏิบัติไม่ใช่สำนักวัดสะแก ถ้าเป็นสำนักก็ต้องตั้งแบบใหม่

ที่ข้าสอนนี่ไม่ใช่แบบใหม่ แต่เป็นแบบของพระพุทธเจ้า ข้าก็ลักสอนแอบสอนอยู่นี่ ใครเชื่อจริง...เอาจริงก็ได้ไป ช่วย ๆ กัน...ช่วยเหลือพระศาสนา”

๔๓

ที่สุดแห่งทุกขเวทนา

"ธรรมนั้นอยู่ฟากตาย ไม่รอดตาย ไม่เห็นธรรม"

เป็นคำสอนธรรมที่ไพเราะ กินใจ และเป็นประโยชน์ในการนำมาขบคิดพิจารณาให้แจ่มแจ้งกับตนเองอย่างยิ่ง

วันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้านั่งปฏิบัติภาวนา ใจมีความสงบระงับพอสมควร เวลาผ่านไปได้สัก ๒-๓ ชั่วโมง ทุกขเวทนาอันเนื่องมาจากความปวดเมื่อยตามร่างกายเริ่มทวีขึ้นเรื่อย ๆ ในครั้งแรก ข้าพเจ้าอาศัยกำลังสมาธิเข้าข่มความเจ็บปวดโดยพยายามให้จิตจดจ่ออยู่กับคำภาวนาให้มั่นคงขึ้น ความปวดเมื่อยก็หายไป แต่ก็เป็นเพียงชั่วขณะไม่นานนัก ความปวดเมื่อยนั้นก็กลับคืนมาอีกและรุนแรงขึ้น

ข้าพเจ้าจึงตั้งคำถามตัวเองว่า...

"ที่ว่าเจ็บปวด มันปวดตรงไหน ที่จิตหรือที่กาย"

"เจ็บที่กาย" ข้าพเจ้าตอบตัวเอง

"เออ เจ็บที่กาย มันก็ต้องไม่เกี่ยวกับจิต ถ้าเราเชื่อพระพุทธเจ้าว่าจิตกับกายเป็นคนละส่วนกัน เราจะต้อง

เห็นจิตเห็นกายว่าเป็นคนละส่วนด้วยตัวเรา และต้องไม่ทุรนทุรายจากความเจ็บปวดอันนี้” ข้าพเจ้าบอกกับตัวเองอีก

เวลาผ่านไปอย่างช้า ๆ แต่อนิจจาความเจ็บปวดมิได้หายไปไหนเลย กลับทวีความรุนแรงถึงขนาดที่ขาทั้งสองข้างของข้าพเจ้าสั่นระริกและกระตุกด้วยความเจ็บปวดเอง ขณะนั้นเกิดเป็นความร้อนทั่วร่างกาย โดยเฉพาะที่หัวเข่าที่นั่งขัดสมาธิเกิดความเจ็บปวดแสนสาหัสเหมือนมีใครมาบิดขาและดึงให้ยืดออก เป็นความทรมานที่สุดครั้งหนึ่งของการปฏิบัติภาวนาของข้าพเจ้าทีเดียว

ข้าพเจ้าบอกกับตนเองว่าวันนี้ต้องให้เห็นที่สุดของทุกขเวทนาให้ได้ เราจะไม่ยอมลุกจากที่นั่งโดยไม่ผ่านทุกข์ ไม่เห็นที่สุดของทุกขเวทนา ถ้าเราลุกแปลว่าเราไม่เชื่อพระพุทธเจ้า ถ้าเราเชื่อพระพุทธเจ้าจริงเราต้องผ่านทุกข์ให้ได้ ***ให้ใจเราเห็นให้ได้ว่า จิตกับกายนี้เป็นคนละส่วนกัน*** ถ้าหากวันนี้เราแพ้ก็ไปหาผ้าถุงมานุ่งเสีย แล้วไม่ต้องมาปฏิบัติอีกเลย ปฏิบัติไปก็ตายเปล่าเพราะคนขี้แพ้ทำอะไรมันก็แพ้อยู่วันยังค่ำ เวลาจะตายมันเจ็บปวดเพียงไรจะทนไหวหรือ

เมื่อตกลงกับตัวเองดังนี้แล้ว ความเจ็บปวดก็ยังมิได้หายไปไหนเลย คราวนี้กลับเพิ่มความรุนแรงขึ้นจนน้ำตาข้าพเจ้าไหลออกมาเป็นสาย ในใจขณะนั้นข้าพเจ้าไม่หวังอะไรทั้งสิ้น ไม่ต้องการแม้กระทั่งความสงบ นึกเพียงอย่าง

เดียวว่าที่เราทำอยู่นี้ทำด้วยศรัทธาด้วยความรักหลวงพ่อดู่และขอเอาชีวิตเป็นเดิมพัน

เมื่อความเจ็บปวดรุมเร้าข้าพเจ้าอย่างแสนสาหัสถึงขนาดเจียนอยู่เจียนไป จนข้าพเจ้ารู้ตัวดีว่าไม่สามารถทนต่อไปได้อีกแล้ว แต่ใจก็ยังไม่ยอมแพ้ ไม่ยอมลุก และไม่ยอมขยับเขยื้อนนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตัวเองเหมือนเด็กที่ยืนกำหมัด กัดฟัน แล้ววิ่งเข้าไปชกกับคู่ต่อสู้ที่รูปร่างสูงใหญ่ได้เปรียบกว่าทุกประตู ข้าพเจ้าทั้งร้องไห้ทั้งตะโกนอยู่ในใจว่า

"ผมทำถวายหลวงพ่อครับ"

สิ้นคำกล่าวของข้าพเจ้านี้เหมือนกับหลวงพ่อท่านรับทราบ พลันเกิดเหตุอัศจรรย์เป็นนิมิตที่ข้าพเจ้าจดจำได้ตลอดชีวิตคือ ข้าพเจ้าเห็นหลวงพ่อดู่เป่าพรวดลงมาที่กระหม่อมของข้าพเจ้า ความรู้สึกขณะนั้นดุจมีน้ำทิพย์ที่ชโลมรดตั้งแต่ศีรษะจนจรดปลายเท้า ทุกขเวทนา ความปวดเมื่อยที่เมื่อสักครู่ราวกับถูกก้อนหินที่มีน้ำหนักหนึ่งร้อยกิโลทับไว้ก็พลันหายไปในพริบตา เกิดเป็นความเย็นกายเย็นใจตั้งแต่ศีรษะจนจรดปลายเท้า ไม่มีที่ใดที่ความเจ็บปวดซ่อนเร้นหรือหลงเหลืออยู่เลย

ข้าพเจ้าเริ่มมีความมั่นใจในการปฏิบัติมากขึ้น ความลังเลสงสัยในวิถีทางปฏิบัติเริ่มหมดไป มีแต่ความปลาบปลื้มปีติในธรรมอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน สังเกตดูจิตกับอารมณ์ถูกแยกออกเป็นคนละส่วนเหมือนแก้วที่ใส่น้ำไว้ แก้ว

กับน้ำแม้อยู่ด้วยกัน แก้วก็เป็นแก้ว น้ำก็เป็นน้ำ อยู่กันคนละส่วนฉันใด จิตก็เป็นจิต...เป็นผู้รู้ อารมณ์ก็เป็นอารมณ์...เป็นผู้ถูกรู้ฉันนั้น เมื่อหยุดอยู่สักพักหนึ่ง จึงน้อมเอาความสงบมาพิจารณาธรรมารมณ์ต่าง ๆ ที่มากระทบใจต่อไป

อย่างนี้กระมังที่ท่านหลวงตา (พระอาจารย์มหาบัวญาณสัมปันโน) เคยสอนไว้ว่าการต่อสู้กับกิเลส ถ้าสู้กับมันซกกับมัน หากสู้ไม่ไหวถูกมันจับได้ จับมือเรามัดไว้ ขาเรามีก็ต้องเตะถีบมันหากถูกมันจับขาได้อีก ปากเรามีก็ต้องกัดต้องด่ามัน ให้สู้จนยิบตา

ข้าพเจ้าเริ่มเข้าใจบทเรียนบทนี้แล้ว ความเข้าใจที่เริ่มมีมากขึ้น พร้อมกับความรักที่มีต่อหลวงพ่อดู่ก็มากขึ้นเช่นกัน

๔๔

พุทธนิมิต

การตอบคำถามของหลวงพ่อแก่ศิษย์ช่างสงสัยอย่างข้าพเจ้า บางครั้งท่านไม่ตอบตรง ๆ แต่ตอบด้วยการกระทำการแสดงให้ดู และการตอบของท่านก็ยังความอัศจรรย์ให้เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ เป็นอย่างยิ่ง ดังเหตุการณ์เมื่อครั้งที่เกิด ***"พุทธนิมิต"*** เมื่อคืนวันขึ้น ๑๔ ค่ำเดือน ๖ ก่อนวันวิสาขบูชาปี พ.ศ.๒๕๒๘ หนึ่งคืน ที่วัดสะแก

เหตุเริ่มแรกเกิดจากเมื่อตอนกลางวันในวันนั้น ข้าพเจ้าได้มากราบนมัสการหลวงพ่อที่วัด พร้อมกับพกพาเอาความสงสัยสองเรื่องคือ เวลาที่หลวงพ่อหลวงปู่ทั้งหลายท่านจะไปช่วยลูกศิษย์ที่อยู่ห่างกันคนละที่ในเวลาเดียวกัน ท่านไปได้อย่างไร พร้อมกับเรื่องนี้ในวันนั้นข้าพเจ้าได้นำรูปปาฏิหาริย์ของครูอาจารย์ท่านอื่น ๆ ที่ศิษย์ของท่านเหล่านั้นถ่ายภาพ ได้รวบรวมมาถวายให้หลวงพ่อท่านดู มีภาพของพระอาจารย์มหาปิ่น หลวงปู่ขาว หลวงปู่ครูบาชัยยะวงศาฯ และพระอาจารย์จวน ด้วยความงวยงงสงสัยข้าพเจ้าจึงถามท่านว่าภาพเหล่านี้ถ่ายกันจริง หรือว่าทำขึ้นมา

หลวงพ่อท่านพิจารณาดูรูปเหล่านั้นทีละใบจนครบใช้เวลาประมาณหนึ่งนาทีแล้วรวบเข้าไว้ด้วยกัน ยกมือไหว้ แล้วบอกข้าพเจ้าว่า *"ข้าโมทนาสาธุด้วย ของจริงทั้งนั้น"*

ไม่มีคำอธิบายอื่นใดอีกนอกจากนี้

ครั้นตกเวลากลางคืนประมาณสองทุ่ม ข้าพเจ้ากับเพื่อน ๆ มาที่กุฏิหลวงพ่ออีกครั้ง มีลูกศิษย์มากมายต่างมาสรงน้ำหลวงพ่อในโอกาสวันคล้ายวันเกิดท่าน...*วันวิสาขปุรณมี* เมื่อคณะที่มาสรงน้ำหลวงพ่อเดินทางกลับไปหมด เหลือแต่ข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ อีก ๖ คน มีพี่พรสิทธิ์ วันชัย ชาตินก บุ้ง และเล็ก พวกเราขออนุญาตหลวงพ่อถ่ายรูปกับท่านไว้เป็นที่ระลึกโดยมีวันชัยกับบุ้งเป็นคนถ่ายข้าพเจ้าจำได้ดีว่าเมื่อหลวงพ่ออนุญาตแล้วจากนั้นท่านก็นั่งนิ่ง ไม่ขยับเขยื้อนไม่เคลื่อนไหวใด ๆทั้งสิ้น ศิษย์ตากล้องทั้งสองผลัดกันถ่ายภาพได้ประมาณสิบภาพ แล้วทุกคนก็กราบนมัสการท่านอีกครั้ง บรรยากาศคืนนั้น ข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่แปลกไปกว่าทุกวัน จำได้ว่าบริเวณกุฏิหลวงพ่อเย็นสบาย...เย็นเข้าไปถึงจิตถึงใจข้าพเจ้าอย่างยิ่ง

เมื่อนำฟิล์มทั้งหมดไปล้าง ปรากฏว่ามีภาพปาฏิหาริย์ *"พุทธนิมิต"* เกิดขึ้น ข้าพเจ้าขอแบ่งเป็นสองส่วน ส่วนแรกเป็นภาพพุทธนิมิต คือเป็นภาพพระพุทธเจ้าที่ถ่ายได้โดยไม่มีวัตถุที่เป็นพระพุทธรูป เหตุอัศจรรย์อีกประการหนึ่งคือเป็นภาพที่อยู่ต้นฟิล์มที่มิได้ตั้งใจถ่าย เป็นภาพที่ผู้ถ่ายต้องการ

กดชัตเตอร์ทิ้ง ส่วนที่สองเป็นภาพหลวงพ่อดู่ที่มีแสงสีเป็นรังสีต่าง ๆ รอบ ๆ องค์ท่าน สำหรับข้าพเจ้าแล้ว นี่เป็นการตอบคำถามที่หลวงพ่อเมตตาตอบข้าพเจ้าที่ได้ถามท่านไว้สองคำถามเมื่อตอนกลางวัน

ภาพ *"พุทธนิมิต"* เป็นการตอบคำถามที่ว่าเวลาที่หลวงพ่อหลวงปู่ทั้งหลายท่านจะไปช่วยลูกศิษย์ที่อยู่ห่างกันคนละที่ในเวลาเดียวกันท่านไปได้อย่างไร ส่วนภาพหลวงพ่อดู่ที่มีแสงสีเป็นรังสีต่าง ๆ รอบ ๆ องค์ท่านก็เป็นการตอบคำถามที่ว่าภาพครูอาจารย์องค์ต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้านำมาถวายให้ท่านดูนั้น *"เป็นของจริง"* ข้าพเจ้าเชื่อแน่เหลือเกินว่าหลวงพ่อคงมิได้ตอบคำถามข้าพเจ้าเพียงสองคำถามเท่านั้น จึงขอฝากท่านผู้รู้ที่ได้เห็นภาพเหล่านี้ให้นำไปพิจารณาด้วยดีก็จะได้รับประโยชน์อีกมากทีเดียว

หลังจากเกิดเหตุการณ์นี้ ข้าพเจ้าได้นำภาพเหล่านี้มาถวายให้หลวงพ่อดูและกราบเรียนขอคำอธิบายจากท่าน

ท่านตอบอย่างรวบรัดว่า *"เขาทำให้เชื่อ"*

หลวงพ่อเน้นเสียง สีหน้าเกลื่อนยิ้มด้วยเมตตา

๔๕
หลวงพ่อบอกหวย

ความจริงแล้วข้าพเจ้าควรตั้งชื่อเรื่องนี้ว่า *"วิดีโอประวัติและคำสอนของหลวงพ่อ"* มากกว่าแต่ชื่อเรื่องยาวไปและไม่ชวนอ่านเท่า *"หลวงพ่อบอกหวย"* จึงขออนุญาตใช้ชื่อเรื่องนี้แทน

เรื่องมีอยู่ว่า เมื่อครั้งก่อนที่วัดสะแกจะจัดงานพระราชทานเพลิงหลวงพ่อ ข้าพเจ้าเห็นวิดีโอเกี่ยวกับหลวงพ่อซึ่งเป็นเพียงภาพเหตุการณ์ภายหลังจากหลวงพ่อมรณภาพ แต่ไม่มีธรรมคำสอนของท่านเลย ได้วางจำหน่ายที่วัดในราคาแพงพอสมควร ความรู้สึกของข้าพเจ้าที่เกิดขึ้นในวันนั้นซึ่งตรงกับความรู้สึกในใจของเพื่อนหมู่คณะหลาย ๆ คน คือเขาเอาครูอาจารย์เรามาหากิน เหมือนกับที่ท่านได้เคยบอกพวกเราไว้ตั้งแต่ท่านยังไม่มรณภาพ

พี่แดงวลีพร พี่พรุสิทธิ์ พี่ธวัชชัย วันชัย ตั้ม เล็ก เป็ดแอน ข้าพเจ้าและหมู่คณะอีกหลายคนจึงหารือกันว่าจะทำวิดีโอประวัติและคำสอนของหลวงพ่อเพื่อเป็นอนุสรณ์รำลึกถึงท่าน โดยจัดทำด้วยความเคารพท่านเป็นที่สุด ไม่ต้องการหา

ผลกำไรจากการนี้ จากนั้นก็ได้ปรึกษากันในเรื่องทุนที่จะทำและการจัดทำ หลังจากแบ่งงานกันแล้ว ทุกคนพร้อมใจกันมากราบนมัสการหลวงพ่อต่อหน้าสรีระของท่านที่ตั้งไว้ให้ผู้มาสักการะได้กราบนมัสการกันที่หอสวดมนต์ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับกุฏิของหลวงพ่อในปัจจุบัน

ข้าพเจ้าจำได้ว่าคำอธิษฐานของพวกเราในวันนั้นคือขออนุญาตต่อหลวงพ่อในการจัดทำวิดีโอประวัติและคำสอนของท่าน และหากหลวงพ่ออนุญาต ขอให้หลวงพ่อบอกพวกเราด้วยจะโดยนิมิต มาเข้าฝัน หรือวิธีใดก็แล้วแต่ เพื่อให้พวกเราสบายใจว่าไม่ได้ทำโดยที่หลวงพ่อไม่อนุญาต และขอให้สิ่งที่จะต้องทำทุกอย่างสะดวก ราบรื่น ไม่ติดขัดจนงานสำเร็จ แต่หากหลวงพ่อไม่อนุญาตแล้วขอให้การทำงานของพวกเราติดขัด มีอุปสรรค ทำให้ท้อใจ และเลิกล้มความตั้งใจที่จะทำกันในที่สุด

จากวันที่พวกเราได้ขออนุญาตหลวงพ่อแล้ว พวกเราสิบกว่าคนใช้เวลากันประมาณหนึ่งปี เพื่อจัดทำวิดีโอที่มีความยาวประมาณ ๓๐ นาที เริ่มตั้งแต่การเขียนบท เปลี่ยนจากบทให้เป็นสคริปต์ ติดต่อหาข้อมูลเกี่ยวกับหลวงพ่อตั้งแต่ชีวิตของท่านในวัยเยาว์ จนกระทั่งอุปสมบทเป็นพระภิกษุ สอบถามจากพระเถระครูอาจารย์ที่เคยร่วมธุดงค์กับท่าน ผู้เฒ่าผู้แก่ที่รู้จักท่าน ติดต่อช่างภาพที่จะมาถ่ายทำวิดีโอนอกสถานที่ โดยต้องไปถ่ายทำที่บ้านเกิดของท่าน เป็นต้น

จนกระทั่งวิดีโอที่ช่วยกันจัดทำแล้วเสร็จ ข้าพเจ้ายังจำได้ดีวันนั้นเป็นวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๓๖ เวลากลางคืนประมาณสามทุ่ม ข้าพเจ้านั่งดูวิดีโอประวัติและคำสอนของหลวงพ่อซึ่งพี่พรสิทธิ์นำมาให้นั่งดูอยู่คนเดียวที่ชั้นล่าง ดูไปก็คิดถึงท่านไป ผ่านไปได้ค่อนเรื่อง ด้วยความคิดถึงท่าน น้ำตาเจ้ากรรมของข้าพเจ้าก็เอ่อล้นขึ้นมา ในขณะเดียวกันนั้นเอง ข้าพเจ้าแลเห็นหลวงพ่อดู่ทางด้านขวามือข้าพเจ้า ท่านเดินเข้ามาหาแล้วหยุดห่างจากข้าพเจ้าประมาณเมตรเศษ แล้วบอกข้าพเจ้าว่า

"ข้าอนุโมทนากับพวกแกด้วย ที่ทำให้คนอื่นได้บุญหลาย"

ข้าพเจ้าเห็นท่านด้วยหางตา ครั้นเมื่อหันไปมองท่านตรง ๆ ปรากฏว่าท่านหายไป แล้วข้าพเจ้าถามตัวเองว่าคิดเอาเองหรือเปล่า เสียงจิ้งจกทักทันทีที่ความคิดนี้เกิดขึ้นในใจ ข้าพเจ้านึกถึงคำที่หลวงพ่อเคยบอกพวกเราไว้ว่า

"ถ้าข้าไปหาแก ให้คอยฟังเสียงจิ้งจกให้ดี"

พอดี วิดีโอ จบ ข้าพเจ้าจึงขึ้นไปห้องพระชั้นบน ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังจะก้มลงกราบพระ ภาพหลวงพ่อก็ปรากฏเบื้องหน้าทางด้านซ้ายของโต๊ะบูชาพระ หรือขวามือของข้าพเจ้าแล้วท่านก็บอกข้าพเจ้าอีกว่า ***"พรุ่งนี้หวยออก ๒๑"***

ข้าพเจ้ายังงุนงงกับเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในเวลานั้นว่าคิดเอาเองอีกหรือเปล่า ทำไมถึงเป็นเรื่องเป็นราวที่เดียว

หลวงพ่อท่านคงรู้ความคิดของข้าพเจ้าในขณะนั้นท่านจึงบอกข้าพเจ้าอีกว่า ***"ไม่เชื่อให้ดูในรูปข้า ปฏิทิน ๒๑"***

ข้าพเจ้ารีบเดินเข้าใกล้ที่บูชาพระซึ่งมีรูปหลวงพ่อขนาด ๘ x ๑๐ นิ้ว ใส่กรอบตั้งอยู่ เป็นรูปหลวงพ่อนั่งสมาธิหน้ากุฏิท่านเอง ที่ข้างฝากุฏิมีปฏิทินแบบฉีกใบละวันแขวนไว้ วันที่ในปฏิทินที่เห็นนั้นเป็นวันที่ ๒๑ ซึ่งตรงกับที่ข้าพเจ้าได้ยินหลวงพ่อบอกอยู่ในเวลานี้

ข้าพเจ้าก้มลงกราบพระ ๓ ครั้ง และเรียนหลวงพ่อว่าข้าพเจ้าไม่เคยคิดจะขอหวยหลวงพ่อเลย ข้าพเจ้าเริ่มเข้าใจแล้วละ หากวันนี้หลวงพ่อมาจริง ไม่ใช่ภาพนิมิตที่ข้าพเจ้าคิดขึ้นเองก็ขอให้พรุ่งนี้หวยออก ๒๑ จริง แต่ถ้าพรุ่งนี้หวยไม่ออก ๒๑ แปลว่าภาพนิมิตทั้งหมดเป็นเรื่องไม่จริงและข้าพเจ้าเพี้ยนเองตั้งแต่ต้นจนจบรายการนี้

วันรุ่งขึ้นข้าพเจ้ามีงานที่ธนาคาร จำได้ว่ากำลังยุ่งอยู่กับการจัดทำแผนงานประจำปี ๒๕๓๖ ข้าพเจ้าลืมเรื่องนี้ไปสนิทตลอดทั้งวัน ตกเย็นก็ต้องทำงานล่วงเวลากว่าจะได้กลับบ้านก็เป็นเวลาค่ำ เส้นทางที่ข้าพเจ้าขับรถกลับบ้านต้องข้ามสะพานพระปิ่นเกล้าเป็นประจำทุกวัน วันนั้นข้าพเจ้าขับรถมาติดไฟแดงอยู่ที่หน้าสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาลพอดีพลันข้าพเจ้านึกขึ้นมาได้ จึงเหลือบไปมองผลการออกสลากกินแบ่งรัฐบาลที่ติดประกาศเป็นตัวเลขเด่นอยู่หน้าสำนักงานฯ สิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นก็คือ เลขท้ายสองตัวของหวยงวด

ประจำวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ ออกเลข ๒๑ ซึ่งตรงกับที่หลวงพ่อได้บอกข้าพเจ้าไว้ตั้งแต่เมื่อคืนนี้

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ ข้าพเจ้ามาสรุปเองได้ว่า หลวงพ่อต้องการมาบอกให้ข้าพเจ้าทราบว่าท่านอนุญาตให้พวกเราทำวิดีโอเรื่องของท่านได้ ซึ่งข้าพเจ้าได้นำเรื่องนี้มาเล่าให้พี่พรสิทธิ์และหมู่คณะหลายท่านได้ฟังเพื่อความสบายใจว่าพวกเราไม่ได้ทำกันโดยพลการ หลวงพ่ออนุญาตแล้วจริง ๆ ซึ่งหากท่านไม่บอกเหตุการณ์ล่วงหน้าโดยมาผูกเรื่องกับหวยที่จะออกในวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าก็คงจะไม่เชื่อว่าท่านอนุญาต

สำหรับข้าพเจ้าแล้ว นี้เป็นเหตุการณ์ที่ประทับใจข้าพเจ้ามากที่สุดครั้งหนึ่งที่แสดงถึงความรัก ความเมตตาและความห่วงใยของหลวงพ่อที่มีต่อบรรดาศิษยานุศิษย์ ข้าพเจ้ามีความเชื่อ ๑๐๐ % เต็มว่าถึงแม้หลวงพ่อดู่มรณภาพไปแล้วก็เป็นการจากไปแต่กายของท่าน แต่หลวงพ่อดู่องค์จริงที่เป็นองค์ธรรมของท่านยังอยู่คอยช่วยเหลือพระศาสนา และคอยช่วยเหลือผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลายอย่างที่ไม่เสื่อมถอยไปกว่าสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่เลย

เหตุการณ์เรื่องหลวงพ่อบอกหวยนี้เป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งในหลายเหตุการณ์ที่หลวงพ่อท่านเมตตามาช่วยเหลือหมู่คณะ ซึ่งข้าพเจ้าและศิษย์หลายคนที่เคยมีประสบการณ์ คงไม่มีใครปฏิเสธว่าหลวงพ่อดู่ท่าน... มาได้จริง ๆ ข้าพเจ้า...นายหลิม ขอยืนยัน!

๔๖
เหรียญเปิดโลก

ผมเป็นเพื่อนร่วมงานกับคุณเมธา มักจะสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันทั้งเรื่องทางโลกและทางธรรม ได้รับทราบคำสอนและปฏิปทาของหลวงปู่ดู่จากคุณเมธาจนเกิดศรัทธาปสาทะ และเคยไปถวายสังฆทานกับหลวงปู่ครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นครั้งเดียวที่ได้พบได้กราบท่าน

หลังจากนั้นเวลาผ่านไป...ผมได้รับทราบเรื่องราวของหลวงปู่มากขึ้นเรื่อย ๆ ความรัก ความเคารพบูชามีมากขึ้นตามกาลเวลา แต่ก็ไม่เคยได้ไปกราบท่านอีกจนท่านมรณภาพ

วันนั้น...เมื่อคราวไปทำบุญกับหลวงปู่ ผมเคยคิดน้อยใจที่ไม่ได้รับโอวาทคำสอนหรือว่าสิ่งใดจากหลวงปู่เลย ความคิดเช่นนี้แม้ไม่ถูกต้องนักเพราะเป็นการทำบุญที่หวังผล แต่นี่คือความรู้สึกของปุถุชนคนหนึ่ง ที่ยังต้องการกำลังใจ ต้องการที่พึ่งพิงทางใจอยู่

ถึงวันนี้...ความรู้สึกน้อยใจนั้นหายไป เพราะผมได้รับรู้ ได้รับฟังคำสอนและสิ่งต่าง ๆ ของหลวงปู่แล้ว

ถึงวันนี้...ผมเชื่อว่าท่านคงหยั่งทราบความรู้สึกภายในใจของผม และรู้ว่าสิ่งที่ผมคิดนั้นจะได้รับเองในภายหลังจากลูกศิษย์ของท่าน...คือ คุณเมธา นั่นเอง

ถึงวันนี้...ผมเชื่อในความเมตตาของท่านที่มีต่อผู้ที่เคารพศรัทธาท่านเสมอ เพียงแต่จะแผ่มาถึงเราในลักษณะใดเท่านั้น

ผมได้รับฟังเรื่องราวเกี่ยวกับคุณธรรมและคุณวิเศษของหลวงปู่หลายเรื่อง หลายลักษณะแต่ไม่เคยได้ประสบกับตนเอง จนครั้งหนึ่งในชีวิต...ได้เกิดขึ้น

ผมเป็นคนที่ชอบสะสมและสนใจพระเครื่อง และเชื่อว่าพระที่หลวงปู่อธิษฐานจิต มีความศักดิ์สิทธิ์และเป็นมงคลกับผู้ครอบครอง ตนเองก็แสวงหาและได้เหรียญเปิดโลกจากลูกศิษย์หลวงปู่ที่มอบให้ ทีนี้ปัญหาเกิดตรงที่ว่าตัวเองได้ยังไม่พอ...ยังอยากได้เผื่อไว้ให้คนอื่นอีกคือผมรู้จักพี่ที่ทำงานคนหนึ่งเป็นคนนิสัยดี มีน้ำใจ เกิดความรู้สึกอยากให้พี่คนนี้มีพระของหลวงปู่ โดยเฉพาะรุ่นเหรียญเปิดโลกนี่แหละ

ทุกข์เกิดขึ้นแล้ว...ตัวเองก็ไม่มี แต่อยากให้เขา...จะไปขอใครก็กลัวเขาว่า ได้ไม่รู้จักพอหรือไง

ปกติผมจะสวดมนต์ไหว้พระก่อนนอนทุกคืน คืนนี้ก็เช่นเดียวกัน ใจก็ยังคงมีความคิดว่าจะหาพระให้พี่คนนี้ยัง

ไง จิตก็คิดว่า...พระของหลวงปู่ ขอจากหลวงปู่ก็แล้วกัน นึกแล้วจึงหันหน้าไปทางรูปหลวงปู่แล้วเรียนท่านว่า "หลวงปู่ครับ ผมอยากได้เหรียญเปิดโลกของหลวงปู่ไปให้คุณ...เพื่อให้เป็นสิริมงคลคุ้มครองตัว แต่ผมไม่มีพระของหลวงปู่ ขอให้ผมได้พระของหลวงปู่ด้วยครับ"

ขอโทษครับ...ความรู้สึกว่าจะได้พระนั้นไม่มี เพราะเป็นเพียงการนึกเอง คิดเอง และพูดเองมั่นใจว่าท่านคงไม่ได้รับรู้ สิ่งที่บอกกับตนเองคือ นอนดีกว่า คิดมากก็ฟุ้งซ่านเปล่า ๆ เช้าของสองวันต่อมา คุณเมธาเจอผมบอกว่า *"เดี๋ยวว่าง ๆ มีเรื่องจะถามพี่หน่อย"*

จากเช้า...จนบ่าย คุณเมธาก็ยังไม่ว่างและคงลืมไปแล้ว ตกเย็นคุณเมธาจะกลับบ้าน ผมนึกได้เลยถามเองว่า *"เมื่อเช้าจะถามอะไรผม มีอะไรหรือครับ"*

"อ้อ! คืออย่างนี้จะถามว่า เหรียญเปิดโลกนี่ พี่จะเอากี่เหรียญครับ" คุณเมธาตอบ *"ฮ้า! พูดใหม่อีกทีซิครับ พูดช้า ๆ ชัด ๆ"* เสียงอุทานของผมด้วยความแปลกใจและรู้สึกได้ทันทีว่ามีอะไรผิดปกติแน่นอน

คุณเมธาก็ทวนคำถามเดิมแล้วเล่าให้ฟังว่า

"เมื่อคืนสวดมนต์ไหว้พระตามปกติ ขณะที่จิตสงบอยู่ก็มีนิมิตเป็นหน้าพี่ปรากฏขึ้นและได้ยินเสียงของหลวงพ่อดู่บอกว่าเอาเหรียญเปิดโลกของข้าไปให้เขา พอตอนเช้ามาว่าจะถามพี่แล้วก็ลืม" และคุณเมธา ยังได้เล่าให้ฟังเพิ่มเติม

ว่าเห็นนิมิตเช่นเดียวกันนี้ตั้งแต่คืนวานแต่ไม่แน่ใจ นึกว่าคิดไปเอง จนกระทั่งเมื่อคืนเกิดนิมิตเหมือนเดิมอีก ภาพปรากฏชัดเจนขึ้น เสียงของหลวงพ่อที่สั่ง ก็ดังฟังชัด จึงคิดว่าไม่น่าที่จะคิดเอาเอง

ผมจึงได้เล่ารายละเอียดสิ่งที่ได้คิด ได้ทำให้คุณเมธาฟัง และขอเหรียญเปิดโลกมาให้พี่คนดีของผมได้ตามที่ตั้งใจไว้ เหตุการณ์นี้เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นกับตัวผมเอง และคงยืนยันถึงความเมตตาของหลวงปู่ที่สงเคราะห์ผมและคนรอบข้างด้วย

"แกคิดถึงข้า ข้าก็คิดถึงแก" คำพูดนี้ยังก้องอยู่ในหูของผม และคงก้องอยู่ในหูของลูกศิษย์ของหลวงปู่ตลอดไป และสิ่งที่แปลกสำหรับปุถุชนคนธรรมดาอย่างเราก็คือ หลวงปู่ท่านมรณภาพไปแล้ว ทำไมยังมาช่วยเราได้อีก เราคงเคยได้ยินผู้ปฏิบัติธรรมได้พบพระพุทธเจ้า พระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบทั้งหลายที่ท่านมรณภาพไปแล้วเช่นกันมาสอน มาโปรดลูกศิษย์ในรูปแบบต่าง ๆ ...แต่คนธรรมดา อย่างเราตายกันไปแล้วมากมาย บางครั้งอยากให้มาก็ไม่เห็นมา

สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นได้อย่างไร เป็นเพราะบุญบารมีของแต่ละท่านหรือเปล่า?

ขอฝากให้ช่วยกันคิดต่อไป

ลาภะปัญโญ

สิงหาคม ๒๕๔๐

๔๗

เห็นแล้วไม่หัน

ครั้งแรกที่ดิฉันถูกเพื่อนชวนไปวัดต่างจังหวัดแห่งหนึ่งด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์เริ่มจากดิฉันได้ถามเพื่อนว่า *"วันเสาร์นี้ว่างไหม"* เพื่อนผู้นั้นตอบว่า *"ไม่ว่าง"*

"ไปไหน" ดิฉันซักด้วยความสงสัย

"ไปอยุธยา" เพื่อนตอบ

"ไปด้วยคนซิ อยุธยาน่าสนใจดีออก" ดิฉันตอบรับอย่างกระตือรือร้นล้นด้วยความอยากเที่ยว

"ไปวัดนะ" เพื่อนย้ำ

"วัดอะไร"

"วัดสะแก"

"ไปทำไม วัดสะแก" ดิฉันสงสัยเพราะไม่เคยได้ยินชื่อวัดมาก่อน

"ไปกราบหลวงพ่อดู่"

"ไปก็ไป" ดิฉันตอบตกลงด้วยความที่อยากออกไปไหนสักแห่งนอกกรุงเทพฯ

วันแรกที่ไปถึงวัดสะแก สังเกตจากภายนอกเป็นวัดธรรมดาเก่า ๆ ไม่มีอะไรที่น่าสนใจ เมื่อเดินขึ้นกุฏิ ได้พบและกราบหลวงพ่อ ท่านกำลังสูบบุหรี่ ดิฉันนึกในใจว่า *"พระสูบบุหรี่ ไม่เห็นชอบเลย"*

ในเวลานั้นใกล้เพลแล้ว วันนั้นเป็นวันทำงานปกติ คนจึงมีไม่มากนัก ดิฉันได้ทานอาหารกลางวันแบบบุฟเฟ่ต์ครั้งแรกคือ นั่งทานอาหารที่หลวงพ่อฉันเสร็จแล้วโดยนั่งรวมกันหลาย ๆ คนกับพื้นไม้กระดานบริเวณกุฏิท่าน

ภายหลังอาหารมื้อนั้น ดิฉันหมายมั่นปั้นมือเตรียมคำถามที่อ่านมาจากหนังสือแล้วเกิดความสงสัยหาคำตอบไม่ได้ จึงขอนำมาถามหลวงพ่อ หลวงพ่อท่านอยู่ในอิริยาบถพักผ่อนแบบสบาย ๆ ของท่าน

"หลวงพ่อเจ้าคะ กุศลกรรมชักนำกุศลกรรม อกุศลกรรมชักนำอกุศลกรรม นี่หมายความว่าอย่างไรเจ้าคะ" หลวงพ่อท่านมองหน้าดิฉันอยู่ครู่หนึ่ง แล้วยิ้มอย่างอารมณ์ดี *"ข้าไม่ตอบเอ็งล่ะ เอ็งมองดูที่กระดานเอาเองก็แล้วกัน"* ดิฉันมองหากระดานอย่างงง ๆ

"คนหัน ไม่เห็น คนเห็นแล้วไม่หัน" ดิฉันอ่านตามเบา ๆ ในใจ *"หมายความว่าอย่างไรเจ้าคะ"* ดิฉันถามท่านด้วยความโง่ซื่อ

"เอ็งว่าอย่างไรล่ะ" หลวงพ่อถาม

ดิฉันเงียบจนเพื่อนต้องสะกิด

"ไม่ทราบเจ้าค่ะ"

หลวงพ่อจึงได้อธิบายให้ฟังว่า

"ถ้าเอ็งหันไป เอ็งก็ไม่เห็นอะไร

แต่ถ้าเอ็งเห็นแล้ว เอ็งก็ไม่ต้องหันไปหาอะไร"

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ดิฉันได้มาที่วัดสะแกอีกหลายครั้ง เพื่อที่จะรู้ว่าที่ *"เห็น"* น่ะ เขา *"เห็น"* อะไรกัน บ่อยครั้งในช่วงเวลาหลายปีนั้น ดิฉันมีเรื่องไม่สบายใจ มีปัญหาอย่างมากมาย จึงเตรียมตัวเตรียมคำถามที่เป็นปัญหาไปถามหลวงพ่อ แต่เป็นที่น่าแปลกว่าเมื่อได้มาพบกับหลวงพ่อแล้ว คำถามต่าง ๆ ที่ล้วนเป็นปัญหาหนักอกทางโลกที่เตรียมมาถามนั้น ได้มีอันอันตรธานหายไปหมด นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก เป็นเช่นนี้อยู่บ่อยครั้งจนดิฉันสังเกตได้

มีอยู่ครั้งหนึ่ง มีปัญหาหนักอกตั้งใจจะไปถามหลวงพ่ออีก ตั้งใจไว้อย่างดีว่าต้องไม่ลืม ต้องถามท่านให้ได้ วันนั้นได้ไปกราบหลวงพ่อและมีเพื่อนร่วมเดินทางคนเดิมเช่นเคย หลวงพ่อนั่งพักผ่อนอิริยาบถภายหลังอาหารเพล

เพื่อนดิฉันสะกิดแล้วว่า *"อรพินท์ มีอะไรจะมาถามหลวงพ่อไม่ใช่หรือ?"*

ดิฉันนึกถึงคำถามที่เตรียมมาถาม ในใจรู้สึกว่าผ่อนคลายแล้ว ปัญหานั้นไม่เห็นสำคัญตรงไหนเลย

"ไม่มีแล้วล่ะ" ดิฉันยิ้มและตอบเพื่อนไป

เช่นกัน เบื้องหน้าดิฉันเป็นภาพหลวงพ่อดู่นั่งยิ้มอย่างมีเมตตาเป็นที่สุด

อรพินท์ เจียรถาวร

๔๘
เปรียบศีล

ดิฉันเป็นคนช่างสังเกตและขี้สงสัยว่า ทำไมในบทสวดมนต์สมาทานพระกรรมฐานของหลวงพ่อถึงได้ต้องมีการอาราธนาศีล ซึ่งมีผู้แนะนำให้ทำเป็นประจำทุกวัน

ด้วยความอดรนทนไม่ได้ เมื่อสบโอกาสที่ได้มากราบนมัสการหลวงพ่อ จึงเรียนถามท่าน *"หลวงพ่อเจ้าคะ ทำไมเวลาสวดมนต์จึงต้องขอศีลทุกวันคะ"*

หลวงพ่ออธิบายว่า *"ก็เหมือนเชือกล่ะ เอ็งเคยเห็นเชือกไหมห้าเส้นควั่นเป็นเกลียว ถ้าเส้นหนึ่งขาด เราก็ผูกใหม่ สองเส้นขาด เราก็ผูกสองเส้นใหม่ แล้วถ้าเอ็งไม่ผูกมันจะเป็นยังไงล่ะ?"* หลวงพ่อจบคำตอบด้วยคำถาม

ดิฉันนั่งนึกอย่างเห็นภาพ

เชือกก็คงบางลง และคงขาดทีละเส้น สองเส้น...จนหมด

หลวงพ่อมองข้าพเจ้าแล้วยิ้ม

อรพินท์ เจียรถาวร

๔๘

รูปถ่ายหลวงพ่อ

งานอดิเรกของดิฉันในช่วงหนึ่งคือการถ่ายภาพ เป็นการถ่ายภาพทิวทัศน์ บุคคล สถานที่ต่าง ๆ ก็ถ่ายมามากแล้ว นึกอยากถ่ายรูปหลวงพ่อดู่เก็บเอาไว้ในอัลบั้มของตัวเองบ้าง จึงชวนเพื่อนมาวัดลงทุนหอบหิ้วกล้องคู่ใจและเครื่องมือเดินทางมาวัดสะแก

ได้เวลาประจวบเหมาะพอดี ดิฉันนึกด้วยความกระหยิ่มใจ จึงเตรียมกล้องออกมาพร้อมแฟลชแล้วจึงเข้าไปขออนุญาตหลวงพ่อเพื่อถ่ายภาพท่าน

"หลวงพ่อเจ้าคะ ขออนุญาตถ่ายรูปหลวงพ่อหน่อยนะเจ้าคะ" *"ถ่ายไปทำไม"* หลวงพ่อถาม *"เอาไว้เป็นที่ระลึกเจ้าค่ะ"*

หลวงพ่อโบกมือไม่อนุญาต ดิฉันหน้าเสียอยากจะร้องไห้ ท่านมองอยู่ครู่หนึ่งแล้วหยิบรูปที่อยู่ข้าง ๆ ท่าน ซึ่งลูกศิษย์นำมาถวายไว้ส่งให้ ดิฉันรับไว้ แล้วดูในรูป เป็นรูปหลวงพ่อกำลังมองมา คิดอยู่ในใจว่าไม่เห็นสวยเลย ภาพมัว ๆ โฟกัสก็ไม่ชัด ถ่ายรูปไม่เห็นได้เรื่องเลย แต่เป็นที่น่า

แปลกใจว่า ภาพนั้น (ซึ่งขณะนี้ตั้งอยู่บนโต๊ะหมู่บูชาที่บ้านดิฉัน) เป็นภาพที่ติดอยู่ในความทรงจำของดิฉันที่มีต่อหลวงพ่อตลอดมา ใครมาขอแลกภาพนี้ ดิฉันคงไม่ยอม

อรพินท์ เจียรถาวร

มีนาคม ๒๕๔๐

๕๐
พระผู้ยิ่งในธรรม

วันนั้น เป็นวันที่อากาศร้อนอบอ้าวมาก อาศัยว่าพี่ชายของผม ทำงานอยู่ที่บริษัทในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งย่านสะพานควาย ผมจึงถือโอกาสเดินชมพระเครื่อง ที่เปิดเป็นชมรมอยู่ภายในห้าง ฯ แวบหนึ่งนั้นสายตาเหลือบไปเห็นพระพรหมสีทองอร่ามตา ข้าง ๆ เคียงคู่อยู่ด้วยรูปหล่อหลวงปู่ทวด และรูปหล่อพระสงฆ์องค์หนึ่ง ซึ่งผมไม่รู้จัก ทั้งองค์ใหญ่ องค์น้อยก็สีทองสะดุดตาเช่นกัน

ด้วยสายตาที่เพื่อน ๆ กล่าวชมแกมประชดว่า ***"เซียน"*** ก็บอกได้ทันทีว่าพระทั้งหมดล้วนทำด้วย ***"ปูน"*** ไม่เว้นแม้พระเครื่อง ความเฟื่องเรื่องมงคลวัตถุ ในขณะนั้นพลุ่งพล่าน อยู่ในภายในใจ นึกตำหนิพระผู้สร้างว่า ***"ง่าย"*** เหลือเกินนะพระสมัยนี้ เอาปูนมากดก็ใช้ได้ ดูทีรึ สมเด็จ ฯ โต วัดระฆัง ฯ ท่านลบผงแทบแย่ ไหนจะผงอิทธิเจ มหาราช ปถมัง ตรีนิสิงเห มาผสมกับปูนเปลือกหอย น้ำอ้อย น้ำผึ้ง น้ำมันตังอิ๊ว ทั้งบด ทั้งตำ กว่าจะกดพิมพ์ได้ กว่าจะอธิษฐานได้ นี่อะไรง่าย เหมือนเล่นขายของ สร้างง่ายตอน

ปลุกเสกก็คงจะง่ายเหมือนกัน วูบหนึ่งในความคิดของเด็กผู้ชายอายุ ๑๙ ปี เป็นอย่างนั้นจริง ๆ แล้วก็เดินจากไปอย่างสงสารคนจะนำไปแขวนเป็นที่สุด แต่ก็ยังไม่วายจะเหลือบไปมองป้ายชื่อเกจิอาจารย์องค์นี้ อ้อ ! ***หลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ*** วัดสะแก อยุธยา

...ใครจะล่วงรู้ได้ว่า ความคิดสั้น ๆ เพียงเท่านั้นจะให้ผลที่ไม่ ***"เพียงเท่านั้น"*** เลย ...

บ่ายวันหนึ่ง ลุงอู๊ด ทหารอากาศลพบุรี ได้เล่าความหลังให้ฟัง อย่างน่าสนใจ ประโยคหนึ่งกล่าวพาดพิงไปถึงพระที่ลุงอู๊ด เคารพนับถือประดุจพ่อ ท่านสอนว่า แผ่นดินนี้เป็นแผ่นดินของพระพุทธเจ้า ไม่มีอะไรต้องการ ผมนึกในใจ *"อือม์ ! พระองค์นี้สอนดีแฮะ"* จึงอดถามต่อไปไม่ได้ว่า ท่านสอนอะไรอีกไหม

ลุงอู๊ดทำท่านึกอยู่เป็นครู่จึงกล่าวว่า *"มี ท่านสอนว่า อู๊ดเอ๊ย! แกไม่ต้องไปดูที่ไหนหรอก นอกจากไอ้ที่กว้างศอกยาววา หนาคืบนี้ พิจารณาดูให้ดีเถอะ"* ใจผมเต้นตึกตักอย่างแรงจนสงสัยตัวเองพร้อม ๆ กับใจช่างคิดมันก็สรุปเอาเองว่าพระองค์นี้ต้องเป็น ***"พระอรหันต์"*** แน่ ผมจึงรีบถามลุงอู๊ดทันทีว่าท่านชื่ออะไร อยู่วัดไหน คำตอบที่ไม่คิดว่าจะได้ยินก็คือ ***"หลวงปู่ดู่ วัดสะแก อำเภออุทัย อยุธยา"***

ปิดเทอมปลายปี ๒๕๓๒ นั้นเอง ผมได้ไปเที่ยวบ้านใหม่ของลุงอู๊ด ที่จังหวัดลพบุรี กับเจ้าโต้งน้องชาย บน

บ้านใหม่นั้น มีหิ้งพระขนาดกลาง ตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่กลางบ้าน แต่อะไรก็ไม่สะดุดตาเท่ารูปหลวงปู่ดู่ ที่แขวนอยู่ ผมถามลุงอู๊ดว่า ได้มาจากไหน ลุงอู๊ดบอกว่า ท่านให้มามีรูปเดียว และหายากมากเสียด้วย ประโยคท้าย ลุงตอบอย่างรู้ทันว่า ผมอาจจะขอของรักของหวงไปก็ได้ ผมจึงลงนั่งอธิษฐานหน้ารูปท่าน ขอให้พบผู้ที่สร้างรูปนี้เถอะ เพราะเมื่อเขาสร้าง เขาก็ต้องมีเยอะ ถ้าเราขอ เขาคงไม่หวงแน่ อธิษฐานแล้วก็แล้วกันไป ไม่ได้คาดหวังอะไรมากนัก

แต่เหตุประหลาดที่เกิดขึ้นในวันรุ่งขึ้น ก็ทำให้ผมเชื่อได้ว่า หลวงปู่ดู่ท่านคงรับทราบคำขอของผมจริง ๆ เพราะขณะที่ผมพยายามทำสมาธิอยู่บนบ้าน ในตอนสายที่เงียบเชียบวันนั้น ระยะหนึ่งในความรู้สึกของผม มันโพล่งขึ้นมาว่า *"ให้รีบไปนมัสการหลวงปู่ดู่เสีย ไม่อย่างนั้นจะไม่ทันการณ์ เพราะจากนี้ไปอีก ๑ เดือน ท่านจะมรณภาพ"*

เมื่อผมตื่นจากภวังค์ ก็คิดอยู่เป็นนานว่า จะบอกลุงอู๊ดดีหรือเปล่า เพราะเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่ควรพูดทั่วไป เฉพาะลุงอู๊ดทั้งรักและเคารพหลวงปู่ดู่มาก ถึงขนาดว่าท่านเหยียบศีรษะให้ ราวสองสามครั้ง พร้อมทั้งให้พรว่า *" เอ้า ! ไม่ตายโหง"* ท่านจึงไม่ให้พระเครื่องลุงอู๊ดเลย

หากว่าผมพูดไปเขาไม่เชื่อก็จะกลายเป็นว่า ไปแช่งครูบาอาจารย์เขาเข้า แต่ผมก็อยากจะพิสูจน์ และด้วยความรู้สึกมั่นใจในความรู้สึกนั้น ผมจึงเล่าให้ลุงอู๊ดฟังโดยละเอียด

ตลอดเวลาลุงอู๊ดและครอบครัว นั่งฟังด้วยอาการอันสงบ ทำให้ผมไม่ค่อยสบายใจนัก แต่เมื่อผมสรุปว่า ให้ไปขอเส้นเกสาท่านเอามาไว้บูชา ก่อนที่ท่านจะเสีย ลุงอู๊ดบอกว่าท่านศีรษะล้าน ไม่มีผม *“งั้นก็เอาจีวรใหม่ ไปแลกจีวรเก่าท่าน แล้วทำสังฆทานด้วยเลย”* ผมไม่ยอมแพ้ลุงอู๊ด พยักหน้าอย่างเห็นดีเห็นงาม ป้าจงผู้เป็นภรรยาก็รับปากหนักแน่นว่า จะต้องรีบไปกราบท่านให้ได้

และเหมือนฝันร้าย ที่ผมไม่ต้องการจะฝันถึงก็เป็นจริง ท่านมรณภาพ ภายหลังจากที่ผมกลับมาชลบุรีได้ ๑ เดือนพอดี ผมผู้ซึ่งอยากกราบท่าน เป็นที่สุดก็ต้องเคว้งคว้างอย่างน่าเวทนาตัวเองนักหนา แต่ก็มาระลึกได้ว่า คงเป็นเพราะใจตัวดื้อของเรานี้เอง ที่ไปปรามาสว่า ท่านนี่ไม่ไหว ทำไมสร้างพระปูน วิบากตัวนี้ส่งผลรุนแรง ถึงขนาดผมไม่ได้กราบ ไม่ได้ฟังธรรมจากท่าน

แต่ก็เหมือนว่า ท่านจะทราบและเมตตาชดเชยให้ผมจึงได้พบกับผู้ที่มีส่วนร่วมสร้างรูปหลวงปู่ดู่รูปนั้นสมดังคำอธิษฐาน ซึ่งผมเรียกรูปนี้จนติดปากว่า *“รูปใบโพธิ์”* พี่ .... เป็นผู้ที่เปิดโลกทัศน์ของหลวงปู่ดู่ ให้ผมได้มองอย่างเต็มตาเต็มใจ ทุกสิ่งที่เกี่ยวเนื่องด้วยหลวงปู่ดู่ ทั้งธรรมะ ชีวประวัติ และเครื่องมงคล พี่ .... ไม่เคยปิดบัง ไม่เคยหวง สงเคราะห์ให้ผมทุกสิ่งเสมอมา ผมนึกถึงหลวงปู่ดู่ครั้งใด ก็นึกถึงพี่ .... ครั้งนั้น จนผมไม่ทราบจะตอบแทนอย่างไรดีจึงควร ก็ได้แต่

รำลึกถึงบุญคุณอยู่ไม่รู้วาย ไหว้ ๕ ครั้ง ลงคราวใด ครั้งที่ ๕ จะมีพี่.... อยู่แทบทุกครั้งไป

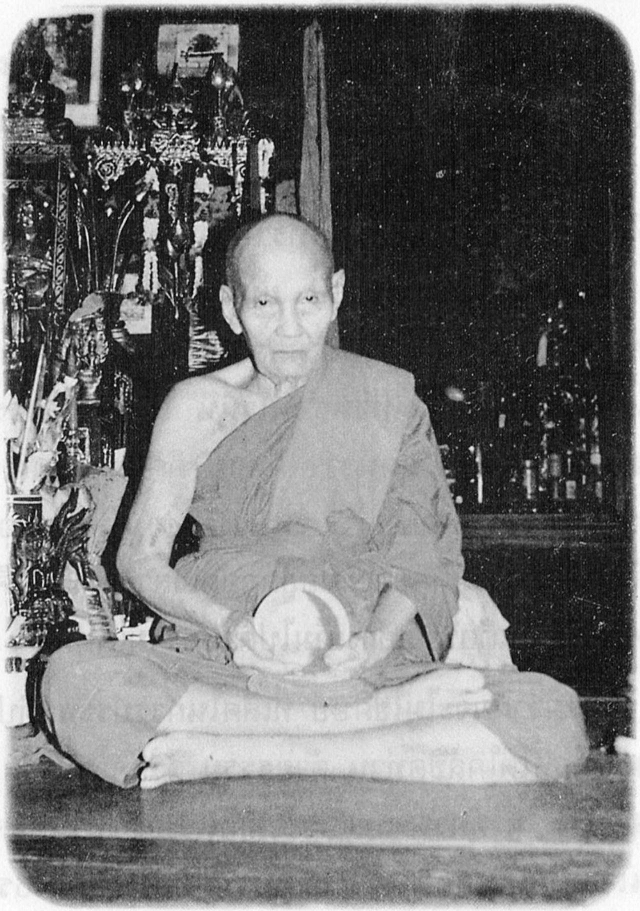
หลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ ในความรู้สึกของผมวันนี้ ไม่ใช่พระธรรมดาอีกต่อไปแล้ว อรรถธรรมที่ท่านถ่ายทอด จากใจสู่ใจ ทำให้ผมได้เข้าใจอะไร ๆ ในชีวิตมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ อย่างน้อยผมก็ทราบว่า ความถูกต้องไม่ได้อยู่ที่ ผมตัดสินใจเองเสมอไป ผมอาจจะไม่ทันได้กราบลงตรงหน้าท่าน ไม่ทันให้ท่านได้มองศิษย์ใหม่อย่างเต็มตา แต่บัดนี้ผมก็รู้แล้วว่า สิ่งที่ท่านสอนไว้นั้น เป็นดวงตาธรรมที่คอยมองดูหัวใจผมตลอดมาว่า คิดถูก คิดผิด อย่างไร จะปรับปรุงแก้ไขตัวเองอย่างไร จนบางครั้งผมรู้สึกเหมือนกับว่า ท่านเฝ้าดูความคิดของผมอยู่ตลอดเวลา และเมื่อคิดผิดท่านจะคอยตักเตือน อย่างเต็มไปด้วยความเมตตา

แม้ว่าผมจะไม่ใช่ศิษย์ ที่เลิศในการประพฤติปฏิบัติ แต่ผมก็ดีใจที่ได้ใกล้ชิดท่าน ด้วยธรรม ด้วยความรู้สึก จากน้ำใสใจจริง ที่ให้ความเคารพต่อท่านเสมอ ท่านคงสถิตย์อยู่ในใจของผมไปอีกนาน ตราบเท่าที่ผมยังระลึกถึงธรรม...

น้อมบูชามาด้วยความคารวะสูงสุด

สุรรัตน์ นิโครธานนท์ (ต่อ)

๖ ตุลาคม ๒๕๓๖

๕๑

หลวงปู่ช่วยไว้

ความจริงแล้วผมไม่อยาก เขียนถึงเรื่องในทำนองนี้เลย แต่เผอิญว่ามีผู้เห็นแก่คุณค่า ความสำคัญในเหตุการณ์เหล่านี้ ท่านให้เหตุผลว่า สมควรเผยแผ่กิตติคุณของหลวงปู่ดู่ ให้ไพศาลออกไป และยังเป็นการจุดประกายศรัทธา ให้กับผู้ที่ยังไม่มีและให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปในผู้ที่มีศรัทธาอยู่แล้ว ผมจึงลงมือเขียนขึ้นโดยมิได้มุ่งหวังอะไรมากไปกว่า ***"เก็บความจริง เป็นอนุสรณ์"*** เพื่อรำลึกถึงหลวงปู่ผู้ทรงคุณ

ตั้งแต่ผมได้รู้จักกับพี่ ... และนำหนังสือประวัติของ ***หลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ*** ออกพิมพ์เผยแพร่ ก็มีผู้ศรัทธาในหลวงปู่ เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างมากมาย พร้อม ๆ กับความต้องการมงคลวัตถุของท่าน แต่ *"ของ"* ที่ทำไว้ในสมัยท่านทรงสังขารอยู่นั้น แม้มีจำนวนมากก็จริง ก็หาพอเพียงกับผู้ต้องการไม่ ทำให้คณะศรัทธากลุ่มหนึ่ง อันมี พี่ ... , พี่หลิม, พี่เอื้อย, พี่ธวัชชัย เป็นอาทิ ได้ทำการสืบอายุพระศาสนาด้วยการทำพระขึ้นมาจำนวนหนึ่งโดยใช้ ***"ผงมหาจักรพรรดิ์"*** เป็นหลัก

หลวงปู่เคยกล่าวไว้ว่า ผงของท่านเพียงหนึ่งช้อนชา สามารถผสมผงอื่น ๆ สร้างพระได้สี่พันองค์ และจะมีอานุภาพเท่ากับท่านปลุกเสกด้วยองค์ท่านเองทั้งหมด

ทุกคนเร่งสร้างพระชุดนี้ขึ้นในทันที มีหลากพิมพ์หลายขนาด เช่น พิมพ์พระสมเด็จ, พิมพ์หลวงปู่ทวด, พระพรหม, หลวงปู่เกษม, หลวงปู่แหวน เป็นต้น จำนวนมากมายหลายสิบปี๊บ และเป็นที่น่าอัศจรรย์ เมื่อเกิดมีพระธรรมธาตุขึ้นที่องค์พระพิมพ์ต่าง ๆ นับร้อยองค์ เหมือนดังเช่นสมัยหลวงปู่ยังมีชีวิตอยู่

ผมได้รับพระชุดนี้ มาพอสมควร ครั้นแจกจ่ายออกไป ก็ปรากฏเหตุการณ์ที่ชวนศรัทธาขึ้นมากมายหลายเรื่อง แต่ที่ผมประทับใจมากที่สุด ก็เห็นจะเป็นเรื่องของรุ่นน้องคนหนึ่งชื่อ สมพงษ์ บุญมาวัฒน์ อยู่บ้านฉาง จ. ระยอง เมื่อเขาได้รับพระพิมพ์หลวงปู่ทวดเปิดโลก (เนื้อปูน) นี้ไป เขาก็นำไปเลี่ยมพลาสติกห้อยคอ ติดตัวอยู่ตลอดเวลา

วันหนึ่งเขาไปเล่นน้ำกับเพื่อน ๆ ที่ริมเขื่อน และได้เหลือบไปเห็นคนหาปลา ทอดแหได้ปลานิลตัวโต ๆ แล้วเอาขึ้นมากองไว้ บนถนนซีเมนต์ริมเขื่อน มองไปมองมาก็คิดพิสดารขึ้น จึงบอกกับเพื่อนอีกสองคนว่า *“เฮ้ย ! มึงจำที่พี่ต่อเล่าให้ฟังได้ไหมวะ เรื่องที่พระคงกระพัน มหาอุดยิงยิงไม่ออกอะไรน่ะ”* เพื่อน ๆ ก็ว่าจำได้ *“กูไม่ค่อยเชื่อว่ะ มึงเห็นปลานั่นไหม เราเอามาลองกันไหม”* พรรคพวกเพื่อนฝูง

แทนที่จะห้ามปรามกลับยุส่งไปอีก *"ดี ๆ จะได้พิสูจน์ดู กูฟังเขาเล่ามา ๓ ปีแล้ว ยังไม่เคยเห็นของจริงเลย ไม่รู้ไม้หรือเปล่า"* ว่าแล้วก็แอบไปหยิบปลานิล ตัวโตมาตัวหนึ่ง ก็ผิดไปแล้ว ๑ ข้อ คือ อทินนา ทานา ฯ พอได้ปลามาก็ตกลงกันไม่ได้อีกว่า จะเอาพระใคร เลยมาลงที่เจ้าของหัวคิดคือพงษ์ เขาก็ถอดพระหลวงปู่ทวดออกจากคอ แล้วช่วยกันจับปลาอ้าปาก ใส่พระเข้าไปทั้งเลี่ยมพลาสติกนั่นแล อาวุธก็คือ เศษแก้วชิ้นใหญ่ คมกริบและแหลมเปี๊ยบ ตกลงกันไม่ได้อีกว่าใครจะเป็นคนฟัน เพราะกลัวบาปด้วยกันทั้งสามคน

แต่ความอยากรู้ อยากลองนั่นเอง บทพระเอกจึงตกมาอยู่กับพงษ์อีก เขาค่อย ๆ กรีดเศษแก้วลงบนตัวปลา แต่ก็ไม่เข้า จึงเพิ่มความหนักมือขึ้นเรื่อย ๆ กระทั่งถึงกับต้องกระแทก ทั้งแทง ทั้งฟัน แต่ ... ไม่เป็นผล ... ทุกคนสรุปว่าเป็นเพราะเกล็ดปลา จึงทำการขอดเกล็ดปลาออก จนเหลือแต่เนื้อขาว ๆ แล้วจึงบรรจงกรีดคมแก้ว ลงบนเนื้อปลา *"ไม่เข้า"* เขาบอกกับเพื่อน *"ลองฟัน"* เพื่อนยุ เขาจึงกระหน่ำลงไปไม่ยั้งมือ ปลานิลกระดอนไปมาเหมือนยังเป็นอยู่ ... ไม่เป็นผล

เขาจึงเปลี่ยนเป็นแทง หวังจะให้ความแหลมคมของอาวุธ ทะลุผ่านเนื้อปลาที่แสนนุ่ม เท่าไร ... เท่าไร ... ก็ไม่เข้า ทุกคนนิ่งขึงตะลึงจังงัง มองหน้ากันด้วยความอัศจรรย์ใจ *"กูว่าไม่เข้าแล้วว่ะ"* *"ลองเอาพระออกซิ"* อีกคนว่า

พงษ์จึงค่อย ๆ ดึงพระออกจากปากปลาเคราะห์ร้าย แล้วแทงลงไปใหม่ด้วยกำลัง ที่ทุกคนเห็นว่าเบากว่าครั้งแรก ครึ่งต่อครึ่งทีเดียว *"ฉึก"* เสียงคมแก้วซ้ำแรกผ่านเนื้อปลาและก้างลงไปจนกระทบกับพื้นซีเมนต์ ... *เป็นผล ... ปลาขาดสองท่อนทันที*

โอ ! ทุกคนขนลุกซู่ ยกมือขึ้นไหว้พระ ด้วยศรัทธาท่วมท้น ต่างออกปากขออยากเป็นเจ้าของ มีหรือจะให้ เห็นกันชัด ๆ อย่างนี้แล้ว *"พี่ต่อให้กูมา มึงไปขอเองสิ"* ทั้งสามคนก็มาหาผม แต่ใช้เวลาถึง ๒ วัน กว่าจะตัดสินใจเล่าให้ฟัง ผมนิ่งเงียบรับฟัง โดยไม่โต้แย้งใด ๆ เมื่อเขาเล่าจบ ผมก็ถามว่า *"ปลาที่เอามาลองน่ะ ตายแล้วหรือยัง"* เขามองหน้ากัน แล้วอ้อมแอ้มตอบว่า *"ตายแล้ว"*

ผมหรี่ตามองแล้วบอก *"ลำพังเอาไปลองอย่างนี้ ก็บาปมาก ถ้าขืนโกหกอีกคงไม่พ้นตายโหง"* *"อ้า ! มันจวนจะตายแล้วล่ะครับ"* ประโยคใหม่หลุดออกมา ผมเลยต่อให้ว่า *"แล้วมันก็มาตายสนิท เอาอีตอนฟันใช่ไหม"* "ทั้งสามคนยิ้มกระเรียกระราด *"ครับ"* *"เออ ! นั่นแหละใครเป็นคนฟันมันจะซวย ใครฟัน ?"* ผมคาดคั้น ทั้งสามคนมองหน้ากัน อีกสองคนก็ชี้ *"ไอ้พงษ์"* สมพงษ์หัวเราะแหะ ๆ ผมจึงบอกกับเขาว่า *"พี่ให้ของไป ไม่ใช่ให้เอาไปลอง พี่เล่าให้ฟังน่ะ เพราะลองมาหมดแล้ว เห็นว่าเป็นจริงและพร้อมกันนั้นก็เห็นว่า ไม่ควร จึงชิงเล่าให้ฟังก่อน จะได้ไม่ต้องไปลองเอง แต่พวกเรามันเซ่อ ไม่รู้จักคิด เฮ้อ !*

เวรกรรมมันมีจริงนะไอ้หนู เราจำคำพี่ไว้

นับจากนี้ไปไม่เกินสามอาทิตย์ เอ็งจะถูกฟันเหมือนปลา ส่วนเราสองคนถึงไม่ได้ทำ แต่เวรกรรมมันก็ไม่เว้นเพราะไปยินดีกับการกระทำนั้น และมีส่วนช่วย ส่วนเชียร์ก็จะได้รับกรรมเหมือนกัน แต่คงไม่หนักเหมือนพงษ์ เพราะเจตนาไม่แรงเท่า ต่อไปนี้ให้หมั่นไหว้พระสวดมนต์ แผ่เมตตาไปให้ปลาตัวนั้น หนักจะได้เป็นเบา ... พงษ์ !" ผมเรียกค่อนข้างดัง *"ครับ" "เราไปหาดอกไม้ขาวมา ธูป ๙ เทียนขาว ๒ แล้วมากันทั้งสามคน จะทำพิธีขอขมาพระรัตนตรัยและหลวงปู่ทวดให้ จะได้ไม่ลงนรก"* สิ้นคำว่า *"นรก"* ทุกคนก็กระวีกระวาดหายไป จนเย็นจึงกลับมาพร้อมของที่สั่ง ผมก็แนะนำให้จนเสร็จพิธี ผมไม่ทราบเหมือนกันว่า จะช่วยได้มากน้อยเพียงใด แต่คิดว่าทำดีที่สุดแล้ว ผมเองก็มิใช่ผู้พิพากษาเวรกรรม แต่ตอนนั้นไม่ทราบรู้สึกอย่างไร จึงพูดไปอย่างนั้น คงเป็นเพราะปากพล่อยมากกว่า

แต่เมื่อ ๒ อาทิตย์ผ่านไป สมพงษ์กับหมู่เพื่อน ก็มานั่งเอี้ยมเฟี้ยมอยู่หน้าผม แล้วเล่าให้ฟังว่า เชื่อแล้วว่าเวรกรรมมีจริง เพราะหลังจากที่คุยกันได้ ๒ อาทิตย์ พงษ์ก็ไปโรงเรียนตามปาติ แล้ววันหนึ่ง ก็ไปมีเรื่องกับเพื่อน ซึ่งอยู่ในโรงเรียนเดียวกันนั่นเอง แต่เขาก็เคลียร์ทุกอย่างจนลงตัว โดยหารู้ไม่ว่าคู่อริไม่ยอมลงตัวให้ เมื่อเรื่องจบเขาก็นั่งอยู่ที่ม้าหินขัดหน้าตึกเรียนเพื่อคอยเพื่อน ขณะนั้นเอง เขาก็ได้ยินเสียงโลหะกรีดกับวัสดุบางอย่างดัง *"ฟึด"* เขา

จึงหันกลับไปดู คู่ปรับเก่านั่นเอง มันชักมีดยาวสำหรับหั่นก๋วยเตี๋ยว และเนื้อหนา ๆ ออกมาจากห่อกระดาษหนังสือพิมพ์ ใบมีดกว้างเกือบ ๕ นิ้ว ยาวศอกหนึ่งพอดิบพอดี คมมีดขาววาววับ เพราะเจ้าของเพิ่งเดินออกไปซื้อ จากรถเข็นขายมีดหน้าโรงเรียนมาหมาด ๆ ๒ เล่ม

สมพงษ์ตะลึงจังงัง เพราะไม่คาดคิดว่าคู่อริจะเล่นกันถึง "*ตาย*" ใคร ๆ ก็รู้ว่า เด็กเทคนิคระยองดุ แต่สมพงษ์ไม่เคยคิดว่า จะต้องมาเจอกับตัวเองแบบนี้ ในเสี้ยววินาทีนั้นเอง ผู้เป็นตัวแทนของมัจจุราช ก็หวดคมมีดเล่มที่หนึ่งลงมาเต็มเหนี่ยว เป้าหมายที่เล็งไว้คือ หน้าอกแน่น ๆ ของพงษ์ "*ปึ๊ก*" เสียงโลหะกระทบเนื้อดังสนั่นพร้อม ๆ กับเสียงวี้ดว้ายของเด็กนักเรียน และผู้เห็นเหตุการณ์

พงษ์บอกว่า รู้สึกจุกแน่นไปทั้งหน้าอก ในสำนึกบอกได้ทันทีว่า นับแต่หนังบาง ๆ ลงไปจนถึงขั้วปอด ได้ขาดสะบั้นลงไปด้วยแรงกระแทกที่หนักหน่วง ไม่มีแม้แต่แรงที่จะออกเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด ที่ทำได้ก็คือ "*หนี*" ก่อนที่จะขาดเป็นชิ้น ๆ ไปด้วยคมมีดทั้งสอง เขาจึงหันหลังให้กับผู้หมายเอาชีวิต แต่นั่นก็เป็นการเปิดโอกาสทอง ให้กับคู่ปรับอย่างไม่รู้ตัว ก่อนที่เขาจะเผ่นกระโจนไปข้างหน้าอย่างใจหมาย มีดดาบเล่มที่สองก็หวดประเคนลงบนแผ่นหลังอย่างไม่ยั้ง พงษ์ล้มลุกคลุกคลานด้วยความจุกเสียด ระคนกับความเจ็บปวด ครั้งหนึ่ง คมมีดก็กรีดทะลุผ่านเสื้อ แล้วไปหยุดอยู่ที่เข็มขัดหนัง เจ้าของมีดออกแรงคว้านสุด ๆ คง

หมายใจจะให้ไส้ หรืออะไรก็ได้ติดมีดออกมาแสดงผลงานของตัวเอง แต่ ... *ไม่เป็นผล* ... จึงทิ้งมีดพร้อมกับ *"ศพ"* ผละหนีออกไปจากโรงเรียนโดยเร็ว ทิ้งความตื่นตระหนก อกสั่นขวัญแขวนเอาไว้เบื้องหลัง

เมื่อวินาทีแห่งความเป็นความตายผ่านพ้นไปแล้ว บรรดาครูและนักเรียนก็กรูกันมายังที่เกิดเหตุ ช่วยกันประคองนักเรียนที่น่าจะกลายเป็น *"ศพ"* ขึ้นมา พร้อมกับวิทยุสั่งการให้เรียกรถพยาบาลมาด่วน ด้วยทุกคนเข้าใจว่าเขาควรจะได้รับการรักษาอาการอันหนักนี้โดยเร็ว แต่ปรากฏว่า เมื่อสมพงษ์คลายความจุกเสียดและความตื่นตกใจได้แล้ว ก็โบกไม้โบกมือบอกกับอาจารย์และผู้คนที่มากลุ้มรุมว่า *ไม่เป็นไร ผมไม่เป็นไร* แต่ไม่มีใครเชื่อ ก็เห็นกันเกือบร้อยคนว่า เด็กผู้ชายคนหนึ่งถูกมีดยาวเฟื้อยกระหน่ำฟัน จะไม่เป็นไรได้อย่างไร พงษ์ถึงกับต้องเลิกเสื้อให้ดูว่า ***ไม่เป็นไรจริง ๆ*** ไม่อย่างนั้นทำไมถึงไม่มีเลือด เออ! จริงทุกคนเห็นพ้องต้องกัน อาจารย์คนหนึ่งได้คิดจึงถามว่า *"เธอแขวนพระอะไร"* พงษ์ก็ล้วงออกจากเสื้อให้ดู ***"หลวงปู่ทวด"*** เสียงอุทานก็ดังแซ่ด พร้อม ๆ กับการขอเช่าต่อ พงษ์ส่ายหัวแล้วรีบเดินหนี ออกมาจากที่นั่นโดยเร็ว เพราะไม่อยากจะตกเป็นเป้าสายตา ของใครต่อใครอีก

เหตุการณ์ในวันนั้น ทำให้พงษ์ต้องกลับบ้านเร็วกว่าปกติ ต้องถอดเสื้อตัวประสบการณ์ แอบไว้ไม่ให้แม่เห็น ไม่ให้ใครรู้ ไม่อย่างนั้นเรื่องจะไม่มีวันจบแน่นอน เขาครุ่นคิด

อยู่หลายวันถึงคำพูดของผม และรู้สึกสับสนว่าทำไม เขาต้องได้พบกับเหตุการณ์ที่เลวร้ายเช่นนี้ เมื่อคิดไม่ตกก็เลยมาเล่าให้ผมฟังอย่างละเอียด

พอเขาเล่าจบ ผมก็ปลอบว่า *"ไม่เป็นไรหรอก มันผ่านไปแล้วก็แล้วไป พงษ์จะคิดมากทำไม พี่บอกแล้วว่าเวรกรรมมันมีจริง ใครทำใครก็ได้ ตอนนี้พงษ์ควรจะดีใจเสียด้วยซ้ำ ที่หนี้สินของพงษ์ได้หมดลงแล้ว ต่อไปนี้เราจะเป็นอิสระไม่เป็นลูกหนี้ของใคร แล้วก็ระวังตัวเองอย่าทำหนี้ใหม่ขึ้นมา"* ดูพงษ์จะสีหน้าดีขึ้น เขาจึงเลิกเสื้อให้ดู มีแผลเล็ก ๆ อยู่แผลหนึ่งบริเวณเข็มขัดพอดี

เขาบอกว่ามันฟันมาตรงนี้แล้วก็ติด แต่ติดอะไรไม่รู้ มันดึงมีดไม่ออก มันก็เลยควงมีดพยายามจะเอามีดออกก็เลยได้แผลมาหน่อยหนึ่ง ผมดูลักษณะแผลแล้ว ก็เห็นเป็นแผลมีดแทงลงไปไม่ลึกนัก ใส่ยาแดงมาเรียบร้อยแล้ว อีกไม่นานคงหาย

ผมจึงบอกเขาว่า *"เป็นอย่างไรล่ะ เชื่อกรรมแล้วหรือยัง มันเหมือนกับที่พงษ์ฟันปลาตัวนั้นไหม ก็เขายังไม่ตายนี่ เขาคงเจ็บปวดน่าดู ถึงมันจะไม่เข้า แต่แรงกระแทกมันตั้งเท่าไร ก่อนตายคงทรมานมาก แล้วสุดท้ายพงษ์ก็แทงเขาเข้า เพราะหมดอำนาจคุณพระคุ้มครอง พงษ์ก็เหมือนกับเขา ดาบสุดท้ายหมดอำนาจหลวงปู่ทวดคุ้มครอง เพราะไม่มีอะไรจะศักดิ์สิทธิ์เหนือไปกว่ากฎแห่งกรรม"*

พงษ์เงียบไปด้วยความสำนึกผิด แล้วจึงถามผมว่า *"ไอ้คนที่มันฟันพงษ์ล่ะ มันก็ทำกรรมไม่ใช่เหรอ"* ผมตอบว่า *"ใช่"* เขาถามอีก *"แล้วมันจะได้ยังไง"* *"พี่ก็ไม่รู้ แต่มันต้องได้รับกรรมแน่"* *"อ้าว ! ก็มันฟันพงษ์เพราะกรรมของพงษ์เอง แล้วทำไมมันจะต้องรับกรรม มันก็น่าจะเจ๊ากันไป"* ผมยิ้ม นึกในใจว่าช่างซักช่างถาม *"เออ! ถึงพงษ์จะใช้กรรมก็จริง แต่คน ๆ นั้นมันก็ทำกรรมอันใหม่ขึ้นในใจมัน มันมีเจตนาจะฆ่าเรา ตัวเจตนานี้แหละมันแรงมาก มันจะทำให้คนตั้งเจตนาได้รับผล มันจะฆ่าคนอื่น สุดท้ายมันก็จะถูกคนอื่นฆ่าบ้าง ไม่พ้นหรอก"* เขาพยักหน้าอย่างเข้าใจ

ไม่น่าเชื่อเลยว่าพงษ์จะไม่โกรธแค้นอาฆาต ไม่มุ่งร้ายหมายขวัญคนที่เกือบจะกระชากลมหายใจของตัวเองออกไป เขาอยู่อย่างที่เคยอยู่ ทำตัวปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ผิดกับเพื่อน ๆ ของเขา ที่ออกตามล่าหาตัวฆาตกรอย่างเอาเป็นเอาตาย ตั้งใจจะล้างแค้นให้สาสม แต่ก็เป็นโชคดีของเขา เพราะฆาตกรกบดานเงียบ เลยไม่มีใครต้องสร้างเวรอีก

หลังจากนั้น เพียง ๒ เดือน พงษ์ก็โทรศัพท์มารายงานผมว่า คนที่ฟันพงษ์คนนั้น ตอนนี้ได้ตายจากโลกนี้ไปแล้ว ด้วยถูกคู่อริคนอื่น ๆ รุมแทงและรุมซ้อมจนตาย ผมก็รับฟังด้วยความรู้สึกเสียดายในความเป็นคนของเขา ดูเถอะเกิดมาสองมือสองขาก็มี แทนที่จะไปวัดไหว้พระ กลับ

เอามาทำความชั่ว ผิดกับบางคนที่พิการ เขาอยากจะสวดมนต์ไหว้พระ ก็ไม่มีเสียงจะสวด ไม่มีตาจะอ่าน ไม่มีมือจะไหว้ เฮ้อ! ปลงไปปลงมาก็เลยมาปลงตัวเองอีก

ผมขออนุญาตผู้รู้ทุกท่าน บันทึกเรื่องราวน่าคิดนี้ไว้ ในโลกแห่งความสับสน ด้วยหมายใจจะให้เป็นอุทาหรณ์ และเทิดทูนบูชา ***หลวงปู่ทวด สามีราโม*** และ ***หลวงปู่ดู่ พรหมปัญโญ*** ผู้คุ้มครองน้องชายผมให้รอดพ้นภัยพาล อานิสงส์ที่พึงเกิดขึ้นจากผู้อ่านเรื่องนี้ ขอให้บังเกิดความสวัสดีแก่ผู้เต็มทุกข์ทั้งปวง ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากข้อเขียนเหล่านี้ กระทบกระทั่งถึงผู้ใดก็ตาม ผมขอน้อมรับความผิดพลาดนั้น ไว้แต่เพียงผู้เดียว

สุรรัตน์ นิโครธานนท์ (ต่อ)
ยามบ่าย บ้านสุธาสินี หาดบางแสน จังหวัดชลบุรี
๕ ธันวาคม ๒๕๓๖

๕๒
หลวงปู่ให้พระเก่า

พระเครื่องบูชาของหลวงปู่ดู่ มีอยู่ด้วยกันมากมายหลายรุ่น เมื่อผ่านการอธิษฐานจิต จากหลวงปู่ดู่แล้ว หลวงปู่ถึงกับให้คำรับรองว่า พระของท่านไม่เป็นรองใครในแผ่นดิน แต่ว่าพระของหลวงปู่ดู่ทั้งหมด ของหลวงปู่ที่ว่าศักดิ์สิทธิ์เหลือเกินนั้น หลวงปู่กลับบอกกับลูกศิษย์ และทุกคนที่มาขอพระท่านว่า ***"นั่นน่ะมันของปลอม เอาของจริงดีกว่า พุทธัง ธัมมัง สังฆัง ไงล่ะ"***

อย่างไรก็ดี ผมก็ยังคงเป็นผู้หนึ่งที่ยึดติดในพระเครื่องของหลวงปู่ดู่ เรียกว่าขอเอาทั้งของปลอมและของจริงโดยอาศัยคุณพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ ที่อยู่ในองค์พระ ช่วยเหลือในการนั่งสมาธิทุกคืนก่อนนอน

ในช่วงนั้น มีเพื่อนบางคน ที่เขาพอมีกำลังทรัพย์เป็นคนชอบสะสมพระเครื่องของพระที่ดัง ๆ หลาย ๆ องค์ หลวงปู่ดู่ก็เป็นอีกองค์ที่เขาเริ่มสนใจเสาะหาจากศูนย์จำหน่ายพระเครื่องที่มีอยู่มากทั่วไป พระของหลวงปู่ดู่ที่เขาซื้อหาได้ด้วยเงิน มีอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งบางองค์ผมอยากได้เหลือ

เกินแต่ก็ไม่มีเงินจะไปซื้อหาอย่างเขาได้

เรื่องจึงเริ่มตรงที่ ผมอยากได้พระของหลวงปู่ดู่นี่แหละครับ วันนั้นกลับมาถึงบ้าน ก็มานั่งคิดฟุ้งซ่านไปหมดว่าทำไมนะ คนที่เขาไม่ได้เป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่ดู่ ไม่เคยปฏิบัติเจริญรอยตามคำสั่งสอนของหลวงปู่ กลับได้พระเครื่องของหลวงปู่ราคาแพง ๆ ไปครอบครองเป็นจำนวนมาก ส่วนผม ทำไมหลวงปู่ไม่ช่วยให้ผมรวย ๆ มีเงินมาก ๆ จะได้ไปหาเช่าพระของหลวงปู่ได้อย่างเขาบ้าง คิดแล้วก็เกิดความน้อยใจเอามาก ๆ

ใจนึกตัดพ้อต่อว่าหลวงปู่อยู่นาน แต่ก็ยังมั่นคงในการปฏิบัติ มิได้ขาด จนคืนวันหนึ่ง หลังจากปิดไฟจนมืดสนิทแล้วเข้านั่งสมาธิ พอเริ่มนั่ง ความคิดปรุงแต่งก็เริ่มทำงานอีก ยิ่งภาวนาก็ยิ่งฟุ้งซ่าน คิดน้อยใจหลวงปู่มากเข้า ๆ จนถึงขนาดน้ำตาไหลไม่รู้ตัว

ในขณะนั้นเอง หลวงปู่ท่านคงรับรู้และเมตตาผม กล่าวคือ จิตของผมสงบลงอย่างรวดเร็ว จนแทบไม่น่าเชื่อ แล้วก็ปรากฏเป็นนิมิตดวงกลมใสสว่าง ตามมาด้วยอาการปีติอย่างท่วมท้น จนน้ำตาไหลพราก ซึ่งไม่เคยปรากฏเช่นนี้มาก่อนเลยครับตลอดการปฏิบัติมาไม่ต่ำกว่า ๘ ปี

ดวงสว่างนั้นสดใส นวลเนียนตา เย็นใจเหลือเกิน รู้สึกดีใจยิ่งกว่าได้พระเสียอีก นี่ล่ะกระมัง ที่หลวงปู่บอกว่าเป็น ***พระแท้*** ที่หลวงปู่สอนนักหนาให้หาให้พบ ***เป็นพระแท้***

พระเก่า อยู่ในตัวเราเองนี้ จะไปขวนขวายหาพระปลอมอยู่ทำไม พระนอกกายนั้นยังไม่จริง พระในใจนี่สิครับ ***ของจริง***

วิชัย ครองบุญจรัส

๑๗ กันยายน ๒๕๔๐

๕๓
บทเรียนทางธรรม

บทที่ ๑ ความกตัญญู และกุศโลบายในการหาบุญ

ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้ไปกราบหลวงพ่อดูในราวปี พ.ศ.๒๕๒๕ โอวาทที่ท่านมอบให้แก่ลูกศิษย์หน้าใหม่คนนี้ก็คือ *"ทำบุญกับพระที่ไหน ๆ ก็ต้องไม่ลืมพระที่บ้าน พ่อแม่เรานี่แหละ...พระอรหันต์ที่บ้าน"*

ครั้งนั้น ยังจำได้ว่าข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ ได้ซื้อดอกบัวไปถวายท่านด้วย ท่านรับและนำไปบูชาพระพุทธรูปใกล้ ๆ แล้วก็ให้โอวาทอีกว่า *"พวกแกยังเป็นนักเรียน นักศึกษา ยังต้องแบมือขอเงินพ่อแม่อยู่ คราวหน้าอย่าไปเสียเงินเสียทองซื้อดอกไม้มาถวาย ระหว่างทางมาวัด หากเห็นสระบัวที่ไหนก็ให้ตั้งจิตนึกน้อมเอาดอกบัวถวายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ก็ใช้ได้แล้ว"*

นอกจากนี้ วิธีหาบุญแบบง่าย ๆ ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ แล้วก็สามารถทำได้ทั้งวัน ที่หลวงพ่อท่านแนะก็คือ ตื่นเช้ามา ขณะล้างหน้า หรือดื่มน้ำก็ให้ว่า *"พุทธัง สรณัง คัจฉามิ ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ สังฆัง สรณัง คัจฉามิ"*

ก่อนจะกินข้าวก็ให้นึกถวายข้าวพระพุทธ ออกจากบ้านเห็นคนอื่นเขากระทำความดี เป็นต้นว่า ใส่บาตรพระ จูงคนแก่ข้ามถนน ฯลฯ ก็ให้นึกอนุโมทนากับเขา ผ่านไปเห็นดอกไม้ที่ใส่กระจาดวางขายอยู่ หรือดอกบัวในสระข้างทาง ก็ให้นึกอธิษฐานถวายเป็นเครื่องบูชาพระรัตนตรัย โดยว่า *"พุทธัสสะ ธัมมัสสะ สังฆัสสะ ปูเชมิ"* แล้วต้องไม่ลืมอุทิศบุญให้แม่ค้าขายดอกไม้ หรือรุกขเทวาที่ดูแลสระบัวนั้นด้วย

ตอนเย็นนั่งรถกลับบ้าน เห็นไฟข้างทางก็ให้นึกน้อมบูชาพระรัตนตรัยโดยว่า *"โอม อัคคีไฟฟ้า พุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา"* กลับมาบ้าน ก่อนนอนก็นั่งสมาธิ เอนตัวนอนลงก็ให้นึกคำบริกรรมภาวนาไตรสรณาคมน์จนหลับ ตื่นขึ้นมาก็บริกรรมภาวนาต่ออีก

นี่เรียกว่าเป็นกุศโลบายของหลวงพ่อดู่ ที่ต้องการให้พวกเราคอยตะล่อมจิตให้อยู่แต่ในบุญในกุศลตลอดทั้งวันเลยทีเดียว

บทที่ ๒ ระวังจะตกต้นตาล

ด้วยความที่ข้าพเจ้าเป็นคนที่สนใจอ่านหนังสือธรรมอยู่เสมอ ๆ ทำให้สัญญาหรือความจดจำมันล่วงหน้าไปไกลกว่าการปฏิบัติชนิดไม่เห็นฝุ่นเลยทีเดียว

เช้าวันหนึ่ง ในช่วงที่ข้าพเจ้ารู้จักและไปกราบหลวงพ่อใหม่ ๆ ข้าพเจ้าถามท่านว่า *"หลวงพ่อครับ พระท่านสอนว่าบุญก็ไม่ให้เอา บาปก็ไม่ให้เอา และอย่าไปยินดียินร้ายกับ*

สิ่งทั้งปวง ทีนี้ ทำอย่างไรผมถึงจะหมดความยินดียินร้ายครับ”

หลวงพ่อท่านยิ้ม และตอบพลางหัวเราะว่า *“เบื้องต้นก็จะขึ้นยอดตาล ก็มีหวังตกลงมาตายเท่านั้น”* ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเขินและได้คิดว่า การปฏิบัติธรรมที่ถูกที่ควรนั้นไม่ควรจะอ่านตำรับตำรามาก แต่ควรปฏิบัติอย่างค่อยเป็นค่อยไป มุ่งประกอบเหตุที่ดีอย่างเสมอต้นเสมอปลาย โดยไม่เร่งรัดหรือคาดคั้นเอาผล และที่สำคัญคือ อย่าสำคัญผิดคิดว่า *“สัญญา”* เป็น *“ปัญญา”* เพราะหากยังเป็นแค่สัญญาหรือความรู้ที่เป็นเพียงการจดการจำ มันยังไม่ช่วยให้เราเอาตัวรอด หรือพ้นทุกข์ได้

บทที่ ๓ อย่าประมาท

หลวงพ่อดู่ ท่านพูดเตือนเสมอเพื่อให้พวกเราไม่ประมาท รีบทำความดีเสียแต่ยังแข็งแรงอยู่ เพราะเมื่อแก่เฒ่าลง หรือมีโรคภัยไข้เจ็บมาเบียดเบียนก็จะปฏิบัติได้ยาก ท่านว่า *“ปฏิบัติธรรมเสียตั้งแต่ยังเป็นเด็ก เป็นหนุ่ม เป็นสาวนี้แหละดี เพราะเมื่อแก่เฒ่าไปแล้ว จะนั่งก็โอย จะลุกก็โอย หากจะรอไว้ให้แก่เสียก่อนแล้วจึงค่อยปฏิบัติ ก็เหมือนคนที่คิดจะหัดว่ายน้ำเอาตอนที่แพใกล้จะแตก มันจะไม่ทันการณ์”*

นอกจากนั้น ท่านยังแนะให้หาโอกาสไปโรงพยาบาล ท่านว่า *“โรงพยาบาลนี้แหละ เป็นโรงเรียนสอนธรรมะ มีให้เห็นทั้งเกิด แก่ เจ็บ และตาย ให้หมั่นพิจารณาให้เห็นความจริง ทุกข์ทั้งนั้น ... อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา”*

บทที่ ๔ ให้หมั่นดูจิต

คำสอนของหลวงพ่อที่ข้าพเจ้าได้ยินแทบจะทุกครั้งที่ไปนมัสการท่านก็คือ

"ของดีอยู่ที่ตัวเรา ของไม่ดีก็อยู่ที่ตัวเรา
ให้หมั่นดูจิต รักษาจิต"

นับเป็นโอวาทที่สั้น แต่เอาไปปฏิบัติได้ยาวจนชั่วชีวิต หรือยาวนานตราบจนกว่าจะพ้นจากวัฏฏะสงสารนี้ไปได้ ซึ่งสอดคล้องกับพุทธพจน์ที่ว่า...

"ผู้ใดหมั่นตามดูจิต ผู้นั้นจะพ้นจากบ่วงแห่งมาร"

การขาดการตามดูจิต รักษาจิต เป็นเหตุให้เราไม่ฉลาดในความคิดหรืออารมณ์ ซึ่งถึงแม้ว่าเราจะเคยได้ยินได้ฟังคำสอนของครูบาอาจารย์มามาก ก็ไม่อาจช่วยอะไรเราได้ เพราะเพียงแค่การฟังธรรมจากครูบาอาจารย์ภายนอก โดยปราศจาก *โยนิโสมนสิการ* หมั่นตรึก พิจารณาสิ่งต่างๆ ให้เป็นธรรม หรือนัยหนึ่งคือ ขาดการฟังธรรมในใจเราเองบ้าง ธรรมต่าง ๆ ที่ได้ยินได้ฟังมานั้นก็ย่อมไม่อาจสำเร็จประโยชน์เป็นความดับทุกข์ได้เลย

บทที่ ๕ รู้จักหลวงพ่ออย่างไร

เช้าวันหนึ่ง ในเดือนมกราคม ๒๕๓๓ ก่อนหน้าที่หลวงพ่อจะละสังขารไม่กี่วัน ในขณะที่รอใส่บาตรอยู่ที่หน้ากุฏิของท่าน หลวงพ่อได้พูดเป็นคติแก่สานุศิษย์ ณ ที่นั้นว่า...

"ตราบใดก็ตามที่แกยังไม่เห็นความดีในตัว
ก็ไม่นับว่าแกรู้จักข้า
แต่ถ้าเมื่อใดที่เริ่มเห็นความดีในตัวเองแล้ว
เมื่อนั้น ข้าว่าแกรู้จักข้าดีขึ้นแล้ว"

นับเป็นคำพูดที่แสดงนัยแห่งเป้าหมายของการปฏิบัติที่ท่านได้เมตตาพร่ำสอนศิษยานุศิษย์ไว้อย่างชัดเจนที่สุดตอนหนึ่ง รวมทั้งเป็นกำลังใจแก่ผู้ที่ศรัทธาในตัวท่าน ไม่ว่าผู้นั้นจะมีโอกาสอยู่ใกล้ชิดท่านหรือไม่ หรือแม้แต่จะมาทันได้พบสรีระสังขารแห่งท่านหรือไม่ก็ตาม

พ.อ.

มกราคม ๒๕๔๑

คาถาบูชาพระ

นะโมพุทธายะ พระพุทธไตรรัตนญาณ

มณีนพรัตน์ สีสะหัสสะ สุธรรมา

พุทโธ ธัมโม สังโฆ

ยะธาพุทโมนะ

พุทธะบูชา ธัมมะบูชา สังฆะบูชา

อัคคีทานัง วะรังคันธัง

สีวลี จะ มหาเถรัง

อะหังวันทามิ ทูระโต

อะหังวันทามิ ธาตุโย

อะหังวันทามิ สัพพะโส

พุทธะ ธัมมะ สังฆะ ปูเชมิ

บรรณานุกรม

ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอย่างสูง สำหรับหนังสือ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่ได้ใช้ประกอบการเขียน

- เมืองไทยจะวิกฤติ ถ้าคนไทยมีศรัทธาวิปริต : พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตฺโต)
- สัมมาทิฏฐิ : พระอาจารย์ทูล ขิปฺปปญฺโญ
- อุปลมณี พระโพธิญาณเถร (หลวงพ่อชา สุภทฺโท) : คณะศิษย์
- พุทธทาส สวนโมกขพลาราม กำลังแห่งความหลุดพ้น : คณะศิษย์
- อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพศาสตราจารย์ คุณหญิงไขศรี ณ ศีลวันต์
- พุทธธรรมกับสังคม : ศาสตราจารย์ประเวศ วะสี
- ผิว์ ความตายมาพราก : คุณหมออมรา มลิลา
- Note Book : อุดม แต้พานิช
- มติชนสุดสัปดาห์
- สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์
- นิตยสารขวัญเรือน
- น.ส.พ. ไทยรัฐ
- น.ส.พ. มติชน
- น.ส.พ. สยามรัฐ

รายชื่อผู้บริจาคพิมพ์หนังสือ "รวมใจ"

พระพรหมปัญโญ (ดู่)

พระวรงคต วิริยธโร

คุณกรทิพา ญาณไพศาล

คุณกฤษดากร ชัยยะเพกะ

คุณเกดแก้ว หว่างอุ่น

คุณเกรียงเดช วงศ์วนพัฒน์

ครอบครัวโปซิว

ครอบครัวพรพิพัฒน์ไพศาล

ครอบครัววิภาเจริญวงศ์

ครอบครัวศรีนุรัตน์

ครอบครัวอุดมศิลป์จินดา

ครรชิต ล้ำเลิศลักษณชัย

คุณคุ้ย แซ่แต้ และ

คุณอิ้วเจีย แซ่โง้ว

คุณจารุพงศ์ วิวัฒน์กิจกุลกร

คุณจุฑานาฏ ผดุงเจริญ

คุณจุฑามาศ สัตยวิวัฒน์

คุณชาญชัย ก่อเกียรติสกุลชัย

คุณชาตรี เทียนอ่อน

คุณชูเกียรติ มากกมลธรรม

คุณชูศักดิ์ ภูวิชานันทกุล

คุณเด่นสิฐ วิรยศิริ

คุณเต็กเอี้ยง แซ่ตั้ง (ยงคิม)

คุณทัศนัย-คุณอาจิณ จริยวิทยากุล

พ.ต.ต.ธนเกียรติ วงศาโรจน์

คุณธนู ช่างหล่อ

คุณธวัช-คุณกรรณิกา ชีวสุวิทย์

คุณธวัชชัย ศิริอุบลวัฒนา

คุณธีระ เทียนอ่อน

อาจารย์นรีทิพย์ ทุ่งกาวี

คุณนฤมล อาจสาคร

คุณนวลรัตน์ รุ่งสว่าง

คุณนัฐชิน ลาภะสัมปันโน

คุณนิภา รุ่งศรีสวัสดิ์

คุณนิศา แจ่มศรีใส

คุณประมวล คำคม

คุณปัญญา มาอินทกุลวงศ์

คุณผจงธรณ์ วรินทรเวช

คุณพรทิพย์ รัตนวิชัย

คุณพัชรพร ลัคนทิน
คุณพิมพา พรพุทธิชัย
คุณพีระวัฒน์ ชัยศุภกิจ
คุณเพ็ญศรี บุญฑีย์กุล
คุณไพโรจน์ พรพันธุ์อนุวงศ์
คุณมานพ-คุณสุชาวดี เลิศอิทธิพร
คุณยุพิน กลิ่นขจร และคณะ
คุณยุพิน พานิชชอบ
ทพ.ราเชน เพียรพนาเวช
คุณวชิระ เลี่ยงพงษ์พิพัฒน์
คุณวรรณี อรุณยุทธศาสตร์
คุณวรวิทย์ ด่านชัยวิจิตร
คุณวรุณ ปิยนิรันดร์
ด.ญ.วริษฐา ชูทองรัตน์
คุณวลีพร ตันฑพานิช
คุณวสันต์-รัตนา ผ่องฉวี
คุณวิชัย ครองบุญจรัส
คุณวิชิต ธนรรฆากร
คุณวิเชียร อำมะรินทร์
คุณวิไลวรรณ วัฒนสิน
คุณวิไลวรรณ อบรมชอบ
คุณวิรัตน์ ภักดีถวัลย์
คุณวุฒิ เทวปฏิคม

คุณศะสิญา แผ้วสกุล
คุณสมเกียรติ นฤนาทวงศ์
คุณสมควร-อัมพร โชคงาม
และคุณอิงอร เอมอิ่ม
คุณสมชาย-คุณนลิณี วงศ์จันทร์เพ็ญ
คุณสมฤดี อนามวงษ์
คุณสมสรรค์ ประกอบเขตการณ์
คุณสมหมาย โพคณารักษ์
คุณสันติ อันอารี
คุณสันติ-คุณวรพิน-ด.ช.ณัฐธัญ
วิโรจน์บุญเกียรติ
คุณสำราญ ชนะภัย (สุขแป้น)
คุณสิรินาฏ อนุตรกุล
คุณสินพร อินทโรดม
คุณสุดิษฐา ปรีชม
คุณสุทธิพงศ์-คุณพเยาว์
วงศ์เรืองชัยกุล
คุณสุทธิพงษ์ วงศ์เรืองชัยกุล
คุณสุธรรม มาลัยส่งศรี
คุณสุเมธ กันเขตต์
คุณสุภัทรา โอฬาริกเดช
คุณสุภาพ รัตนมีชัย
คุณสุรศักดิ์ นีซัง
คุณเสาวลักษณ์ กองนิล

คุณแสงโสม ชำนาญวนกิจ

คุณโสมอุษา แผ้วสกุล

พญ.เสาวภา-คุณสมควร-

คุณอภิเชษฐ-คุณลักษณาวดี

ช่องดารากุล

คุณอริยะ ตั้งพรทวี

คุณอริสา สร้อยทอง

คุณอัญชลี เอี่ยวชานุรักษ์

คุณอารยา ถนอมสัตย์

คุณอำนาจ เล้ารัตน์ตรีไพบูลย์

คุณเอนก ชูศรี และคณะ

ขออนุโมทนาทุกท่านดังรายนามข้างต้น รวมทั้งท่านที่ไม่ประสงค์ออกนามที่ร่วมบริจาคสมทบเพื่อการจัดพิมพ์หนังสือ "รวมใจ" และกราบขออภัย หากพิมพ์ชื่อไม่ถูกต้องหรือไม่ครบถ้วน

คณะผู้จัดทำ

แม้ว่า..."หลวงพ่อดู่ พรหมปัญโญ"
ปลงสังขาร
และมรณภาพไปแล้ว
แต่..."มรดกธรรม"
ที่ท่านได้ฝากไว้
ตลอดหกสิบปี...ที่ผ่านมา
ภายใต้ร่มกาสาวพัสตร์
แก่พุทธศาสนิกชน
ศิษยานุศิษย์และคนรุ่นหลัง
ยังคงสืบเนื่อง
ไม่จางหาย
และ...
ไม่มีวันตาย

รวมใจ